

NICHOLAS SPARKS

MESAJ DE DEPARTE

*People's mending by the sea
a long, slow and unending
I never to her return; I hope
change me for they to find*

Nicholas Sparks

MESAJ DE DEPARTE

manuscris găsit într-o sticlă

Redactor: Nicole Popa
Coperta: Ioana Cucu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SPARKS, NICHOLAS
Mesaj de departe/ Nicholas Sparks;
trad.: Oana Negureanu și Carmen Stănescu
București, IMAGE, 1999
Tit. orig. (engl.): Message in a Bottle
ISBN 973-8004-05-5

Nicholas Sparks *Message in a Bottle*
© Nicholas Sparks, 1998

Nicholas Sparks

MESAJ DE DEPARTE

manuscris găsit într-o sticlă

Traducere de Oana Negreanu și Carmen Stan

București, 1999

EDITURA IMAGE

Capitolul 1

Bătea un vânt rece de decembrie. Theresa Osborne privea către mare, cu mâinile strânse în jurul umerilor. Mai devreme când sosise ea, erau numai câțiva oameni care se plimbau pe plajă, dar acum plecaseră demult, speriați de norii adunați pe cer. Singură pe malul mării, încerca să cuprindă cu privirea împrejurimile. Oceanul, în care se reflecta culoarea gri a cerului, părea asemenea metalului lichid, iar valurile se spărgeau la mal neîntrerupt, ca într-un joc constant. Nori grei se adunară încet pe cer, apăsând parcă atmosfera, iar ceața se îndesi, făcând aproape imposibil de văzut linia orizontului. Poate ca altundeva și altcândva, ar fi observat acea frumusețe maiestuoasă a peisajului, dar acum, așa cum stătea pe plajă, nu avea niciun sentiment. Într-un fel, era ca și cum nici nu s-ar fi aflat acolo cu adevărat, ca și cum totul n-ar fi fost decât un vis.

Venise cu mașina până aici, de dimineață, însă nu reușea să-și amintească deloc locurile pe unde trecuse. Atunci când se hotărâse să vină aici, își aranjase lucrurile în așa fel încât să poată rămâne și peste noapte. Chiar își dorise să petreacă o noapte liniștită, departe de Boston, însă acum, privind vârtejurile apei spumegând, se gândi că de fapt nu voia să rămână. Se va urca în mașină și va pleca înapoi către casă, imediat ce-și va termina treaba, chiar dacă se va face târziu.

Când se simți în sfârșit pregătită, Theresa porni agale către malul apei. Ținea la subraț o sacoșă pe care o pregătise cu grijă de dimineață, asigurându-se că nu a uitat nimic. Nu spusese nimănui ce luase cu ea, nici ce avea de gând să facă astăzi. În schimb, îi anunțase că merge la cumpărături pentru Crăciun. Era scuza cea mai credibilă, și, deși era sigură că ei ar fi înțeles-o dacă le-ar fi spus adevărul, nu voise să împartă cu nimeni secretul acestei călătorii. Pornise

singură la acest drum și avea de gând să-l ducă la bun sfârșit la fel.

Oftă și se uită la ceas. În curând avea să fie flux și de-abia atunci va fi în sfârșit pregătită. După ce își găsi un loc destul de confortabil, pe o mică dună de nisip, se așeză și-și desfăcu sacoșa. Căută prin ea și scoase plicul. Trase aer în piept și îl dezlipi încet.

În plic se aflau trei scrisori, împăturite cu grijă, scrisori pe care le citise de nenumărate ori. Le luă și le așeză în fața ei. Stătea pe nisip, cu privirea ațintită asupra lor. Mai erau și alte lucruri în sacoșă, dar nu o interesau deocamdată. Continua să se concentreze asupra scrisorilor. Pixul cu care scrisese lăsase pete de cerneală în locuri diferite. Hârtia, care avea desenat un vas cu pânze în colțul din dreapta sus, începuse să se decoloreze ici și colo, literele ștergându-se ușor o dată cu trecerea timpului. Știa că avea să vină o zi când nu se va mai putea înțelege aproape nimic, dar, din fericire, atunci nu va mai avea nevoie să le citească atât de des.

După ce termină, le puse la loc în plic, cu grijă, la fel cum le scosese. Apoi puse plicul în sacoșă și mai aruncă o privire către plajă. De aici, de unde stătea, putea să vadă locul unde odată, demult, începuse întreaga poveste.

Își aminti cum venise să facă jogging, în zorii acelei zile de vară pe care și-o amintea foarte clar. Era începutul unei zile frumoase. Privi lumea din jurul ei, ascultând țipătul ascuțit al rândunelelor de mare și zgomotul valurilor care se spărgeau rostogolindu-se la mal. Deși era în vacanță, se trezise destul de devreme ca să poată alerga în voie, nestingherită de nimeni. În câteva ore, plaja avea să se umple de turiști întinși pe prosoapele lor, la plajă, dornici parcă să absoarbă tot soarele fierbinte din New England. Cape Cod era aproape întotdeauna aglomerat în acea perioadă a anului, dar mulți dintre cei veniți în vacanță obișnuiau să doarmă până mai târziu dimineața și ei îi plăcea tare mult să facă jogging pe nisipul afânat și puțin umed de după reflux. Spre deosebire de trotuarele de acasă, nisipul părea să fie exact așa cum trebuie și știa că nu o vor mai dura genunchii, așa

cum se întâmpla câteodată după ce alerga pe aleile pavate.

Întotdeauna îi plăcuse să facă jogging, avea acest obicei de pe vremea crosurilor din anii de liceu. Deși acum nu mai concura și rareori își cronometra alergările, jogging-ul reprezenta pentru ea unul dintre puținele momente când putea să fie singură cu gândurile ei. Considera acest timp ca un răgaz de meditație, tocmai de aceea îi plăcea să fie singură când alerga. Niciodată nu înțelesese de ce oamenilor le place să alerge în grupuri.

Deși îl iubea foarte mult pe fiul ei, Kevin, îi părea bine că nu era cu ea aici. Orice mamă are nevoie de un răgaz câteodată și tocmai asta intenționa să facă ea acum, venind aici. Nu mai voia să știe de meciurile de fotbal de seara, de orele de înot, de programele de pe MTV date la maximum, de nicio temă pentru acasă, de nopțile în care se trezea ca să-l liniștească atunci când avea junghiuri la picioare. Îl dusese la aeroport, cu trei zile în urmă, ca să-l viziteze pe tatăl lui – fostul ei soț – în California, și, dacă nu i-ar fi amintit ea, Kevin ar fi uitat să o îmbrățișeze și să o sărute la plecare. „Iartă-mă, mamă“, îi spusese el în timp ce își încolăcise brațele în jurul ei și o săruta. „Te iubesc și să nu-ți fie așa dor de mine, da?“ Apoi, întorcându-se cu spatele, întinse biletul însoțitorului de zbor și aproape că sări în avion fără să se uite înapoi. Nu-l acuza că aproape uitase să-și ia la revedere de la ea. La doisprezece ani, îmbrățișatul și sărutatul în public nu reprezentau tocmai un semn de bărbăție. În plus, mintea lui era la alte lucruri. Aștepta călătoria aceasta încă de la Crăciun. Urma să meargă cu tatăl lui la Marele Canion, apoi aveau să petreacă o săptămână cu pluta în josul râului Colorado și în final aveau să meargă la Disneyland. Era tot ceea ce putea să plăsmuiască imaginația unui copil și ea era fericită pentru el. Deși urma să stea acolo șase săptămâni, știa că era bine pentru Kevin să petreacă un timp cu tatăl lui.

De trei ani de când divorțaseră, Theresa și David erau în relații relativ bune. Deși nu fusese cel mai grozav soț, David era un părinte bun pentru Kevin. Niciodată nu uita să-i trimită un cadou de Crăciun sau de ziua lui, îl suna

săptămânal și călătorea dintr-un capăt în celălalt al țării, de câteva ori pe an, ca să petreacă weekend-urile cu fiul lui. Apoi erau vizitele permise de lege – șase săptămâni, vara, un Crăciun la fiecare doi ani și vacanța de o săptămână de Paște. Annette, noua soție a lui David, avea un copil mic de crescut, dar Kevin o plăcea foarte mult și, întorcându-se acasă, niciodată nu dădea semne că ar fi fost supărat sau că s-ar fi simțit neglijat de către ea. Dimpotrivă, era foarte entuziasmat de cât se distrase. Erau momente când simțea un soi de gelozie, dar își dădea silința ca el să nu sesizeze aceste lucruri.

Alerga acum într-un ritm moderat. Deanna nu servea micul dejun înainte ca ea să-și termine alergarea, știa că Brian avea să fie deja plecat, și Theresa de-abia aștepta să treacă pe la ea. Deanna și Brian erau un cuplu mai în vârstă – amândoi se apropiau de șaiszeci de ani acum – însă Deanna era cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată.

Redactor șef la ziarul la care lucra Theresa, Deanna obișnuia să vină cu soțul ei la Cape, de mulți ani. Întotdeauna stăteau în același loc, casa pescarului, și cum a aflat despre plecarea lui Kevin la tatăl lui în California, pentru câteva săptămâni, a insistat ca Theresa să vină la ei. „Brian merge să joace golf tot timpul cât stăm aici și mi-ar plăcea să ne vedem“ îi spusese ea „și, în afară de asta, ce altceva să faci? Trebuie să ieși din apartamentul ăla câteodată“. Theresa știa că Deanna are dreptate și, după ce se gândi câteva zile, acceptă. „Îmi pare atât de bine“ îi spuse Deanna, satisfăcută că reușise s-o convingă. „Are să-ți placă tare mult acolo“.

Theresa trebui să admită că era într-adevăr un loc plăcut. Casa pescarului fusese la origine casa unui căpitan și se afla undeva pe marginea unei stânci, de unde se putea cuprinde cu privirea întregul golf Cape Cod. De cum o văzu, Theresa încetini ritmul în care alergase până atunci. Spre deosebire de cei tineri, care accelerau viteza înainte de terminarea cursei, ea prefera să încetinească și s-o încheie într-un ritm mai lent. La treizeci și șase de ani nu-și mai revenea după un asemenea efort așa de repede ca înainte, când era mai

tânăra.

După ce se mai liniști, se gândi la cum avea să-și petreacă ziua în continuare. Luase cu ea cinci cărți pe care tot încercase să le citească de vreun an de zile și nu reușise. Parcă nu mai avea timp deloc de când cu Kevin și cu energia lui inepuizabilă, cu treburile casei și, bineînțeles, cu teancul de lucrări de pe biroul ei care nu se mai terminau.

Ca redactor și jurnalist la *Boston Times*, era tot timpul presată de editarea celor trei rubrici săptămânale pe care le avea. Cei mai mulți dintre colegii ei considerau că pentru ea era mai simplu, având deja o temă prestabilită, totul se reducea la a-și umple rubrica cu aproximativ trei sute de cuvinte și gata pe ziua respectivă, însă lucrurile nu stăteau chiar așa. Nu era deloc ușor să aduci ceva nou, original despre „creșterea copiilor“, mai ales că voia ca „Creșterea copiilor în zilele noastre“ să apară în continuare, simultan, în mai multe publicații.

„Paternitatea în zilele noastre“, care era de-acum rubrica ei, apăruse în șaiszeci de ziare publicate în toată țara, deși cele mai multe îi editau numai una sau două articole pe săptămână. Și, pentru că acest tip de editare simultană apăruse numai cu optsprezece luni înainte de a se angaja ea, iar ea era nou venită la cele mai multe dintre ziare, nu-și putuse permite luxul de a-și lua câteva zile libere. Spațiul de rubrică, în general, la mai toate publicațiile, era extrem de redus, și sute de redactori aproape că vânau acele câteva rânduri.

Theresa încetă să mai alerge și acum mergea la pas; la un moment dat se opri și privi cum o rândunică de mare se rotea deasupra capului ei. Aerul era foarte umed și își șterse sudoarea de pe frunte cu mâna. Trase aer în piept, își ținu respirația o clipă, după care expiră, privind înspre ocean. Pentru că era încă devreme, apa era întunecată la culoare, gri, dar urma să se schimbe imediat ce avea să răsară soarele. În schimb, era ademenitoare, așa că Theresa își scoase încălțăminte și șosetele și intră în apă până la glezne. Era o senzație reconfortantă, și zăbovi câteva minute așa, legănându-se înainte și înapoi. Deodată își aminti

bucuroasă că în ultimele luni scrisese câteva rubrici în plus, așa că săptămână aceasta își putea permite să nu se gândească la lucru și la ce ar fi avut de pregătit. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai stătuse fără un computer în față sau fără să participe la o ședință sau să aibă de respectat un termen de predare. Se simțea liberă acum, că nu mai trebuia să meargă la birou pentru o vreme. Era ca și cum și-ar fi recapitulat întregul destin și ar fi luat-o de la capăt încă o dată.

Era adevărat că avea o mulțime de lucruri de făcut acasă. Baia trebuia tapetată, o parte dintre obiecte schimbate, urmele lăsate de cuie pe pereți trebuiau astupate și întregul apartament ar fi avut nevoie de o înprospătare. Acum două luni chiar cumpăraseră tapetul și niște vopsea, o măsuță de toaletă, precum și sculele de care ar fi nevoie, dar nici acum nu desfăcuse cutiile în care erau ambalate. Întotdeauna rămânea câte ceva de făcut pentru weekend-ul următor, și de multe ori, sfârșitul de săptămână era mai aglomerat decât o zi de lucru. Obiectele pe care le cumpăraseră erau încă în pungile în care le aduseseră acasă, așezate în spatele aspiratorului și ori de câte ori deschidea ușa debaralei i se părea că o privesc batjocoritor, neîncrezătoare în bunele ei intenții de a le folosi. Poate că, se gândi ea, acum când se va întoarce acasă...

Întoarse capul și observă un bărbat puțin mai departe, pe plajă. Părea mai bătrân decât ea, la vreo cincizeci de ani sau chiar mai mult, foarte bronzat, ca și cum ar fi locuit aici tot timpul anului. Nu părea să se miște – pur și simplu stătea cu picioarele în apă – și văzu că ținea ochii închiși, ca și cum s-ar fi lăsat pătruns de liniștea peisajului. Purta niște jeanși uzați, suflecați în sus până la genunchi, și un tricou lejer de care nu se sinchisise și-l lăsase pe-afară. Privindu-l, se gândi că și-ar dori să devină o cu totul altă persoană. Cum ar fi să te poți plimba pe plajă fără să ai nicio grijă pe lumea aceasta. Cum ar fi, oare, să te poți refugia în fiecare zi într-un loc liniștit, departe de înghesuiala și agitația din Boston, și să apreciezi viața la adevărata ei valoare? Mai înaintă puțin în apă și închise și ea ochii, sperând că va simți ceea ce simțea

el. Însă singurul lucru la care se putea gândi era Kevin. Numai Dumnezeu știa cât și-ar fi dorit să petreacă mai mult timp cu el, să fie mai răbdătoare atunci când sunt împreună. Ar fi vrut să poată să stea de vorbă cu el pe-ndelete sau să joace Monopoly, să stea cu el pe canapea la televizor, fără să aibă nimic altceva mai important de făcut. Problema era însă întotdeauna că apărea altceva de făcut. Vasele trebuiau spălate, baia curățată, cutia în care își făcea nevoile pisica trebuia golită, mașinile trebuiau să fie puse la punct, rufele trebuiau spălate și, bineînțeles, datoriile plătite. Deși Kevin o ajuta cât putea de mult cu treburile casei, era și el la fel de ocupat ca și ea, se întâlnea cu prietenii lui și în general avea tot felul de alte activități care-i umpleau timpul. Se-ntâmpla uneori ca revistele să ajungă la gunoi necitite, scrisorile la fel și, câteodată, în asemenea momente, se gândea dacă nu cumva viața trecea pur și simplu pe lângă ea.

Cum să schimbe toate astea? „Trăiește fiecare zi din viață cu prisosință“ îi spunea mama ei mereu, dar ea nu avusese o slujbă niciodată, se ocupase numai de casă și nu fusese nevoită să crească un copil fără sprijinul necesar al unui tată, așa cum îl crescuse ea pe Kevin, un copil zdravăn, de nădejde și iubitor. Ea nu putea înțelege presiunile cărora Theresa trebuia să le facă față zi de zi. Nici sora ei mai mică, Janet, nu o putea înțelege, ea trăindu-și viața în aceeași tradiție casnică. Janet era măritată de aproape unsprezece ani și ducea o viață fericită cu soțul ei și cele trei fetițe minunate pe care le aveau. Edward nu era un bărbat sclipitor, dar era cinstit, muncea din greu și asigura familiei toate cele necesare, astfel că Janet nu fusese nevoită niciodată să-și caute de lucru. Câteodată Theresa se gândea că i-ar fi plăcut să ducă o viață ca a surorii ei, chiar dacă lucrul acesta ar fi însemnat să renunțe la carieră.

Dar nu era posibil, cel puțin nu de când ea și David divorțaseră. Se împlineau trei ani de atunci, patru de fapt, dacă socoteai și anul în care locuiseră separat. Nu-l ura pe David pentru ceea ce-i făcuse, însă respectul pentru el se spulberase. Adulterul, fie că ar fi fost vorba de o aventură de

o noapte sau de o relație mai de lungă durată, era ceva peste care Theresa nu putea să treacă. Nu o încălzea cu nimic faptul că el nu se căsătorise niciodată cu femeia cu care o înșelase timp de doi ani de zile. Faptul că abuzase de încrederea ei era ceva ireparabil.

La un an după ce a divorțat, David s-a mutat la el acasă, în California, și câteva luni mai târziu a cunoscut-o pe Annette. Noua lui soție era o fire foarte religioasă și încetul cu încetul îl determinase și pe David să manifeste interes pentru biserică. Când era cu Theresa, David, agnostic convins, era într-o continuă căutare a ceva mult mai concret în viață. Acum mergea la biserică în mod regulat și chiar devenise consilier conjugal, alături de pastor. Theresa se tot întreba ce sfat putea să dea el cuiva care a călcat în picioare încrederea celui drag, așa cum făcuse el, și cum putea să-i ajute pe alții când el nu putuse să-și țină sub control propria viață. Nu înțelegea aceste lucruri și de fapt nici nu-i păsa cu adevărat. Era pur și simplu mulțumită că se interesa de Kevin.

Așa cum era de așteptat, o dată cu despărțirea lor, o mulțime de prietenii, de relații se destrămaseră. Acum, singură fiind, nu-și mai găsea locul la petrecerile de Crăciun sau la cele în aer liber la care era încă invitată. Mai avea câțiva prieteni care îi lăseau mesaje pe robot, pentru a o invita la câte-o masă de prânz sau de seară. Câteodată se mai ducea, dar de regulă se scuza. Era adevărat, toți acești prieteni se schimbaseră, nu mai erau ca înainte. Oamenii se schimbau o dată cu lucrurile din jurul lor și viața parcă se depăna chiar în fața ferestrei ei.

De când divorțase, se întâlneau cu bărbați doar de câteva ori. Și asta nu pentru că n-ar fi fost atrăgătoare. Dimpotrivă, era sau oricum, i se spunea acest lucru destul de des. Avea un păr șaten închis, tăiat puțin deasupra umerilor și drept, asemenea mătăsii de păianjen. Ochii, pentru care primea cele mai multe complimente, erau căprui cu inflexiuni castanii, și, în lumina zilei, erau neobișnuit de strălucitori și senini. Alergatul în fiecare zi îi menținuse condiția fizică și nu i-ai fi dat vârsta pe care o avea. Oricum, ea nu se simțea bătrână,

însă în ultima vreme, când se uita în oglindă, parcă vedea cum anii se citeau pe chipul ei pe zi ce trece. Un rid nou în colțul ochilor, un fir de păr alb care parcă crescuse peste noapte, un chip puțin obosit de atâta alergătură.

Prietenii îi spuneau că e absurdă: „Arăți mai bine decât acum câțiva ani“ și chiar observa mereu în supermarketuri bărbați care se uitau insistent la ea, de după rafturi. Dar oricum, e clar că nu mai avea douăzeci și doi de ani și nici nu s-ar mai fi putut vreodată. Nu că și-ar fi dorit să aibă această vârstă, dar, presupunând prin absurd că ar fi fost realizabil acest lucru, ar fi vrut să aibă judecata de acum. Altfel, ar fi dat tot peste vreun David atrăgător, bine făcut, care ar fi pledat pentru lucrurile bune în viață, fără ca el, însă, să fie nevoit să le respecte. Dar, Dumnezeu, existau în viață anumite reguli care trebuie respectate, în special cele legate de căsătorie. Nimeni n-ar trebui să le încalce niciodată. Părinții ei le respectaseră, la fel și sora și cumnatul ei, chiar și Deanna și Brian. De ce tocmai el a trebuit să calce totul în picioare? Și de ce oare, după atâta vreme, se gândea ea stând în apa până la glezne, își amintea de fiecare dată aceste lucruri?

Probabil că totul venea din faptul că atunci când primise actele de divorț, simțise cum se rupe o parte din ea. Supărarea se transformase treptat în tristețe, iar acum totul devenise monoton. Deși tot timpul era ocupată și avea ceva de făcut, i se părea că nu se mai întâmpla nimic în viața ei. Toate zilele păreau la fel, chiar nu mai reușea să le deosebească unele de altele. O dată, cam acum un an, stând la biroul ei preț de vreo cincisprezece minute, încercase să-și amintească ultimul lucru spontan pe care-l făcuse în ultima vreme, dar nu-i venise nimic în minte.

Primele câteva luni de după divorț fuseseră extrem de dificile pentru ea. Nu mai era atât de supărată pe el, se mai liniștise și nu avusese puterea să-l oblige să plătească pentru ceea ce făcuse. Nu făcea decât să se autocompătimească. Se simțea cumplit de singură în această lume, deși Kevin era tot timpul în preajma ei. Existase o vreme când nu dormea decât câteva ore pe noapte, din fericire însă această perioadă nu a

durat foarte mult, dar chiar și acum, câteodată, când era la serviciu, ieșea din birou și se ducea să stea în mașină, unde putea plânge în liniște.

Acum, după trei ani de zile, nu mai era sigură dacă ar mai fi putut vreodată să iubească pe cineva așa cum îl iubise pe David. Când David apăruse la petrecerea de început a colegiului, fusese de ajuns o singură privire ca să o convingă să dorească să rămână cu el. Iubirea aceea timpurie, de atunci, fusese extrem de covârșitoare și de puternică. Stătea nopțile în pat trează, cu ochii deschiși, gândindu-se la el și expresia ei era tot timpul surâzătoare în vremea aceea, încât cei care-o vedeau nu puteau să nu-i întoarcă zâmbetul.

Dar o dragoste așa cum fusese a lor nu durează, cel puțin ea avusese o astfel de experiență. Pe parcurs, căsătoria lor se transformase și căpătase alte conotații. Se maturizaseră, dar nu împreună, ci separat, singuri. Îi era din ce în ce mai greu să-și amintească ceea ce-i atrăsese unul la celălalt. Privind în urmă, Theresa își dădu seama că David devenise la un moment dat un alt om, însă nu putea să fixeze în timp momentul în care începuse declinul căsniciei lor. Când focul începe să se stingă într-o relație, aceasta devine vulnerabilă, orice poate interveni și tocmai acest lucru se întâmplase și cu David. Totul devenise posibil dintr-o dată, o întâlnire ocazională într-un magazin de casete video, o conversație urmată mai întâi de o invitație la masă și mai apoi de întâlniri în camerele de hotel din Boston.

Ceea ce i se părea nedrept era faptul că uneori încă i se mai făcea dor de el sau, mai degrabă, de lucrurile bune care îi plăcuseră la el. Căsătoria cu David îi oferise acel confort pe care îl ai când te odihnești într-un pat în care dormi de ani de zile și pe care îl cunoști atât de bine. Se obișnuise să aibă pe cineva în preajma ei pentru a sta de vorbă, se obișnuise să se trezească dimineața alintată de mirosul cafelei aburinde, pur și simplu i se făcuse dor de prezența unei persoane adulte în casa în care locuia. Îi era dor de multe lucruri, dar cel mai mult tânjea după clipele de intimitate petrecute împreună, de îmbrățișările sau șoaptele dulci în spatele ușilor închise..

Kevin nu era încă la vârsta la care putea să înțeleagă aceste lucruri și, deși îl iubea tare mult, nu acest fel de dragoste îi lipsea ei acum. Dragostea pentru Kevin era una maternă, probabil cea mai profundă și cea mai sacră dragoste. Încă îi mai plăcea să meargă în camera lui după ce adormea, să se așeze ușor la capul patului și să-l privească. Chipul lui drăgălaș se ivea întotdeauna senin și liniștit dintre așternuturi. Ziua era întotdeauna agitată, într-o continuă alergătură, dar noaptea, când îi vedea căpșorul nemișcat, adormit pe pernă, își amintea de propria-i copilărie. Însă nici chiar aceste clipe minunate nu schimbau cu nimic faptul că, o dată ce ieșea din camera lui, se pomenea singură în toată casa și cobora să bea un pahar de vin însoțită de motanul Harvey.

Încă visa să se îndrăgostească de cineva, să stea în brațele lui și să simtă că numai ea contează în această lume. Dar era greu, dacă nu cumva chiar imposibil să găsești în ziua de astăzi un bărbat potrivit. Majoritatea bărbaților în jur de treizeci de ani pe care îi cunoștea ea erau deja căsătoriți, iar cei divorțați își căutau o parteneră mai tânără, pe care să o poată modela. Mai erau cei mai în vârstă și, deși nu excludea posibilitatea de a se îndrăgosti de cineva mai bătrân decât ea, își făcea griji în privința lui Kevin. Voia ca bărbatul cu care avea să rămână să-l trateze pe Kevin așa cum se cuvine și nu ca pe un fel de produs secundar aparținând femeii de care el era îndrăgostit. Însă realitatea era că bărbații în vârstă aveau deja copii maturi. Puțini primiseră cu inima deschisă ideea de a oferi educație unui adolescent, în anii '90. „Eu mi-am făcut deja datoria“ îi dădu o replică tăioasă unul dintre pretendenți, la o întâlnire. Bineînțeles că această afirmație încheiase definitiv relația aceea.

Recunoștea că îi lipsea și acea apropiere fizică intimă care se naște din dragoste, din încredere, din faptul că ții cu adevărat la cineva. Nu mai fusese cu un bărbat de când divorțase de David. Ocazii fuseseră destule, de altfel nici nu era greu pentru o femeie atrăgătoare să-și facă relații de o noapte, dar pur și simplu nu era genul ei. Educația pe care o primise acasă excludea un astfel de mod de viață și, oricum,

nu avea de gând să se schimbe acum. Ea considera sexul mult prea important ca să poată fi împărțit cu oricine. De fapt nu făcuse dragoste decât cu doi bărbați în toată viața ei, cu David, bineînțeles, și cu Chris, primul ei prieten adevărat. Și nu avea de gând s-o facă așa, pur și simplu, de dragul câtorva minute de plăcere. Așa că acum, singură în această vacanță la Cape Cod, fără nicio relație care măcar să se prefigureze în viitorul apropiat, avea de gând să-și dedice tot timpul ei înseși, în exclusivitate. Va citi, se va odihni în timp ce va savura liniștită un pahar de vin, fără să deschidă niciun televizor. Le va scrie prietenilor de care nu mai știa nimic de câțiva vreme. Va dormi mai târziu dimineața, va mânca poate prea mult și va face jogging în fiecare zi, devreme, înainte de sosirea pe plajă a celorlalți turiști. Voia să simtă din nou plăcerea de a fi liber, chiar dacă pentru scurtă vreme.

Voia, de asemenea, să facă și niște cumpărături. Dar nu în magazine de felul lui JC Penney sau Sears, care făceau reclamă pantofilor Nike ori tricourilor cu Chicago Bulls, ci în magazinele mici, în care se găseau tot felul de fleacuri și care pe Kevin îl plectiseau de moarte. Voia să încerce niște modele noi de rochii și chiar să le cumpere în cazul în care i-ar fi făcut cu ochiul, și asta pentru că voia să simtă emoția unui nou început. Poate că va merge chiar la coafor. Nu-și schimbasesc tunsoarea de câțiva ani de zile și se plectisise să arate la fel în fiecare zi. Și dacă s-ar întâmpla să o invite un tânăr drăguț în oraș, poate că se va duce, chiar și numai pentru a purta lucrurile cele noi.

Parcă animată de un val de optimism, se uita să vadă dacă bărbatul cu pălăria de paie mai era acolo. Însă dispăruse tot așa de discret precum apăruse. Se pregăti și ea să plece. Picioarele îi înțepeniseră din cauza apei reci și era mai greu decât își închipuise să se așeze pe nisip și să-și pună pantofii. Pentru că nu avea la ea prosop, se gândi dacă să-și pună sau nu șosetele, apoi renunță la idee. Era în vacanță, la țărmul oceanului, în fond nici nu avea nevoie de pantofi sau șosete.

Așa că porni spre casă, desculță, cu pantofii în mână.

Mergea chiar pe malul apei și deodată văzu o piatră destul de mare, pe jumătate îngropată în nisip, la câțiva centimetri departe de locul în care apa atinsese de dimineață cota cea mai înaltă. Piatra aceea i se părea neobișnuită așa, îngropată acolo.

Pe măsură ce se apropia, observă că era puțin altfel de cum părea la depărtare. Avea o înălțime și o netezime neobișnuită pentru o piatră și când ajunse aproape își dădu seama că de fapt nici nu era piatră. Era o sticlă, aruncată probabil de vreun turist neglijent sau de vreunul dintre adolescenții din partea locului, căruia îi plăcea să vină noaptea aici. Aruncă o privire în spate și văzu o cutie goală agățată de turnul de salvare de pe plajă și se gândi să facă o faptă bună în ziua aceea. Când ajunse acolo, observă că sticla avea un dop de plută. O ridică, așezând-o în lumină și văzu că avea ceva pe fund, o hârtie înfășurată și legată cu o ață.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Își aminti brusc o întâmplare din trecut și avu o tresărire ușoară. Odată, demult, când avea opt ani și era într-o vacanță în Florida, cu părinții ei, își aduse aminte cum ea împreună cu o fetiță cu care se împrietenise acolo puseseră o scrisoare într-o sticlă și o aruncaseră în apă. Răspunsul pe care îl așteptau ele nu venise niciodată. Era o scrisoare naivă, de copil și își aminti cum după aceea, întorcându-se acasă, se uitase săptămâni în șir la cutia de scrisori, în speranța că cineva o primise și-i trimisese un răspuns de departe, din locul unde poposise sticla. Faptul că nu primise nimic o dezamăgise și încet, încet uitase întâmplarea. Oare cu cine fusese ea atunci? Era o fetiță cam de vârsta ei... Tracy?... Nu... Stacey... da, Stacey. Stacey era numele ei. Avea părul blond, venise cu bunicii ei în vacanța de vară și... de-aici încolo nu-și mai amintea nimic, oricât de mult se strădui.

Începu să scoată dopul, aproape că se aștepta să fie aceeași sticlă trimisă atunci, în copilărie, deși știa bine că nu avea cum să fie așa. Poate că tot un copil o trimisese și pe aceasta, oricum, dacă aștepta un răspuns, avea de gând să-l trimită neapărat. Poate că îi va pune alături și un suvenir de

la Cape Cod, chiar și o vedere.

Dopul era bine îndesat și degetele îi alunecară când încercă să-l scoată. Pentru că nu putea să-l apuce prea bine, își înfipse unghiile mici în plută și răsuci sticla ușor. Nici nu se clinti. Încercă din nou. Strânse dopul cât putu de tare, așeză sticla între genunchi ca să obțină acel efect de mecanism cu pârghii și, tocmai când se hotărâse să renunțe, dopul se mișcă puțin. Recăpătându-și forțele, luă sticla în mână, o strânse și începu să o răsucească ușor, dopul ieși puțin câte puțin, cu greutate, până când reuși să-l scoată.

Scutură sticla de jos în sus și rămase surprinsă de ușurința cu care sulul de hârtie căzu în nisip, la picioarele ei. Când se aplecă să-l ridice, observă că era foarte strâns legat, de aceea alunecase din sticlă atât de repede.

Desfăcu cu grijă ața cu care era legat și primul lucru care-i atrase atenția fu hârtia. Nu era o coală obișnuită pe care să scrie orice copil. Era o hârtie scumpă, puțin mai groasă, cartonată, cu o barcă cu pânze tipărită în relief, în colțul din dreapta sus. Hârtia era oarecum șifonată, ca și cum ar fi stat în apă sute de ani.

Își ținu pentru o clipă respirația. Poate că era foarte veche. Auzise tot felul de povești despre sticle care naufragiaseră după sute de ani. Ar fi putut să fie și cazul acesteia. Poate că avea de-a face cu un obiect care venea tocmai din era primitivă a omenirii. Dar după ce studie cu atenție scrisul, își dădu seama că se înșelase. În colțul din stânga sus exista o dată.

22 iulie 1997.

Cu doar trei săptămâni în urmă.

Trei săptămâni? Asta era tot?

Aruncă o privire mai departe, în josul paginii și observă că mesajul scrisorii, care părea a fi retoric, era lung, se întindea pe ambele fețe ale hârtiei. Căută din priviri o adresă, ceva, un număr de telefon, nu găsi însă nimic, apoi se gândi că poate erau înserate printre rândurile scrisorii.

Atunci, în zorii acelei zile toride, în New England, tremurând de curiozitate, Theresa Osborne începu să citească acea scrisoare care avea să-i schimbe cursul vieții

pentru totdeauna.

22 iulie 1997

Iubita mea Catherine,

Îmi lipsești tot mai mult, draga mea, de când nu mai ești lângă mine, însă astăzi, poate mai intens ca niciodată, dorul de tine pare de nesuportat; apele îmi îngână un cântec despre viața noastră împreună. Acum, când stau aici și-ți scriu această scrisoare, mă simt de parcă te-aș avea alături de mine; parfumul tău de flori sălbatice, pe care-l simt acum, va face să dăinui mereu în sufletul meu. De câtăva vreme, însă, îți simt prezența din ce în ce mai rar și atunci când apari mă doare mai tare, parcă o parte din mine se desprinde ușor și dispare.

Și tot încerc... Noaptea, când sunt singur, te chem și ori de câte ori durerea îmi pare de nesuportat, tu găsești calea să te-ntorci la mine. Noaptea trecută te-am visat stând pe digul din W. Beach. Părul îți era răvășit de vântul nebun, iar ochii tăi erau inundați de lumina palidă a amurgului. Eram înspăimântat de faptul că te aplecaseși peste parapet. Te priveam și mă minunam de frumusețea ta de nălucă, fără asemănare. Am început să mă apropii de tine și, când în sfârșit ți-ai întors chipul către mine, am observat că mai erau și alții care te priveau. «O cunoașteți?» mă întrebau ei cu o undă de gelozie în glas și, văzându-te cum îmi zâmbești, le-am răspuns: «Mai mult decât îmi cunosc sufletul».

Mă opresc și te iau în brațe. Mi-e dor de aceste clipe mai mult decât orice altceva pe lume. Trăiesc așteptând această îmbrățișare și când mă cuprinzi lângă tine mă pierd cu totul – pentru a câta oară? – în pacea aceluia strop de veșnicie.

Ridic mâna și-ți ating obrazul, iar tu îți pleci capul și închizi ochii. Măinile mele sunt aspre, iar pielea ta este atât de moale și mă întreb pentru o clipă dacă vei respinge mângâierea mea. Dar nu este așa. Niciodată n-o faci și când stăm așa alături, în aceste momente știu care este menirea mea în viață. Există ca să te copleșesc cu dragostea mea, ca să te țin în brațele mele

și să te protejez. Trăiesc pentru a învăța să te iubesc cu adevărat și să primesc dragostea ta. Sunt aici pentru că nici n-aș putea să mă aflu în altă parte.

Dar apoi, ca de fiecare dată, ceața începe încet, încet să ne înconjoare așa cum stăm unul lângă celălalt. Mă înspăimânt văzând-o cum apare undeva în depărtare și începe să se apropie treptat de noi. Cuprinde totul în jurul nostru, și parcă s-ar transforma într-un zid de care nu mai putem trece. Asemenea unui nor, acoperă totul în jur, până când rămânem numai noi doi.

Simt că mă înec și izbucnesc în lacrimi pentru că știu că e timpul să pleci. Privirea ta mă obsedează. Îți simt mâhnirea din suflet, simt propria-mi singurătate și durerea din inimă, care încetase pentru o clipă, devine din ce în ce mai puternică atunci când văd cum te îndepărtezi. Îți întinzi mâinile și pășești înapoi, te afunzi în ceață, pentru că acolo e numai locul tău. Îmi doresc atât de mult să merg cu tine, dar clatini din cap în semn că nu, și știm amândoi la fel de bine că nu se poate.

Și privesc cu inima zdrobită cum te îndepărtezi ușor. Mă trezesc chinându-mă să-mi amintesc fiecare amănunt despre momentul revederii tale. Dar curând, prea curând, imaginea ta se pierde și dispare o dată cu ceața, iar eu sunt din nou singur pe dig și nu-mi pasă ce cred ceilalți despre mine când mă văd că-mi plec capul și plâng, și plâng.

Garrett

Capitolul 2

— Ai plâns? o întrebă Deanna, în timp ce Theresa pășea pe puntea din spate, ținând în mână sticla și scrisoarea. Bulversată de cele petrecute, uitase să arunce sticla.

Theresa se simți jenată și-și șterse ochii în timp ce Deanna lăsă ziarul și se ridică de pe scaun. Deși era foarte grasă – și era încă de pe vremea când o cunoscuse Theresa – ocoli masa cu repeziciune, plină de îngrijorare.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat acolo, pe plajă? Te-ai lovit?
Se împiedică de unul dintre fotoliile care-i stăteau în cale, în timp ce se întinse și prinse mâna Theresei.

Theresa clătină din cap:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Pur și simplu am găsit scrisoarea aceasta și, nu știu, dar după ce am citit-o, n-am putut să mă mai abțin.

— O scrisoare? Ce scrisoare? Ești sigură că te simți bine? întrebă Deanna, gesticulând autoritar cu mâna rămasă liberă.

— Sunt bine, crede-mă. Scrisoarea aceasta era într-o sticlă pe care am găsit-o aruncată de valuri pe plajă. Când am deschis-o și am citit-o... Se îndepărtă puțin, iar chipul Deannei se luminează pentru o clipă.

— O, slavă Domnului, asta-i bine. La un moment dat am crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor, că te-a atacat cineva sau ceva de genul acesta.

Theresa își îndreptă o șuviță de păr care-i alunecase pe față și zâmbi puțin văzând îngrijorarea de pe chipul Deannei.

— Nu, stai liniștită, scrisoarea aceasta pur și simplu m-a impresionat cu adevărat. Pare stupid, știu. N-ar fi trebuit să mă emoționez chiar așa. Și, oricum, îmi pare rău că te-am speriat.

— Ei, aș! ridică Deanna din umeri. Nu ai de ce să te scuzi. Pur și simplu mă bucur că ești bine. Făcu o mică pauză și continuă:

— Ai spus că ai plâns când ai citit scrisoarea? De ce? Ce scria acolo?

Theresa își șterse ochii de lacrimi, îi întinse scrisoarea Deannei și se îndreptă către masa de fier forjat unde stătuse aceasta mai devreme. Încă se mai simțea ridicolă pentru că plânsese, și-și dădu silința să se adune.

Deanna citi scrisoarea pe-ndelete, și, când termină, se uită către Theresa. Avea și ea lacrimi în ochi. Deci nu numai ei i se întâmplase.

— Este... minunată, spuse într-un sfârșit Deanna. Este unul dintre cele mai emoționante lucruri pe care le-am citit vreodată.

— Și eu cred la fel.

— Și spui că ai găsit-o aruncată pe țărm, în timp ce alergai?

Theresa încuviință.

— Nu înțeleg cum a adus-o apa acolo. Golful este oarecum la adăpost de restul oceanului și, în afară de asta, n-am auzit niciodată de plaja Wrightsville.

— Nici eu, dar se pare că a fost aruncată azi noapte. Prima dată aproape că trecusem de ea fără să observ.

Deanna își trecu degetul peste rândurile scrisorii și se opri o clipă.

— Oare cine sunt Garrett și Catherine? Și de ce a pus scrisoarea într-o sticlă?

— Nu știu.

— Nu ești curioasă?

Bineînțeles că Theresa chiar era curioasă. Imediat după ce terminase de citit, reciti scrisoarea, apoi o citi și a treia oară. Cum ar fi, se gândea ea, să o iubească cineva astfel?

— Puțin. Dar ce folos? Nu vom putea să aflăm niciodată.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Cred c-am s-o păstrez. Nu m-a preocupat într-atât încât să-mi propun să fac ceva anume.

— Hmm, zâmbi Deanna indescifrabil.

Apoi o întrebă:

— Cum a fost la jogging?

Theresa sorbea dintr-un pahar de suc pe care și-l turnase mai devreme.

— A fost bine. Când a răsărit soarele, însă, m-am simțit extraordinar. Parcă strălucea întreaga lume.

— Asta-i pentru că erai amețită din cauza lipsei de oxigen. Așa se întâmplă când faci jogging.

Theresa zâmbi, amuzată.

— Sunt convinsă că nu ai să alergi cu mine săptămâna aceasta.

Deanna își luă ceașca de cafea, cu o figură nehotărâtă:

— Nicio șansă. Singurul exercițiu fizic pe care îl fac este să dau cu aspiratorul în fiecare weekend. Mă vezi tu pe mine gâfâind acolo, pe plajă? Probabil că aș face chiar infarct.

— Este chiar relaxant o dată ce te obișnuiești.

— Poate că-i adevărat. Dar nu sunt tânără și subțire ca tine. Îmi amintesc că singura dată când am alergat în viața mea a fost demult, când eram copil și câinele vecinului scăpase în curte. Alergam atât de repede, că aproape mi se udaseră pantalonii.

Theresa râse zgomotos.

— Deci, ce facem astăzi?

— M-am gândit să mergem puțin la cumpărături și să mâncăm în oraș. Cum ți se pare ideea? Ești pregătită pentru un așa program?

— Asta și voiam să aud.

Cele două femei stabiliră locurile unde aveau să meargă. Apoi Theresa o urmări pe Deanna cum se ridică și intră în casă să mai aducă o ceașcă de cafea.

Deanna era o femeie de cincizeci și opt de ani, cu fața rotundă, cu părul tuns scurt și puțin încărunțit. Nu se îmbrăca cu prea mult orgoliu și Theresa o considera de departe cea mai desăvârșită persoană pe care o cunoștea. Era inteligentă, cunoștea o mulțime de lucruri din muzică și artă, iar la serviciu, în haosul acela al secției de știri, din biroul ei răsunau acorduri din Mozart sau Beethoven. Lumea pe care și-o construise era plină de optimism și umor și toți cei care o cunoșteau se îndrăgosteau de ea.

Când se întoarse din casă, Theresa stătea jos și privea în depărtare, înspre golf.

— Nu ți se pare că-i cel mai frumos loc pe care l-ai văzut vreodată?

— Ba da, așa este. Îmi pare bine că m-ai invitat.

— Aveai nevoie de o ieșire. Te-ai simțit mult prea singură în apartamentul tău.

— Vorbești de parcă ai fi mama.

— Am s-o iau ca pe un compliment.

Deanna se aplecă peste masă și luă scrisoarea. O citi din nou cu atenție, ridicând din când în când din sprâncene, fără să spună nimic. Theresei i se păru că în timp ce citea scrisoarea, Deannei îi înmugurise o idee în minte.

— Ce este?

— Mă tot gândesc... spuse ea încet.

— La ce?

— Acum când am intrat în casă, m-am tot gândit la scrisoarea aceasta. Mă gândesc dacă ar fi bine să o publicăm în rubrica ta de săptămâna aceasta.

— Ce vrei să spui?

Deanna se sprijini de masă.

— Exact ce tocmai ți-am spus. Cred că ar trebui să o publicăm în rubrica ta de săptămâna aceasta. Sunt sigură că vor fi și alți oameni încântați să o citească. Este într-adevăr o scrisoare neobișnuită. Oamenii au nevoie să citească astfel de lucruri măcar o dată la nu știu câtă vreme. Este atât de emoționantă! Îmi imaginez cum o mulțime de femei o vor decupa din ziar și o vor lipi pe frigider pentru ca soții lor să o vadă când vin de la serviciu.

— Dar nici măcar nu știm cine sunt. Nu crezi că ar trebui să le cerem permisiunea înainte de a face un lucru ca acesta?

Tocmai aici este problema. Nu avem cum să luăm legătura cu ei. Pot însă să vorbesc cu avocatul ziarului, dar sunt convinsă că este legal. Nu vom folosi numele lor reale și, atâta vreme cât nu ne interesează autorul ei sau nu divulgăm absolut nimic despre locul de unde ar putea proveni, sunt convinsă că nu va fi nicio problemă.

— Știu că s-ar putea să fie legal, dar nu știu dacă e bine. Este totuși o scrisoare strict personală. Nu știu dacă ar trebui să o facem publică astfel ca lumea să o citească.

— Este o scrisoare care face apel la tot ceea ce este mai uman în noi. Theresa, oamenilor le place să citească asemenea lucruri. În plus, nu conține nimic care ar putea să facă pe cineva să se simtă jenat. Este într-adevăr o scrisoare frumoasă. Și mai gândește-te la ceva: acest Garrett a sigilat-o într-o sticlă pe care a aruncat-o în ocean. Bineînțeles că a știut că într-o zi va fi adusă la țărm undeva, oriunde.

— Nu știu ce să zic... răspunse Theresa clătinând din cap.

— Mai gândește-te. Gândește-te la noapte, înainte să adormi. Cred că va da rezultate.

Theresa chiar se gândi la scrisoare în timp ce se pregătea

să facă duș. Se trezi gândindu-se la bărbatul care scrisese scrisoarea – la Garrett, dacă acesta era numele lui adevărat. Și cine putea să fie Catherine? Bineînțeles că iubita sau soția lui, dar era clar că aceasta nu mai era cu el. Murise, poate, sau ceva îi determinase să se despartă? Și de ce scrisoarea fusese sigilată într-o sticlă și lăsată în voia valurilor? Totul părea ciudat. Cu instinctul ei de reporter se gândi la un moment dat că s-ar fi putut ca toată această poveste să nu aibă nicio semnificație. Putea foarte bine să fie vorba despre cineva care a scris o scrisoare de dragoste și nu a avut cui să o trimită. Ar mai fi putut fi trimisă de cineva care, neavând ocazia să trăiască asemenea sentimente, să încerce să le experimenteze imaginându-și o femeie singură, pe o plajă îndepărtată, plângând la citirea acestor rânduri. Dar, cu cât își amintea cuvintele din scrisoare, cu atât mai mult excludea aceste două posibilități. Era clar că scrisoarea fusese scrisă din inimă. Și era scrisă de un bărbat! Niciodată în viața ei nu primise o scrisoare măcar asemănătoare acesteia. Tot ce primise erau sentimentalisme împodobite cu fraze desprinse din felicitările Hallmark. David nu avusese prea mult talent la scris, și, de fapt, niciunul dintre ceilalți bărbați cu care fusese. Oare cum ar putea să arate un asemenea bărbat? Oare să fie la fel de iubitor în realitate pe cum se arată în scrisoare?

Își săpuni și își clăti părul; întrebările care-i veneau în minte erau asemenea picăturilor reci de apă care se rostogoleau pe trupul ei. Își spală restul corpului cu un burete și săpun hidratant, apoi ieși de la duș după ce petrecuse acolo ceva mai mult timp decât obișnuia.

Se privi în oglindă în timp ce se ștergea cu prosopul. Nu arăta prea rău pentru o femeie de treizeci și șase de ani care avea deja un băiat adolescent. Sâni ei arătau încă bine, și, deși când era tânără o deranja faptul că erau mici, acum era fericită că nu începuseră să se lase așa cum li se întâmpla altor femei de vârsta ei. Avea abdomenul plat, iar picioarele lungi și subțiri de la exercițiile pe care le făcuse în tot acești ani. Nici încrețiturile de la colțul ochilor nu erau prea evidente, dar, oricum, acest detaliu nu însemna mai nimic,

într-un cuvânt, era mulțumită de cum arăta în dimineața aceasta și faptul că se accepta pe sine cu atâta ușurință se datora relaxării dobândite în aceste zile de vacanță.

Deanna aranjase micul dejun afară, pe punte. Adusese cantalup, grapefruit și chifle prăjite. După ce se așezară la masă, Deanna începu să întindă pe pâine niște brânză slabă, fără calorii – ținea din nou una dintre dietele ei nesfârșite – și se luară cu vorba. Brian era la golf, de altfel, asta avea să facă toată săptămâna. Plecase dis-de-dimineață, la indicațiile precise ale Deannei care spunea că, dacă stă prea mult la soare, are probleme mari cu arsurile.

Brian și Deanna erau împreună de treizeci și șase de ani. În colegiu fuseseră prieteni. După absolvire și după ce Brian și-a găsit o slujbă la o firmă de contabilitate, chiar în Boston, s-au căsătorit. După opt ani de zile, Brian a devenit partener în afacere și și-au cumpărat o casă mare, spațioasă în Brookline, unde locuiau și acum, singuri, de douăzeci și opt de ani.

Întotdeauna își doriseră copii, dar în treizeci și șase ani de căsnicie, Deanna nu reușise să rămână însărcinată. Consultaseră un ginecolog și descoperiseră că Deanna avea trompele malformate și era imposibil să țină o sarcină. Ani la rând încercaseră să adopte un copil, dar listele de adopție erau interminabile și, într-un sfârșit, renunțaseră. Apoi urmase perioada neagră a căsniciei lor, îi povestise ea Theresei o data, când aproape că se terminase totul între ei. Dar angajamentul pe care și-l luaseră odată, deși cutremurat puțin, rămăsese în picioare și, ca să umple golul care se crease în viața ei, Deanna își concentra toată atenția către carieră. Începu să scrie la *Boston Times*, unde nu erau prea multe femei angajate și, încet, începu să promoveze în funcție. Când deveni redactor șef, asta se întâmplase cu zece ani în urmă, începu să angajeze femei reporter, sub directă ei îndrumare. Theresa fusese prima ei elevă.

După ce Deanna plecă să facă duș, Theresa își mai aruncă o privire pe scrisoare apoi se uită la ceas. Se ridică de pe scaun și se îndreptă către telefon să sune la David. Acolo era încă devreme, doar ora șapte dimineața, dar știa că toată

familia era în picioare. Kevin se trezea întotdeauna de cum se crăpa de ziuă și o dată chiar fusese fericită la gândul că mai exista cineva care să împărtășească această experiență minunată.

Telefonul sună de câteva ori până răspunse Annette, timp în care Theresa începuse să se plimbe înainte și înapoi cu pași mici. Auzi televizorul și plânsetul de copil.

— Bună. Sunt Theresa. Kevin e acolo?

— A, bună. Sigur că e aici. Așteaptă o clipă.

Se auzi cum a pus receptorul pe consolă apoi Theresa auzi cum îl striga:

— Kevin, e pentru tine. E Theresa la telefon.

Faptul că Annette nu se adresase, referitor la ea, cu apelativul „mamă“ o duru mai mult decât se așteptase, dar nu avu timp să se gândească prea mult la asta.

Kevin abia mai respira când răspunse la telefon:

— Bună, mamă! Ce faci? Cum e în vacanță?

Simți o umbră de singurătate la auzul vocii lui. Era încă o voce subțire, de copil, dar știa că schimbarea ei era numai o chestiune de timp.

— E frumos. Am ajuns aici de-abia aseară, așa că n-am făcut mare lucru, în afară de jogging-ul de azi dimineață.

— Erau oameni mulți pe plajă?

— Nu, dar au început să apară când am terminat eu de alergat. Ei, ia spune-mi, când pleci cu tata în excursie?

— Peste două zile. Până luni nu are vacanță, așa că abia atunci plecăm. Acum se pregătește să meargă la birou și să termine ce are de lucru, ca să fie liber și liniștit când vom pleca. Vrei să vorbești cu el?

— Nu, nu am nimic să-i spun acum. Am sunat doar să vă urez timp frumos.

— Va bate vântul tare. Am văzut o broșură despre o călătorie pe râu. Atunci când e furtună, viiturile sunt destul de dure.

— Să aveți grijă.

— Mamă, nu mai sunt un puști.

— Știu asta. Însă fă-o măcar de dragul meu. Eu sunt mai de modă veche.

— O.K. Promit că am să port vesta de salvare tot timpul.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Să știi că n-o să avem telefon acolo, așa că o să vorbim când mă întorc.

— Mi-am închipuit. Atunci am să te sun când vă veți întoarce. Cred că o să vă distrați pe cinste.

— O să fie grozav. Aș fi vrut să fi venit și tu cu noi. Ne-am fi simțit minunat.

Închise ochii pentru o clipă, înainte să-i dea un răspuns. Era un secret pe care îl învățase de la medicul ei terapeut. Ori de câte ori Kevin aducea vorba despre ei trei, ca fiind din nou împreună, avea grijă să nu scape nimic din ceea ce ar fi regretat mai târziu. Vocea ei răspunse, plină de optimism:

— Tu și tatăl tău aveți nevoie să petreceți ceva timp împreună. Lui i-a fost dor de tine. Știu asta. Iar tu trebuie să-ncepi să te maturizezi acum. Amândoi ați așteptat momentul acesta la fel de mult. *Iată, nu era atât de greu.*

— Asta ți-a spus el?

— Da. De câteva ori.

Kevin tăcu o clipă.

— O să-mi fie dor de tine, mamă. Pot să te sun imediat ce mă întorc, ca să-ți povestesc cum a fost?

— Bineînțeles. Poți să mă suni oricând. Abia aștept să aud cum a fost.

Apoi spuse:

— Te iubesc, Kevin.

— Și eu te iubesc, mamă.

Închise telefonul, pe jumătate fericită, pe jumătate tristă; așa se simțea întotdeauna când vorbeau la telefon și Kevin era la tatăl lui.

— Cine a fost? întrebă Deanna de undeva, din spatele ei. Era îmbrăcată cu o bluză galbenă, cu niște dungii de tigru pe ea, cu pantaloni scurți roșii, șosete albe și o pereche de adidași Reeboks. La vederea acestei vestimentații de turist care pune pe el niște haine la întâmplare, tocmai pentru că este turist și nu contează foarte mult ce poartă, Theresa se abținu cu greu să nu schițeze niciun zâmbet.

— A fost Kevin. I-am dat telefon.

— Ce face, e bine? Deschise debaraua și luă aparatul de fotografiat care îi completa perfect ținuta.

— E bine. Pleacă în excursie peste două zile.

— Asta e bine. Își puse aparatul de după gât. Acum, că s-a rezolvat și problema aceasta, trebuie să mergem la cumpărături. Trebuie să te facem să arăți ca o femeie „nouă“.

Era o adevărată experiență să faci cumpărăturile cu Deanna.

Ajunse în Provincetown, se pierdură în tot felul de magazine, unde își petrecură timpul până spre după-amiază. Theresa își cumpără trei rânduri de haine și un costum nou de baie, după care Deanna o trase după ea într-un magazin de lenjerie de damă, care se numea Nightingales.

Acolo pur și simplu se dezlănțui. Alegea pentru Theresa lenjerie dantelată sau transparentă, îi potrivea sutienele să vadă dacă îi vin, apoi le ținea cât mai sus pentru ca Theresa să le poată vedea cât mai bine. „Acesta este de-a dreptul incendiar“ spunea ea sau „Nu ai nimic de culoarea aceasta, nu?“ Bineînțeles că erau și alte persoane în magazin atunci când ea gesticula. Theresa nu putea decât să râdă auzind-o. De fapt, unul dintre lucrurile care îi plăceau la Deanna cel mai mult era lipsa ei de inhibiție. Ei chiar nu-i păsa de ce spune restul lumii și adesea Theresa își dorea să fie la fel ca ea. După ce cumpărara unul sau două obiecte, la insistențele Deannei – în definitiv era în vacanță – petrecură două minute într-un magazin de muzică. Deanna voia ultimul compact disc al lui Harry Connick Jr. – „E drăguț“, explică ea – iar Theresa cumpără unul dintre albumele de început ale lui John Coltrane. Când se întoarseră acasă, Brian citea ziarul în living.

— A, bună! Începusem să-mi fac griji că nu mai veniți. Cum v-ați petrecut ziua?

— A fost bine, răspuse Deanna. Am luat masa în Provincetown, apoi am făcut niște mici cumpărături. Cum a mers la golf, astăzi?

— Binișor. Dacă n-aș fi ratat ultimele două găuri, aș fi ajuns la optzeci.

— Ei, pe viitor trebuie să joci puțin mai mult ca să ajungi

la oarecare performanțe.

— N-o să te superi?

— Bineînțeles că nu.

Brian zâmbi, și începu să fâșâie ziarul, mulțumit că săptămâna aceasta va putea să petreacă mai mult timp la lecțiile de golf. Se cufundă iarăși în ziarul lui, lucru pe care Deanna îl sesiză imediat, și-i șopti Theresei la ureche:

— Ascultă la mine. Lasă un bărbat în pace să joace golf cât dorește și n-o să-ți spună niciodată nimic.

După-amiază, Theresa îi lăsă singuri. Pentru că încă era cald, se schimbă cu costumul nou pe care și-l cumpăraseră, luă un prosop și un șezlong mic, luă revista „People“ și plecă pe plajă.

O răsfoi repede, citind numai câte un articol pe ici pe colo, fără să fie prea interesată de ce se mai întâmpla în lumea mondenă. În jurul ei, auzea numai râsete de copii care se împrășcau cu apă și-și umpleau găletușele cu nisip. Undeva, într-o parte, mai izolați, doi băieți mici și un bărbat, probabil tatăl lor, construiau un castel chiar pe malul apei. Zgomotul pe care-l făceau valurile spărgându-se la mal era liniștitor, așa că Theresa lăsă revista deoparte, închise ochii și-și îndreptă fața către soare. Voia să capete puțină culoare pentru când se va întoarce la serviciu, dacă nu pentru ceva anume, măcar pentru faptul că își luase liber și nu avusese nimic altceva de făcut. Chiar și la slujbă era mereu privită ca o persoană care este mereu pe fugă. Dacă nu scria rubrica ei săptămânală, lucra la edițiile de duminică ori naviga pe Internet sau studia revistele despre evoluția copilului. La serviciu își făcuse abonamente la toate revistele mari despre paternitate, la cele dedicate copiilor, precum și la cele despre femeile care lucrează. Avea, de asemenea, abonament la reviste medicale pe care le analiza în mod frecvent pentru anumite subiecte care s-ar fi putut potrivi.

Rubrica ei despre creșterea copiilor aducea întotdeauna ceva nou, poate tocmai de aceea avea atâta succes. Câteodată răspundea la întrebările cititorilor, alteori estima cele mai recente date despre evoluția copilului și ce semnificau ele. Multe dintre aceste rubrici vorbeau despre

bucuria de a crește un copil, altele descriau capcanele și dificultățile care pot apărea pe parcurs. Scria despre greutățile femeilor care-și cresc singure copiii, un subiect care sensibiliza inimile multor femei din Boston. Dar, deși fusese amuzant la început când îi apărea poza în colț, deasupra rubricii, sau când primea invitații la petreceri, totuși avea atât de mult de lucru, încât niciodată nu găsea răgazul să se bucure. Acum, ajunsese să o considere doar o parte a muncii sale, plăcută, ce-i drept, dar care nu însemna într-adevăr mare lucru pentru ea.

După ce stătu o oră întinsă la soare, își dădu seama că pielea îi ia foc și se duse în apă. Mai întâi se feri, apoi intră cu totul când văzu că se apropie un val. Când scoase capul la suprafață, începu să respire mai repede și puțin forțat din cauza apei reci. Un bărbat din apropiere râse puțin înfundat.

— E înviorător, nu-i așa? întrebă el, iar ea încuviință în timp ce-și cuprinse umerii cu mâinile.

Era înalt, cu părul negru ca și al ei și, pentru o clipă, se gândi dacă nu cumva flirta cu ea. Dar strigătele de „Tata!“ ale copiilor care erau în apropiere destrămară această iluzie și, după ce zăbovi câteva minute, ieși din apă și merse la șezlong. Plaja începea să se golească. Își strânse și ea lucrurile și se îndepărtă încet.

Acasă, îl găsi pe Brian urmărind o partidă de golf la televizor, în timp ce Deanna citea un roman având pe copertă poza unui avocat arătos. Își ridică ochii din carte.

— Cum a fost la plajă?

— A fost minunat. Soarele a fost foarte bun, dar apa puțin cam rece, îți dădea fiori când te scufundai.

— Întotdeauna este așa. Nici nu înțeleg cum oamenii suportă să stea dedesubt mai mult de câteva minute.

Theresa atârnă prosopul pe ușă. O întrebă pe Deanna peste umăr:

— Cum e cartea?

Deanna răsuci cartea și privi coperta.

— Minunată. Îmi amintește de cum era Brian acum câțiva ani de zile.

Brian se încruntă, fără să-și ia ochii de la televizor.

— Ce?

— Nimic, iubitule. Îmi aminteam și eu numai.

Se uită din nou la Theresa. Ochii îi străluceau.

— Ai chef de un remi?

Deanna era înnebunită după jocurile de cărți de orice fel. Făcea parte din două cluburi de bridge, juca *hearts* ca un campion și își nota undeva ori de câte ori îi ieșea o pasiență. Dar remi cu cărți era jocul pe care-l juca împreună cu Theresa ori de câte ori aveau timp, pentru că era singurul la care Theresa mai avea o șansă să câștige.

— Sigur.

Deanna îndoi bucuroasă pagina cărții, o lăsă din mână și se ridică de pe scaun.

— Îmi pare bine că vrei. Cărțile sunt pe masă, afară. Theresa își înfășură prosopul peste costumul de baie și ieși afară, acolo unde luaseră micul dejun mai devreme. Deanna veni în urma ei cu două cutii de Cola fără zahăr, se așeză în fața Theresei și luă pachetul de cărți. În timp ce amesteca și făcea cărțile, aruncă o privire către Theresa.

— Parcă ai prins un pic de culoare în obraji. Cred că a cam ars soarele.

Theresa începu să-și aranjeze cărțile.

— Am simțit că mă coc.

— Ai întâlnit vreo persoană mai interesantă?

— Nu chiar. Doar am citit și m-am relaxat la soare. Majoritatea dintre cei de pe plajă veniseră cu familiile lor.

— Ce păcat!

— De ce spui asta?

— Pentru că speram că întâlnești pe cineva mai deosebit, săptămâna aceasta.

— Dar tu ești deosebit.

— Ei, știi bine ce vreau să spun. Speram să găsești un bărbat de care să te îndrăgostești. Așa, un bărbat care să te copleșească.

Theresa o privi surprindă.

— Cum de ți-a venit ideea asta?

— Nu știu, poate din cauza soarelui, oceanului, a brizei.

Poate că sunt razele radioactive care mi s-au infiltrat prin creier.

— Nu am căutat cu adevărat pe cineva.

— Niciodată?

— Oricum, nu cine știe ce.

— Aha.

— Dar de ce faci așa un caz de chestia asta? În fond, nu a trecut așa de mult timp de când am divorțat.

Theresa puse jos șasele de caro, iar Deanna îl luă, după care aruncă un trei de treflă. Când ajungeau să discute despre acest subiect, Deanna vorbea la fel ca mama ei.

— Au trecut aproape trei ani. Chiar nu ai pe nimeni, măcar ca prioritatea numărul doi, de care nu vrei să-mi spui nimic?

— Nu.

— Chiar nimeni?

Deanna luă o carte și aruncă un patru de cupă.

— Zău, nu am. Dar nu numai la mine este problema. E greu să întâlnești și să cunoști pe cineva în ziua de astăzi. Dacă aș avea timp să ies, să frecventez anumite cercuri...

— Știu, te înțeleg. Doar că tu ai atâtea de oferit unui om! Sunt sigură că undeva este cineva care te așteaptă pe tine.

— Sunt convinsă că este așa. Doar că încă nu l-am întâlnit.

— Îl mai cauți încă?

— Când am timp. Numai că, știi, am o șefă pedantă care nu mă lasă să răsufli.

— Poate că ar trebui să vorbesc eu cu ea.

— Poate, încuviință Theresa, și amândouă începură să râdă.

Deanna luă o carte de jos și aruncă un șapte de pică.

— Nu te-ai mai întâlnit cu niciun bărbat, chiar deloc?

— Nu chiar. Cel puțin n-am mai avut pe nimeni de când acel Matt și nu mai știu cum a spus că nu-l interesează o femeie cu copii.

Deanna se uită o clipă cu o privire încruntată.

— Câteodată bărbații pot fi niște ticăloși autentici și acest Matt al tău este un exemplu perfect. E tipul de bărbat care merită să-i împăiezi capul și să i-l pui pe un perete cu o

plăcuță pe care să scrie „Masculul egocentric tipic“. Dar nu sunt toți așa. Sunt destui bărbați adevărați care se pot îndrăgosti de tine cât ai zice pește.

Theresa luă de jos șaptele și aruncă șasele de caro.

— Asta îmi place mie la tine, Deanna. Spui cele mai drăgălașe lucruri.

Deanna luă o carte de jos.

— Totuși e-adevărat. Crede-mă. Ești drăguță, ai succes în carieră, ești inteligentă. Ți-aș putea găsi o duzină de bărbați care ar fi foarte încântați să iasă cu tine..

— Sunt sigură că ai putea. Dar asta nu înseamnă că îmi va plăcea vreunul.

— Nici măcar nu le oferi o șansă.

Theresa ridică din umeri.

— Poate că așa este. Dar asta nu înseamnă că mai târziu am să mă îmfund și am să sfârșesc, într-o pensiune pentru fete bătrâne. Te rog să mă crezi, îmi doresc tare mult să mă îndrăgostesc din nou. Mi-ar plăcea nespun să întâlnesc un tip minunat cu care să trăiesc fericită până la sfârșitul zilelor, însă pur și simplu lucrul acesta nu constituie o prioritate pentru mine, acum. Kevin și slujba aceasta îmi ocupă tot timpul.

Deanna nu îi răspunse imediat. Aruncă jos un doi de pică.

— Cred că ești speriată.

— Speriată?

— Bineînțeles. Nu că ar fi ceva în neregulă în a-ți fi teamă de anumite lucruri.

— De ce spui asta?

— Pentru că știi cât rău ți-a făcut David și pentru că, dacă aș fi în locul tău, mi-ar fi teamă să nu mi se întâmple același lucru din nou. Este firesc. Știi vorba aceea: o dată ce te frigi cu ciorba, suflă și în iaurt.

— Poate că așa este. Dar sunt sigură că dacă va apărea omul potrivit, am să știi. Am credința aceasta.

— Ce fel de bărbat cauți?

— Știu și eu...

— Sigur că știi. Toți oamenii știu măcar câte puțin din ceea ce vor.

— Nu e valabil pentru toată lumea.

— Ba da. Începe cu ceea ce ți se pare evident că trebuie să aibă sau dacă nu, începe prin a ști cum nu vrei să fie – de exemplu... este O.K. dacă face parte dintr-o bandă de motocicliști?

Theresa zâmbi și alese o carte din grămadă. Începuse să aibă mână. Încă o carte și ar termina prima. Aruncă valetul de cupă.

— De ce te interesează atât de mult?

— Of, glumim și noi, ca între prietene.

— Bine. Nici vorbă de bandă de motocicliști, scutură ea din cap. Asta e sigur.

Se gândi o clipă și spuse:

— Îmm... cred că cel mai mult mi-aș dori să fie genul de bărbat care să-mi fie credincios, să fie credincios relației noastre. Am avut deja un bărbat care era cu totul diferit, care nu a avut asemenea sentimente și n-aș mai putea să trec încă o dată prin ce-am trecut. Și mai cred că mi-ar plăcea un bărbat de vârsta mea sau oricum de vârstă apropiată, dacă se poate.

Theresa se opri și își încruntă sprâncenele.

— Și?

— Lasă-mă puțin să mă gândesc. Nu este atât de ușor pe cât pare. Cred că am să continui cu niște clișee – aș vrea să arate bine, să fie blând, inteligent și fermecător – care sunt, nu-i așa, toate acele părți bune pe care orice femeie le caută la un bărbat.

Făcu din nou o pauză. Deanna luă valetul de jos. Chipul ei exprima plăcerea cu care voia să o încurce pe Theresa.

— Și?

— Ar trebui să se poarte cu Kevin de parcă ar fi propriul lui fiu, să petreacă mult timp cu el – este extrem de important pentru mine. A, și va trebui să aibă și o fire romantică, îmi place să primesc flori câteodată. Și, de asemenea, să aibă o structură athletică. Nu pot să port respect unui bărbat dacă eu pot să-l înving într-o luptă corp la corp.

— Asta-i tot?

— Da. Asta-i tot.

— Deci, lasă-mă să văd dacă am prins totul așa cum trebuie. Vrei un bărbat de încredere, fermecător, bine făcut, în jur de treizeci de ani, care să fie și inteligent și romantic și athletic. Și trebuie să se poarte bine cu Kevin, da?

— Da, asta e.

Trase adânc aer în piept și puse cărțile pe masă.

— Bine măcar că nu ești pretențioasă. Remi!

Capitolul 3

După ce Deanna o bătu măr la remi, Theresa intră în casă cu gândul de a citi una dintre cărțile pe care le adusese cu ea. Se așază pe scaunul de la fereastră, în partea din spate a casei, în timp ce Deanna se întoarce și ea la cartea ei. Brian își petrecu toată după-amiaza în fața televizorului, urmărind cu maximă concentrare un nou campionat de golf și făcând tot felul de comentarii, de unul singur, când era vreun moment mai interesant.

Pe la șase seara – bineînțeles, după ce se terminase campionatul de golf – Brian și Deanna ieșiră la o plimbare pe plajă. Theresa rămase acasă și îi privea de la fereastră cum se plimbau mână în mână, pe malul apei, gândindu-se că relația lor era una perfectă. Ca mod de percepție a vieții, Deanna și Brian erau complet diferiți și totuși, se pare că tocmai acest lucru îi ținuse aproape unul de celălalt, în loc să-i despartă.

După ce apuse soarele, se urcară toți trei în mașină și plecară la Hyannis. Luară masa la restaurantul lui Sam, unde se serveau specialități de crab. Era o casă cu tradiție, care mergea foarte bine și care-și merita pe deplin reputația pe care o avea. Era aglomerat și au fost nevoiți să aștepte o oră până s-au eliberat niște scaune, dar merita când simțeau mirosul acela de crabi aburinzi și unt topit. Untul avea o aromă de usturoi și cele șase beri pe care le băură în numai două ore le merseră la suflet. Spre sfârșitul mesei, Brian întrebă despre scrisoarea aruncată pe țărniș.

— Am citit-o când m-am întors de la golf. Deanna o puse pe frigidier.

Deanna ridică din umeri, mirată, și râse. Se întoarse către Theresa cu o privire care spunea „Te-am avertizat că cineva va face lucrul acesta“, dar nu zise nimic.

— Valurile au aruncat-o pe plajă. Am găsit-o când făceam jogging.

Brian își termină de băut berea și continuă:

— E o scrisoare adevărată. Dar atât de tristă...

— Știu. Asta am simțit și eu când am citit-o.

— Știi unde este plaja Wrightsville?

— Nu, n-am auzit niciodată de ea.

— Este în Carolina de Nord, îi spuse Brian, în timp ce ducea mâna la buzunar să-și scoată o țigară.

— Am fost acolo într-o excursie organizată pentru jucătorii de golf. Erau niște terenuri de golf grozave. Puțin cam plate, dar se putea juca bine.

Deanna dădu din cap aprobator.

— La Brian, totul are mai mult sau mai puțin legătură cu golful.

Theresa îl întrebă:

— Și unde anume în Carolina de Nord?

Brian aprinse țigara și trase în piept.

— Lângă Wilmington – sau acum este probabil să facă parte chiar din Wilmington – nu sunt sigur de cum sunt delimitate zonele. Dacă mergi cu mașina, este cam la o oră și jumătate de Plaja Myrtle, luând-o înspre nord. Ai auzit vreodată de filmul *Promontoriul Groazei*? îi răspunse el expirând fumul.

— Sigur.

— Râul din *Promontoriul Groazei* este în Wilmington, acolo au fost turnate cele două filme. De fapt, multe filme se fac acolo în ziua de astăzi. Cele mai multe dintre studiourile faimoase sunt prezente în oraș. Plaja Wrightsville este un fel de insulă, separată de coastă; s-a dezvoltat foarte mult, aproape că este o stațiune de vară acum. Acolo stau majoritatea starurilor care vin să filmeze.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de ea?

— Nu știu. Poate că nu atrage atenția din cauză că este legată de plaja din Myrtle, dar cei din sud o cunosc foarte bine. Plajele sunt superbe – nisipul este alb, apa caldă. Este grozav să petreci acolo o săptămână, dacă ai vreodată ocazia.

Theresa nu-i răspunse și Deanna spuse pe un ton malițios:

— Deci acum știm de unde este misteriosul nostru scriitor. Theresa ridică mirată din umeri.

— Se poate, dar nu putem fi siguri. Poate că pur și simplu erau într-o vizită sau își petreceau vacanța acolo. Asta nu înseamnă că erau de acolo.

— Nu cred, spuse Deanna dezaprobator. Din felul în care este scrisă scrisoarea, se vede că visul lui aproape că se confundă cu realitatea, locurile acelea par a fi foarte cunoscute, nici n-ar fi putut să existe în acel vis niște locuri în care ei să fi fost numai o dată sau de două ori.

— Te-ai gândit serios la asta, nu?

— Intuiția. E o chestiune de a învăța cum să te ghidezi după instincte. Aș putea să pun pariu că acolo, unde e plaja din Wrightsville, este casa lui.

— Și ce-i cu asta?

Deanna întinse mâna la țigara lui Brian, o luă, trase adânc în piept și rămase așa, fără să expire. De ani de zile fuma în felul acesta. Ea considera că dacă nu-și aprinde singură țigara nu se numește că este o fumătoare consacrată. Brian, care nu părea să fi observat gestul Deannei, își aprinse o altă țigară, aplecându-se în față.

— Te-ai gândit cumva la ideea de a publica scrisoarea?

— Nu chiar. Încă nu știu dacă este o idee bună.

— Ce-ai spune dacă nu le-am folosi numele, ci doar inițialele. Putem chiar să renunțăm la numele adevărat al plajei, Wrightsville și să găsim altceva.

— De ce este așa de important pentru tine să o publicăm?

— Pentru că știu să recunosc o poveste bună. Mai mult de atât; cred că mulți cititori o vor găsi plină de înțeles. Oamenii sunt mult prea ocupați în zilele noastre ca să mai aibă vreme de povești de dragoste. Oricum, această latură sentimentală a vieții pare să se stingă încetul cu încetul. Scrisoarea

aceasta este tocmai o dovadă că încă mai putem să ne îndrăgostim; încă mai putem fi sentimentali.

Theresa își răsucea gânditoare o șuviță de păr. Avea acest obicei încă din copilărie și obișnuia să facă acest gest ori de câte ori se gândea profund la ceva. După ceva vreme, îi răspunse Deannei:

— Bine.

— O publici?

— Da, dar așa cum ai spus și tu, folosim doar inițialele și sărim peste partea cu plaja din Wrightsville. Și voi scrie câteva rânduri de introducere.

— Ce bine! strigă Deanna cu un entuziasm de fetișcană. Știam eu că ai să accepți. O trimitem prin fax mâine.

În noaptea aceea, târziu, Theresa făcu introducerea articolului. Îl scrisese de mână cu ce găsisese și ea prin sertarul biroului din camera de lucru. Când fu gata, merse în camera ei, puse cele două pagini pe tăblia patului și de-abia se târî spre pat. În noaptea aceea avu un somn foarte agitat.

A doua zi, Theresa și Deanna merseră la Chatham și dădură scrisoarea la litografiat, într-un magazin de stampe. Era cel mai rațional să procedeze așa, de vreme ce niciuna din ele nu-și adusese calculatorul portabil și Theresa insistase să nu apară anumite informații în articol. Când fu gata, îl transmiseră pe fax. Avea să apară în ziarul din ziua următoare.

Își petrecură restul dimineții și după-amiaza la fel ca în ziua precedentă – făcură cumpărături, se relaxară la plajă, discutară fel de fel de fleacuri și luară o masă delicioasă.

Când sosi ziarul, a doua zi de dimineață, Theresa fu prima care-l citi. Se trezise devreme, își terminase deja alergarea, înainte ca Deanna și Brian să apară și deschisese ziarul să citească articolul.

„În urmă cu patru zile, în vacanță, în timp ce ascultam niște melodii mai vechi, la radio, am auzit cântecul lui Sting, intitulat *Manuscrisul găsit într-o sticlă*. Impulsionată de vocea lui care răsuna atât de pasionant, am alergat spre plajă să

găsesc și eu o sticlă numai a mea. După câteva minute, am găsit una și sigur că avea un mesaj înăuntru. (De fapt, nu de la melodie a pornit totul: am folosit acest scenariu pentru a obține un efect teatral. Dar a doua zi de dimineață, am găsit o sticlă, în care se afla o scrisoare deosebit de impresionantă.) N-am reușit să mi-o scot din minte și, deși subiectul ei se abate de la tema scrierilor mele, am sperat că, în aceste vremuri în care nu se mai pune preț pe dragostea veșnică și angajamente; o veți găsi la fel de plină de înțelesuri ca și mine.“

Restul articolului era reprezentat de scrisoare. Când Deanna apărură la micul dejun, primul lucru pe care-l făcu fu să citească și ea articolul.

— Încântător, spuse când termină de citit. Parcă arată și mai bine așa, tipărit, decât mi-am imaginat. Ai să primești o mulțime de scrisori acum, în urma articolului.

— Așa crezi?

— Absolut. Sunt sigură.

— Crezi că voi primi mai multe ca de obicei?

— Mult mai multe. Simt asta. De fapt, am de gând să-l sun pe John astăzi și să-i spun să-l scoată de două ori săptămâna asta. E posibil să obții câteva tiraje și duminicile următoare.

— Vom vedea, spuse Theresa, în timp ce mânca dintr-o chiflă, neștiind dacă să o creadă pe Deanna sau nu, dar în orice caz, curioasă în legătură cu ce avea să fie.

Capitolul 4

Sâmbătă, a opt azi de când sosise aici, Theresa se întoarce la Boston.

Deschise ușa apartamentului și-l văzu pe Harvey venind fuga din dormitorul din fundul casei. Începu să se frece de piciorul ei, torcând încet și Theresa îl ridică în brațe și-l duse la frigider. Luă o bucată de brânză și i-o dădu motanului, în

timp ce îl mângâia ușor pe cap. Îi era recunoscătoare vecinei ei, Ella, care fusese de acord să aibă grijă de el cât era ea plecată. După ce-și termină bucata de brânză, Harvey sări din brațele ei și se îndepărtă cu pași mărunți și răsfățați către ușile glisante din sticlă, ce dădeau în curtea interioară din spatele blocului. Era un aer închis în apartament și Theresa deschise ușile să aerisească.

După ce-și desfăcu bagajele și luă de la Ella cheile și corespondența sosită între timp, își turnă un pahar cu vin și puse să asculte CD-ul cu John Coltrane pe care și-l cumpărase. Începu să se uite printre scrisori, în acordurile de jazz care pătrunseseră întreaga încăpere. Cele mai multe erau note de plată și le puse deoparte pentru a se ocupa de ele altă dată.

Verifică telefonul și văzu că avea opt mesaje pe robot. Două erau de la niște bărbați cu care ieșise de câteva ori, mai demult, și care o rugau să sune dacă are ocazia. Se gândi dacă era cazul, dar renunță repede. Nu se simțea atrasă de niciunul dintre ei și nu voia să-și dea întâlnire cu cineva numai așa, pentru că nu avea altceva în program. O sunaseră, de asemenea, mama și sora ei și își propuse să le sune cândva, săptămâna aceasta.

Nu primise însă niciun telefon de la Kevin. Acum probabil că erau deja în camping sau cu pluta pe râu, undeva în Arizona.

În casă era o liniște ciudată, fără Kevin. Era și curat; lucrul acesta parcă îmbunătățea oarecum atmosfera. Theresa se simțea bine atunci când, întorcându-se acasă, avea de strâns, o dată la nu știu câtă vreme, numai lucrurile ei.

Se gândi la cele două săptămâni de vacanță pe care încă le mai avea de luat anul acesta. Va merge la un moment dat cu Kevin la mare, pentru că așa îi promisese. Dar mai rămânea o săptămână. Putea să și-o ia aproape de Crăciun, anul acesta Kevin avea să petreacă sărbătorile de iarnă cu tatăl său, așa că nu prea vedea rostul concediului tocmai atunci. Nu suporta să stea singură de Crăciun – fusese întotdeauna vacanța ei preferată – dar, din păcate, nu avea de ales și își spuse că n-avea rost să zăbovească prea mult asupra acestui

subiect.

Ar putea să plece în Bermude sau în Jamaica sau undeva, oriunde, în Marea Caraibelor – dar se gândi imediat că, de fapt, nu voia să meargă singură și nu vedea cine ar fi putut să vină cu ea. Poate că Janet ar merge, dar se îndoia că va veni. Cei trei copii mici pe care-i avea îi ocupau tot timpul, iar Edward mai mult ca sigur că nu-și putea lua liber să stea cu ei. Ar putea rămâne acasă și să se-apeuce de treburile pe care le avea de făcut și pe care le tot amâna... dar asta i se părea o pierdere de vreme. Cine și-ar dori să-și petreacă vacanța zugrăvind și lipind tapet?

Renunță să se mai gândească la asta și-și spuse că, dacă nu va găsi nimic interesant de făcut, va lăsa aceste două săptămâni pentru anul următor. Poate va pleca împreună cu Kevin în Hawai.

Se băgă în pat și luă în mână unul dintre romanele pe care începuse să-l citească la Cape Cod. Parcurse repede și cu atenție aproape o sută de pagini, fără să obosească. La miezul nopții stinse lumina și se culcă. Visă, pentru a doua oară în acele șase zile, că se plimba pe o plajă părăsită și totuși nici de această dată nu știa de ce.

Luni dimineață, teancul de corespondență de pe biroul ei era copleșitor. Când ajunse la serviciu, o așteptau aproape două sute de scrisori și alte cincizeci sosiră prin poștă, mai târziu, în aceeași zi. Cum intră în birou, Deanna arătă mândră înspre teanc:

— Ai văzut, e așa cum ți-am spus eu, zâmbi ea.

Theresa rugă să nu i se mai transfere niciun telefon, ci să fie puse toate în așteptare. Începu imediat să-și citească scrisorile. Toate, fără nicio excepție, erau răspunsuri la scrisoarea publicată în rubrica ei. Marea majoritate a autorilor erau femei, dar îi scriseseră și câțiva bărbați ale căror opinii conformiste o surprinseseră. În toate se vorbea despre același lucru: cât de adânc fuseseră mișcați de acea scrisoare anonimă. Mulți o întrebau dacă știa cine era autorul și câteva femei sugeraseră că, dacă bărbatul acela era singur, ele doreau să se mărite cu el.

Văzu, de asemenea, că aproape toate edițiile de duminică,

din întreaga țară, publicaseră articolul, astfel că veneau scrisorile chiar și de la Los Angeles. Șase dintre bărbați afirmaseră că ei o scriseseră, iar patru dintre ei cereau drept de autor – unul chiar amenință cu intentarea unui proces. Dar când se făcu examenul grafologic, niciunul dintre cei șase nu avea nimic în comun cu scrisoarea.

La prânz se duse să ia masa la restaurantul ei japonez preferat. Vreo două persoane care erau la alte mese afirmară că citiseră și ei rubrica respectivă.

„Soția mea a lipit-o pe ușa de la frigider“, spuse unul dintre bărbați, ceea ce o determină pe Theresa să râdă zgomotos.

Spre sfârșitul zilei, parcursese deja marea majoritate a scrisorilor și obosise. Nu lucrase nimic pentru articolul următor și simțea cum timpul o presează, așa cum se întâmpla de obicei când se apropia termenul de predare. La cinci și jumătate se apucă să scrie un articol despre faptul că fiul ei era departe și cum percepea ea lipsa lui. Mersese mai bine decât se așteptase și aproape că terminase, când sună telefonul.

Era secretara ziarului:

— Theresa, știu că m-ai rugat să pun în așteptare toate telefoanele tale și așa am făcut, spuse ea. N-a fost ușor, apropo de asta, ai primit astăzi șaiszeci de telefoane. Nici n-am reușit să las receptorul din mână.

— Ce se întâmplă?

— Este o femeie care tot sună. Este a cincea oară când sună astăzi și a mai sunat de două ori și săptămâna trecută. Nu vrea să spună cum o cheamă, dar acum îi recunosc vocea. Spune că trebuie neapărat să-ți vorbească.

— Nu poți să preiei tu mesajul?

— Am încercat s-o conving, dar insistă. Mă tot roagă să o las în așteptare până când te eliberezi și ai un minut la dispoziție. Spune că sună de departe și că trebuie să vorbească cu tine.

Theresa se gândi o clipă, cu ochii în ecranul calculatorului. Aproape că terminase articolul – mai avea încă două paragrafe de adăugat și gata.

— Nu poți să obții un număr de telefon unde să o sun eu?
— Nu vrea să mi-l dea nici pe-acesta. Este foarte evazivă.
— Ți-a spus ce vrea?
— N-am idee. Dar e coerentă în ceea ce spune – nu ca alții care au sunat astăzi. Imaginează-ți, unul chiar m-a cerut de nevastă.

Theresa râse:

— Bine, spune-i să rămână pe linie. Am să răspund în două minute.

— Îți fac legătura.

— Pe ce linie este?

— Pe cinci.

— Mulțumesc.

Theresa termină restul articolului destul de repede. Își propuse să mai treacă o dată prin el, dar asta după ce va termina cu telefonul acesta. Ridică receptorul și apăsă pe linia cinci.

— Alo...

Câteva secunde nu se auzi nimic. Apoi, o voce caldă, melodioasă o întrebă:

— Theresa Osborne?

— Da, la telefon.

Theresa se lasă pe spate în scaunul ei confortabil și începu să-și răsucescă o șuviță de păr.

— Dumneavoastră sunteți cea care a scris articolul despre manuscrisul găsit în sticlă?

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

Femeia de la capătul celălalt al firului se opri din nou. Theresa o auzi cum respira, ca și cum s-ar fi gândit cu emoție la ce avea să spună mai departe. După o clipă, începu din nou:

— Puteți să-mi spuneți numele personajelor din scrisoare?

Theresa închise ochii. Nu-și mai răsucescă șuvițe de păr, în schimb se gândea că iarăși a dat peste un „căutător de curiozități“. Își îndreptă privirile către ecran și începu să se uite peste articol.

— Nu, îmi pare rău, dar nu pot. Nu vreau ca aceste informații să devină publice.

Persoana de la capătul firului tăcu din nou și Theresa începu să-și piardă răbdarea. Reveni la articolul ei și citi primul paragraf. Apoi vocea reveni, surprinzând-o.

— Vă rog, spuse, trebuie să aflu.

Theresa își îndepărtă ochii de la calculator. Vocea aceea răsunase extrem de sincer. Simțea că mai era și altceva în felul cum femeia vorbise, dar nu-și dădea încă seama.

— Îmi pare rău, îi spuse ea în final. Pur și simplu nu pot.

— Atunci îmi puteți răspunde la o întrebare?

— Poate.

— Scrisoarea aceea era cumva adresată unei oarecare Catherine și semnată de un bărbat pe care-l chema Garrett?

Theresa se ridică în capul oaselor, cu atenția sporită la maximum.

— Cine sunteți? întrebă ea cu o voce schimbată, dar în momentul în care puse această întrebare, își dădu seama că persoana de la capătul celălalt al firului știa tot adevărul.

— Așa este, nu-i așa?

— Cine sunteți? întrebă Theresa din nou, de data aceasta pe un ton mai blând.

— Numele meu este Michelle Turner și locuiesc în Norfolk, statul Virginia.

— De unde ați știut despre scrisoare?

— Soțul meu este marinar și într-una din călătoriile sale a poposit și s-a stabilit aici, în Norfolk. Acum trei ani, când mă plimbam pe plajă, am găsit o scrisoare aproape identică celei găsite de dumneavoastră în vacanță. După ce v-am citit articolul, am știut că este același autor al celor două scrisori.

Theresa se opri puțin în gândurile sale. Nu putea să fie adevărat. Spunea că a găsit-o acum trei ani de zile?

— Pe ce fel de hârtie era scrisă?

— Hârtia era gălbuie și avea o barcă cu pânze desenată în colțul din dreapta sus.

Theresa simți cum i se accelerează bătăile inimii. Și totuși, tot nu-i venea să creadă.

— Și scrisoarea găsită de dumneavoastră avea o barcă cu pânze în dreapta sus, nu?

— Da, avea, răspunse în șoaptă Theresa.

— Am știut eu. Am știut din clipa în care v-am citit articolul. Vocea lui Michelle suna de parcă i s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

— Mai aveți cumva vreo copie a scrisorii? întrebă Theresa.

— Da. Soțul meu nu știe de existența ei, dar eu o scot din când în când de acolo, de unde o păstrez, și o citesc din nou. E puțin diferită de scrisoarea redată în articolul dumneavoastră, dar sunt aceleași trăiri.

— Ați putea să-mi trimiteți o copie pe fax?

— Sigur că da, spuse ea și făcu o mică pauză. Nu-i așa că e uluitor faptul că eu am găsit o scrisoare demult, acum trei ani, iar dumneavoastră ați găsit una acum, aparținând aceleiași persoane?

— Da, șopti Theresa, este uluitor.

După ce-i dădu numărul de fax lui Michelle, Theresa de-abia mai putu să-și corecteze articolul. Michelle trebuia să meargă la un fax public, ca să transmită scrisoarea și Theresa își petrecu vremea plimbându-se între birou și fax, în așteptarea scrisorii. După patruzeci și șase de minute, auzi în sfârșit semnalul de primire. Prima pagină era o scrisoare introductivă de la Serviciul Național de Faxuri, adresată Theresei Osborne, de la *Boston Times*.

O privi cum alunecă în tăviță, dedesubt, și auzi zgomotul mașinii care copia scrisoarea, rând cu rând. Mergea repede mașina copia o pagină în doar zece secunde – dar chiar și atât părea că e mult prea mult de așteptat.

Auzi cum începe să imprime și a treia pagină și-și dădu seama că și această a doua scrisoare, ca și cea găsită de ea, se prelungea probabil pe pagina a doua a hârtiei.

Se auzi semnalul de încheiere a transmisiei și Theresa luă paginile în mână și le puse întâi pe birou, cu fața în jos, pentru câteva minute, fără să le citească, timp în care încercă să-și domolească respirația. Încerca să-și alunge emoția, spunându-și în gând că nu-i decât o scrisoare.

Trase adânc aer în piept și dădu la o parte pagina cu scrisoarea de introducere. Aruncă o privire iute peste desenul cu barca, care-i dovedea că, într-adevăr, era vorba de același autor. Așeză hârtia la lumină mai bună și începu să citească.

6 martie 1994
Draga mea Catherine,

Unde ești, iubito? Așa singur cum stau aici, în această casă întunecată, mă întreb de ce soarta ne-a despărțit?

Oricât de mult aș încerca, nu găsesc răspuns acestor întrebări. Există un motiv clar pentru care s-a întâmplat așa cu noi, dar mintea mea refuză să-l accepte și parcă neliniștea mă sfâșie cu totul atunci când sunt treaz. Mă simt pierdut fără tine. Parcă nu am nici suflet, sunt ca un vagabond fără casă, ca o pasăre singură care zboară nicăieri. Sunt toate acestea la un loc și nu sunt nimic. Așa este, iubito, viața mea fără tine.

Încerc să-mi amintesc cum eram altă dată împreună, pe puntea pe care adia briza oceanului, de pe *Happenstance*. Îți amintești cum am muncit amândoi acolo? Deveniserăm una cu oceanul atunci când o refăceam și amândoi știam că oceanul ne chemase pentru ca drumurile noastre să se întâlnească. Au fost momente când am aflat înțelesul fericirii adevărate. Ne-am plimbat împreună noaptea, când apa era atât de întunecată, iar lumina lunii îți reflecta frumusețea. Te priveam cu venerație și în sufletul meu știam că vom fi mereu împreună. Oare așa se întâmplă întotdeauna cu oamenii care se iubesc? Nu știi ce să cred, dar de vreme ce această soartă crudă mi te-a luat și viața de atunci încoace nu mai are nicio noimă, cred că știu răspunsul. Știi că de acum încolo voi fi numai eu, cu singurătatea mea.

Mă gândesc la tine, te visez, te invoc atunci când am nevoie de tine mai mult. Este tot ceea ce pot să fac și, din păcate, nu mi-e de ajuns. Niciodată nu-mi va fi de ajuns, știu asta, și totuși ce altceva îmi rămâne de făcut? Dacă ai fi aici, mi-ai spune tu ce să fac, dar și lucrul acesta mi-a fost luat. Tu știi întotdeauna să-mi spui cuvintele potrivite pentru a-mi ușura durerea. Întotdeauna știi să mă faci să simt acea pace interioară.

Oare tu poți ști cum mă simt eu fără tine? Atunci când visez, îmi place să cred că știi. Înainte să te întâlnesc, viața mea nu avea sens. Și știu că fiecare pas pe care l-am făcut încă de

când am venit pe lume, a fost un pas către tine. Noi am fost meniți unul celuilalt.

Dar acum, singur în casă, mă gândesc că soarta poate să coboare un om în abis, așa cum îl poate ridica în slăvi și mă trezesc întrebându-mă de ce – din toată această lume – a trebuit să mă îndrăgostesc de cineva care a fost luat de lângă mine.

Garrett

După ce termină de citit, se lăsă pe spate, și-și duse degetele la buze. Sunetele care se auzeau dinspre secția de știri păreau că vin de undeva de foarte departe. Scoase din poșetă scrisoarea găsită de ea și le așeză pe amândouă, una lângă cealaltă, pe birou. Citi prima scrisoare, după care o citi pe a doua, apoi o luă invers voyeur al destinului, ca și cum ar fi tras cu urechea la un eveniment intim și tainic.

Se ridică de la birou și simți cum, așa ca într-o întâmplare stranie, i se lămuriră toate. Își cumpără de la un automat o cutie de suc de mere, încercând să deslușească sentimentele care o încercau. Când se întoarse, simți că nu mai are stabilitate pe picioare și se lăsă să cadă în fotoliu. Simți că, dacă scaunul nu ar fi fost așezat cum trebuie, ar fi căzut cu siguranță pe podea.

Sperând că mintea i se va lumina, începu, inconștient, să facă ordine prin harababura de pe masă. Își puse stilourile în sertar, articolele pe care le folosea în cercetare fuseră îndosariate, puse tuș în tușieră și-și ascuți creioanele pe care le puse într-o ceașcă goală de cafea de pe birou. Când termină, văzu că nimic nu era lăsat în dezordine, cu excepția celor două scrisori pe care nu le mișcase deloc.

Cu o săptămână și ceva în urmă, găsise prima scrisoare și cuvintele acelea o impresionaseră foarte mult, în ciuda pragmatismului care o caracteriza și care o determinase să nu se ambaleze prea tare. Dar acum era altceva. Găsise o a doua scrisoare, scrisă, probabil, de aceeași persoană. Oare erau mai multe scrisori de acest fel? Și ce fel de om era acela care le încredința valurilor, înainte de a le pune în niște simple sticle? I se păru că la mijloc este parcă un miracol, de

vreme ce o altă persoană, cu trei ani în urmă, găsisese din întâmplare o scrisoare pe care o ținuse ascunsă în sertarul ei, tocmai pentru că îi atinsese sufletul. Și așa s-a întâmplat. Ce însemnau toate aceste lucruri?

Știa că nu trebuia să-i pese atât de mult, dar, dintr-o dată, toate îi stârniră un real interes. Își roti ochii prin încăperea în care se afla, trecându-și degetele prin păr. Parcă vedea peste tot oameni care se mișcau înapoi și încolo. Își deschise cutia de suc de mere și luă o înghițitură, încercând să pătrundă, să înțeleagă ce se petrece în mintea ei. Nu era încă prea sigură că știe și singura ei dorință era ca nimeni să nu o deranjeze în următoarele două minute, nu până când nu-și va face o idee clară despre această poveste. Strecură cele două scrisori înapoi în geantă, în timp ce prima frază din a doua scrisoare îi răsuna în minte:

Unde ești?

Închise programul în care își scrisese articolul și, în ciuda neliniștii care o încerca, alege un program de acces pe Internet. După ce avu o clipă de ezitare, bătă următoarele cuvinte:

PLAJA WRIGHTSVILLE

Și lansă programul de căutare. Era sigură că îi va afișa ceva și în mai puțin de cinci secunde îi apărură mai multe articole dintre care putea să aleagă.

Se simți ridicolă așa cum stătea și se holba la ecran. Chiar dacă Deanna avusese dreptate și Garrett într-adevăr locuia undeva în zona Wrightsville, era imposibil să afle exact unde stă. De ce continua să încerce să-l găsească?

Bineînțeles că știa motivul. Scrisorile acelea erau scrise de un bărbat care iubea o femeie foarte mult, acel bărbat era acum singur. De mică își construisese în minte bărbatul ideal, în care credea – un prinț sau un cavaler al poveștilor ei din copilărie. În lumea reală, totuși, nu existau asemenea bărbați. Bărbații din lumea reală aveau timpul programat, pretindeau anumite lucruri de la semenii lor, se așteptau la un anumit mod de comportament din partea celorlalți. Era adevărat că existau și oameni buni, bărbați care să iubească din toată inima și să rămână neclintiți în fața obstacolelor

vieții – genul de bărbați pe care ea ar fi vrut să-o întâlnească de când se despărțise de David. Dar cum să găsești un astfel de om?

Aici și acum, știa că un astfel de om există – un bărbat care acum era singur – și indiferent cine ar fi fost femeia din scrisoare – acum era probabil moartă sau cel puțin dispărută fără nicio altă explicație. Totuși Garrett încă o iubea îndeajuns de mult, de vreme ce-i trimitea scrisori de trei ani de zile. Oricum, mai mult decât orice, lucrul acesta dovedea că era capabil să iubească o femeie cu adevărat, și mai mult, să-i rămână credincios – chiar și mult după ce iubita lui dispăruse.

Unde ești?

Aceste cuvinte îi tot răsunau în minte, asemenea câte unei melodii pe care o auzea dimineața devreme, la radio, și o fredona apoi toată după-amiaza.

Unde ești?

Nu știa cu exactitate unde se afla acest bărbat, dar era clar că există și mai demult învățase ceva foarte interesant despre viață: dacă descoperi ceva care te apasă pe dinăuntru și nu-ți dă pace, e bine să afli cât mai multe despre acel lucru. Și dacă pur și simplu ai ignora acel sentiment, n-ai afla niciodată ce s-ar fi putut întâmpla și lucrul acesta este incomparabil mai rău decât dacă ai fi descoperit că te-ai înșelat. Pentru că chiar dacă te-ai înșela într-o anumită privință, mai poți să-ți continui drumul înainte, în viață, fără să te uiți înapoi și să te chinui întrebându-te ce ar fi putut să fie.

Dar unde duceau toate acestea de fapt? Și ce însemnau? Faptul de a descoperi această scrisoare îi era predestinat sau se întâmplase pur și simplu, ca o coincidență. Sau apăruse tocmai ca să-i amintească ceea ce-i lipsea ei în viață. Își răsuci iarăși o şuviță de păr, absentă, gândindu-se la această ultimă întrebare. Bine, se hotărî ea. În definitiv, pot să mă obișnuiesc cu gândul acesta.

Dar era curioasă în legătură cu misteriosul autor al scrisorilor și nu avea rost să nege – cel puțin în fața ei. Și pentru că, oricum, nimeni n-ar fi înțeles (cum puteau să

înțelegă alții, dacă ei înseși nu-i era clar?) se hotărî să nu spună nimănui ce simțea ea.

Unde ești?

În adâncul sufletului ei, știa că acea căutare pe computer și fascinația ei pentru Garrett nu avea să ducă la nimic. Se va transforma probabil, treptat, într-o poveste mai puțin obișnuită pe care o va povesti cine știe cui, din când în când. Va continua să trăiască la fel ca până acum – își va scrie articolul săptămână de săptămână, își va petrece timpul cu Kevin și va face tot ceea ce poate să facă un singur părinte.

Și aproape că avea dreptate. Viața ei ar fi urmat calea pe care și-o imaginase ea. Dar trei zile mai târziu se întâmplă ceva ce o determină să se aventureze într-o căutare în necunoscut, având numai o geantă plină de haine și un teanc de scrisori care puteau să însemne ceva sau puteau să nu însemne nimic.

Descoperi o a treia scrisoare a lui Garrett.

Capitolul 5

În ziua în care descoperi existența celei de-a treia scrisori, Theresa nu se aștepta să se întâmple nimic deosebit. În Boston era o zi tipică de miez de vară, toridă și umedă. Posturile difuzau aceleași știri care, de obicei, se asortau cu vremea de afară – câteva insulte și amenințări cu moartea din pricina unor tensiuni acumulate și două crime comise de oameni care probabil împinseseră lucrurile prea departe.

Theresa se afla la secția de știri unde căuta tot felul de informații legate de copiii autiști. *Boston Times* avea o bază de date excelentă, cu tot felul de articole luate din diverse reviste și publicate în anii trecuți. De pe computerul ei avea acces chiar la biblioteca Universității Harvard sau Boston și, luând în considerare, fără exagerare, sute de mii de articole pe care le aveau la dispoziție, era clar că orice căuta putea fi găsit mult mai simplu și cu mult mai repede decât în urmă cu câțiva ani.

În numai două ore găsi aproape treizeci de articole, apărute în ultimii trei ani în reviste de care nu auzise niciodată și alese dintre ele șase titluri care i se părură destul de interesante pentru a le utiliza. Pentru că oricum avea să treacă pe lângă Harvard în drumul ei spre casă, se hotărî să oprească și să le ia.

Tocmai când se pregătea să-și închidă computerul, îi veni brusc o idee și se opri.

Și în fond de ce nu? se gândi ea. Șansele sunt mici și prea îndepărtate, dar ce pierd?

Se așeză la biroul ei, intră din nou în baza de date de la Harvard și tipări următoarele cuvinte:

MESAJ ÎNTR-O STICLĂ

În bibliotecă, articolele erau indexate în funcție de titlu, pentru a găsi mai repede ce dorea. Căutarea unui subiect anume trimitea la multe articole deodată, în timp ce încercarea de identificare a lui într-un grup presupunea un proces laborios de muncă și nu avea timp pentru asta acum. După ce scrise cele trei cuvinte, apăasă pe ENTER și se lăsă pe spate, în așteptarea informației cerute.

Răspunsul o surprinse – exista o duzină de articole cu acest subiect, care fuseseră publicate în ultimii câțiva ani. Multe dintre ele fuseseră publicate în tot felul de reviste de știință și titlurile lor sugerau faptul că sticlele erau folosite în încercările de a afla cât mai multe informații despre cum circulă curenții oceanici.

Trei dintre ele păreau interesante totuși, și își notă titlurile, cu gândul de a le lua și pe acestea de la bibliotecă.

Traficul era greu, se mergea încet și îi trebui mai mult decât crezuse ca să ajungă la bibliotecă și să facă copierile celor nouă articole de care avea nevoie. Ajunse acasă târziu și își comandă niște mâncare de la un restaurant chinezesc din zonă. Se așeză pe canapea, cu cele trei articole despre mesaje găsite în sticle.

Primul articol pe care-l alese apăruse în revista *Yankee*, în martie, anul trecut; articolul prezenta un fel de istoric al mesajelor în sticle și consemna ca într-o cronică poveștile despre sticle găsite pe țărmul din New England, în ultimii

câțiva ani. Unele dintre scrisori erau chiar memorabile. Îi plăcu în mod special ceea ce află despre Paolina și Ake Viking.

Tatăl Paolinei găsisese într-o sticlă o scrisoare expediată de către Ake, un tânăr marinar suedez. Ake, plictisit la culme într-una din multele sale călătorii pe mare, trimisese scrisoarea cu rugămintea ca, în cazul în care o femeie frumoasă avea să o găsească, să-i răspundă. Tatăl îi dădu scrisoarea fiicei, care, bineînțeles, îi răspunse lui Ake. Își scriseră așa o bună bucată de vreme, apoi Ake făcu o călătorie în Sicilia, ca să o cunoască pe Paolina. În momentul întâlnirii amândoi și-au dat seama cât de mult se îndrăgostiseră unul de celălalt și s-au căsătorit.

Către sfârșitul articolului, dădu peste două paragrafe despre o altă scrisoare găsită pe plajele din Long Island.

Autorii celor mai multe dintre scrisori îi roagă de obicei pe cei care urmează să intre în posesia mesajelor să le răspundă, cu speranța că această corespondență va dura o viață întreagă. Alteori, expeditorii nu așteaptă un răspuns.

O astfel de scrisoare, cu tribut adus iubirii pierdute, fusese descoperită pe țărmul din Long Island, anul trecut. În parte, suna cam așa:

„Simt un gol imens în suflet acum, când nu mai ești în brațele mele. Când sunt pe stradă, caut să-ți zăresc chipul în mulțimea de oameni și știu că este imposibil, dar nu mă pot stăpâni. Știu că această continuă căutare a ta este sortită eșecului. Îmi amintesc că noi doi am vorbit odată despre ce s-ar întâmpla dacă destinul ne-ar despărți dar, crede-mă, îmi este imposibil să-mi țin promisiunea pe care ți-am făcut-o în noaptea aceea. Îmi pare tare rău, iubito, însă nimeni, niciodată nu te va putea înlocui. Trebuia să-mi fi dat seama că acele cuvinte pe care ți le-am spus atunci, încet în noapte, erau niște prostii. Singura ființă pe care am dorit-o întotdeauna ai fost tu și numai tu și acum, când nu mai ești lângă mine, mi se pare imposibil să mai fiu vreodată cu altcineva. Îți amintești, în fața altarului, în biserică, ne-am promis iubire veșnică până când moartea ne va despărți, și eu am să respect acest legământ până în ultima zi, până la

sfârșit, când voi părăsi această lume“.

Se opri din mâncat și lăsă furculița din mână brusc.

Nu se poate! Privea înmărmurită cuvintele acelea. Nu... e pur și simplu imposibil...

Dar...

dar... cine altcineva ar putea să fie, dacă nu el?

Își șterse fruntea, conștientă că începuseră să-i tremure mâinile. O altă scrisoare? Sări repede la începutul articolului, acolo unde este trecut numele autorului. Era scris de Arthur Shendakin, profesor de istorie la Colegiul din Boston. Asta însemna că... că e posibil ca el să locuiască în zona aceea. Sări în picioare și se repezi la cartea de telefoane aflată pe etajera de lângă masa din sufragerie, ca și când ar fi redobândit un obiect pierdut de mult. Începu să o răsfoiască pentru a găsi numele. Nu erau mai mult de doisprezece persoane cu numele de Shendakin, deși numai doi păreau să fie ce căuta ea. Amândouă numele aveau inițiala A. Se uită la ceas înainte de a suna. Era nouă și jumătate seara. Era târziu, dar nu atât de târziu încât să nu mai poată suna. Formă ambele numere, apăsând tastele cu putere. La primul număr răspunse o femeie care-i spuse că e greșală și, când puse receptorul jos, își dădu seama că avea gâtul uscat. Se duse la bucătărie, își umplu un pahar cu apă și nu-l luă de la gură până nu-l bău tot, apoi se întoarse să sune la al doilea număr.

Se asigură că a format corect și așteptă, în timp ce la capătul celălalt al firului se auzea sunând.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

La al patrulea apel, începu deja să-și piardă speranța, dar la al cincilea cineva ridică receptorul:

— Alo, se auzi o voce de bărbat, cam la șaiszeci de ani.

Theresa își dresе glasul.

— Alo, numele meu este Theresa Osborne și sunt de la *Boston Times*. Sunteți Arthur Shendakin?

— Da, eu sunt, răspunse el surprins.

Fii calmă, își spuse ea.

— A, bună ziua. De fapt am sunat la dumneavoastră ca să mă asigur că este vorba de același Arthur Shendakin care a publicat anul trecut în revista *Yankee* un articol despre manuscrisele găsite în sticle.

— Da, am scris despre subiectul ăsta. Cu ce vă pot ajuta? Măinile i se umeziră pe receptor.

— Eram curioasă în legătură cu un manuscris dintr-o sticlă găsită pe una din plajele din Long Island. Știți despre ce scrisoare vorbesc?

— Pot să vă întreb de ce vă interesează?

— Da... începu ea, *Times* intenționează să publice un articol cu același subiect și pur și simplu eram interesați să obținem o copie a scrisorii.

Se înfioră și ea de minciuna pe care o spusese, dar ar fi fost mai rău dacă ar fi spus adevărul. Cum ar fi sunat oare? „Bună ziua, știți, sunt îndrăgostită nebunește de un bărbat misterios care trimite scrisori în sticle, pe apă, și mă gândeam dacă autorul scrisorii acesteia este tot el...”

Răspunse rar:

— Ăă... nu știu. Scrisoarea aceea m-a inspirat în scrierea articolelor... Trebuie să mă gândesc...

— Deci aveți scrisoarea? întrebă Theresa cu vocea încordată.

— Da. Am găsit-o acum doi ani de zile.

— Domnule Shendakin, știu că o să vi se pară o cerere mai neobișnuită, dar vă asigur că vă vom recompensa cu o sumă de bani în schimbul permisiunii de a utiliza această scrisoare la pregătirea articolului. Și, de fapt, nu avem nevoie de originalul ei, o copie ne-ar fi suficientă, așa că practic nu pierdeți nimic. Theresa simți că cererea îl surprinsese.

— Despre ce sumă vorbiți?

Nu știu, pregătesc tot scenariul ăsta din zbor. Cât vrei?

— Suntem pregătiți să vă oferim trei sute de dolari și, bineînțeles, veți fi făcut cunoscut ca descoperitor al scrisorii.

Profesorul făcu o pauză, gândindu-se. Theresa interveni repede, înainte ca el să aibă timp să pregătească un răspuns negativ.

— Domnule Shendakin, sunt sigură că vă îngrijorați la

gândul asemănării articolului dumneavoastră cu cel care va fi pregătit de noi. Vă asigurăm însă că vor fi foarte diferite. Noi intenționăm să scriem despre cum călătoresc aceste sticle pe apă, în ce direcție, despre curenții oceanici, lucruri de genul acesta. Avem nevoie de niște scrisori reale care să transmită cititorilor un anumit interes pentru latura umană.

De unde mi-o fi venit asta în minte?

— Păi...

— Vă rog, domnule Shendakin. Ar însemna foarte mult pentru mine dacă ați accepta.

Tăcu din nou pentru o clipă.

— Deci o copie e suficientă?

Am reușit.

— Sigur că da. Vă pot da numărul de fax sau puteți s-o trimiteți prin cineva, sau prin poștă. Să scriu cecul pe numele dumneavoastră?

Făcu iarăși o pauză înainte de a răspunde:

— Cred... cred că da, răspunse ca și cum cineva îl manevrasse într-un colț de unde nu mai știa cum să scape.

— Mulțumesc, domnule Shendakin.

Înainte ca profesorul să mai poată să se răzgândească, Theresa îi dădu repede numărul de fax, îl întrebă ce adresă are și-și notă undeva să nu uite să ridice un ordin de plată a doua zi. Se gândi că ar putea crea suspiciuni dacă i-ar trimite un cec semnat de ea.

A doua zi, după ce-i dădu telefon profesorului la colegiu și-i lăsă un mesaj în care-i confirma că plata fusese făcută, plecă la lucru amețită încă după convorbirea avută cu o seară în urmă. Faptul că exista o a treia scrisoare de la Garrett o făcea să nu se mai poată concentra la nimic altceva. Era adevărat, nu exista nicio garanție că scrisoarea aparținea aceleiași persoane, dar dacă era într-adevăr așa, nu știa ce-ar fi trebuit să facă. Se gândise la Garrett toată noaptea, încercând să-și imagineze cum arată, ce lucruri îi plac. Nu-i era foarte clar ce sentimente nutrea față de el, dar în final decise să lase acea scrisoare să hotărască. Dacă acest mesaj n-ar fi venit de la Garrett, ar fi pus punct întregii povești chiar atunci. N-ar mai sta cu ochii în calculator să

caute informații despre el, n-ar mai cerceta să vadă care este autorul nu știu cărei scrisori. Și dacă, totuși, ar continua să se gândească obsesiv la el, ar arunca scrisorile definitiv. Curiozitatea este un lucru firesc atâta vreme cât nu începe să-ți domine existența – și, cu siguranță, nu avea să lase să se întâmple așa ceva.

Dar, pe de altă parte, presupunând că scrisoarea era de la Garrett...

Încă nu se gândise ce-ar fi făcut în această situație. O parte din ea spera să nu fie așa și să nu fie nevoită să ia vreo decizie.

Când ajunse la birou, primul lucru pe care-l făcu nu a fost să vadă ce primise pe fax, ci a rămas intenționat la masa ei de lucru. Își deschise calculatorul, chemă doi medici cu care trebuia să vorbească despre articolul ei obișnuit și notă câteva lucruri despre alte potențiale subiecte. Încercă să se convingă singură că această ultimă scrisoare nu era de la Garrett și, când își termină treburile, constată că reușise chiar. Își spunea că probabil sunt o mulțime de scrisori care plutesc în apele oceanului. Mai mult ca sigur că este vorba de altcineva.

Într-un final, când nu mai avea la ce altceva să facă, se duse la fax și începu să se uite prin grămada de hârtii primite. Nu fuseseră sortate încă și erau câteva adresate altor persoane. Undeva la mijlocul teancului, găsi o scrisoare de introducere adresată ei. Găsi și următoarele două pagini care făceau parte din același fax, și, când privi mai atent, primul lucru care-i sări în ochi – ceea ce se întâmplase și cu celelalte două scrisori – fu barca cu pânze desenată în relief, în colțul din dreapta sus.

Scrisoarea aceasta însă era mai scurtă decât celelalte și reuși să o citească înainte să ajungă la masa ei de lucru.

Ultimul paragraf era cel pe care-l văzuse în articolul lui Arthur Shendakin.

25 septembrie, 1995

Dragă Catherine,

A trecut o lună de când ți-am scris ultima scrisoare, dar mi se pare că a trecut o veșnicie. Pentru mine viața a-nceput să se deruleze asemenea peisajelor pe care le vezi de la fereastra unei mașini. Le privești și atâta tot. Respir, mănânc și dorm ca și altădată, dar nu mai am niciun scop în viață, nicio motivație sufletească de a realiza ceva, cu sufletul. Pur și simplu hoinăresc, asemenea scrisorilor pe care ți le scriu. Nu știu încotro mă îndrept, sau când voi ajunge acolo.

Nici când sunt la lucru durerea nu-mi dă pace. Mai fac câteva scufundări din când în când, pentru propria-mi plăcere sau pentru a le arăta altora cum să procedeze, dar când mă întorc la magazin, totul pare extrem de gol fără tine. Fac aprovizionarea și comenzile, așa cum le făceam eu întotdeauna, dar chiar și acum rămân câteodată împietrit, privind undeva în urmă, golit de gânduri, dar chemându-te pe tine. Acum, când îți scriu aceste rânduri, mă întreb când și dacă aceste clipe chinuitoare vor înceta vreodată.

Simt un gol imens în suflet acum, când nu mai ești în brațele mele. Când sunt pe stradă, caut să-ți zăresc chipul în mulțimea de oameni și știu că este imposibil, dar nu mă pot stăpâni. Știu că această continuă căutare a ta este sortită eșecului. Îmi amintesc că noi doi am vorbit odată despre ce s-ar întâmpla dacă destinul ne-ar despărți dar, crede-mă, îmi este imposibil să-mi țin promisiunea pe care ți-am făcut-o în noaptea aceea. Îmi pare tare rău, iubito, dar nimeni, niciodată nu te va putea înlocui. Trebuia să-mi fi dat seama că acele cuvinte pe care ți le-am spus atunci, încet, în noapte, erau niște prostii. Singura ființă pe care am dorit-o întotdeauna ai fost tu și numai tu și acum, când nu mai ești lângă mine, mi se pare imposibil să mai fiu vreodată cu altcineva. Îți amintești, în fața altarului, în biserică, ne-am promis iubire veșnică până când moartea ne va despărți și eu am să respect acest legământ până în ultima zi, până la sfârșit, când voi părăsi această lume.

Garrett

— Deanna, ai un minut liber? Trebuie să vorbesc cu tine.
Deanna ridică ochii din computer și-și luă ochelarii de citit

de la ochi.

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

Theresa puse cele trei scrisori pe biroul Deannei, fără să spună nimic. Deanna le luă una câte una, cu o privire din ce în ce mai surprinsă.

— De unde ai făcut rost de ultimele două scrisori?

Theresa îi explică în amănunt cum dăduse de ele. Când își termină povestea, Deanna se apucă de citit în liniște. Theresa stătea pe scaunul din fața ei.

— Ei, spuse ea lăsând din mână ultima scrisoare, tu ai sigur un secret, nu-i așa?

Theresa ridică din umeri și Deanna continuă.

— Theresa, dar tu nu cauți doar niște scrisori, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, continuă ea cu un zâmbet glumeț, că nu ai venit aici, în biroul meu, pentru că ai găsit niște scrisori. Ai venit pentru că acest tip, Garrett, te cam interesează.

Theresa rămase cu gura deschisă de mirare și Deanna râse.

— Nu te uita la mine așa surprinsă, Theresa. Nu sunt atât de cretină, să știi. Am simțit că se-ntâmplă ceva cu tine încă de-acum câteva zile. Ai fost atât de absentă aici la birou, de parcă ai fi fost la o sută de mile depărtare. Chiar voiam să te întreb ce se întâmplă, dar mi-am închipuit că atunci când vei fi pregătită, vei veni tu la mine.

— Am crezut că nu se vede nimic.

— Poate că alți oameni chiar nu observă nimic, dar eu te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama imediat că se întâmplă ceva cu tine.

Zâmbi din nou.

— Deci, spune-mi, ce se întâmplă?

Theresa se gândi o clipă.

— Se întâmplă ceva ciudat. Adică, tot timpul mă gândesc la el și nu știu de ce. Mă simt de parcă aș fi din nou la liceu și mi s-a pus pata pe cineva cu care n-am mai vorbit niciodată. Numai că acum e mai rău. Nu numai că nu ne-am vorbit niciodată, dar nici nu ne-am văzut. Din datele pe care le am, ar putea avea foarte bine șaptezeci de ani.

Deanna se lăsă pe spate în fotoliu și clătină din cap gânditoare.

— E-adevărat... dar nu crezi că așa stau lucrurile, nu?

Theresa scutură din cap:

— Nu, nu chiar.

— Nici eu, îi spuse Deanna, și luă iar scrisorile în mână.

— El vorbește aici despre cum s-au îndrăgostit, în tinerețe, nu a adus vorba despre niciun copil, dă lecții de scufundări și scrie despre Catherine ca și cum ar fi fost căsătorit de puțini ani. Mă îndoiesc să fie atât de bătrân.

— Și eu mă gândeam la fel.

— Vrei să știi ce cred eu?

— Absolut.

Deanna rosti aceste cuvinte cu grijă:

— Cred că ar trebui să pleci la Wilmington și să-ncerci să-l găsești pe Garrett.

— Dar mi se pare... atât de penibil, chiar și mie.

— De ce?

— Pentru că nu știu nimic despre el.

— Theresa, tu știi mult mai multe lucruri despre Garrett decât am știut eu despre Brian înainte să ne căsătorim. Și, în plus, eu nu ți-am spus să te duci și să te măriți cu el, am spus să pleci și să-l găsești. Poate că-ți vei da seama că nu-l placi deloc, dar cel puțin ai încercat și ai văzut cu ochii tăi. Ce rău poate să ți se întâmple?

— Și dacă... Theresa tăcu și Deanna încercă să-i termine fraza.

— Și dacă nu e așa cum ți l-ai imaginat tu? Theresa, eu pot să-ți garantez că nu este ceea ce tu ai plăsmuit deja în închipuirea ta. Nimeni nu este așa cum credem noi. Dar, după capul meu, asta n-ar trebui să-ți schimbe cu nimic deciziile pe care le-ai luat deja. Dacă vrei să afli mai multe despre el, du-te. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să afli că nu este genul de bărbat pe care-l cauți tu. Și ce-ai să faci atunci? Te vei întoarce la Boston, dar măcar te vei întoarce cu un răspuns clar. Cât de greu crezi că-ți va fi? Probabil nu mai greu decât îți este acum.

— Deci nu crezi că e o nebunie să fac asta?

Deanna clătină din cap gânditoare.

— Theresa, de multă vreme doream să începi să cauți un alt bărbat. Așa cum ți-am mai spus când eram în vacanță, meriți să găsești un om cu care să-ți împărți viața. Acum, ce să-ți spun, nu știu cum va merge toată această poveste cu Garrett. Dacă ar fi să pun pariu, aș spune că s-ar putea să nu ducă la nimic. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încerci. Dacă toată lumea care și-ar propune ceva s-ar gândi mai întâi că e posibil să piardă, oare unde crezi că am ajunge?

Theresa tăcu o clipă.

— E prea multă logică în tot ce spui tu.

La protestele Theresei, Deanna răspunse ridicând din umeri.

— Sunt mai bătrână decât tine și am trecut prin multe până acum. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în viață a fost și este că uneori trebuie să-ți încerci norocul, trebuie să riști. Și eu consider că acest risc pe care ți-l asumi acum nu este atât de mare, înțelegi ce vreau să spun? Tu nu îți lași nici bărbatul, nici familia ca să pleci în căutarea acestui om, nu-ți lași serviciul ca să te muți în capătul celălalt al ținutului. Tu chiar ești într-o situație demnă de invidiat. Nu există nimic din ce ar putea să te tragă în jos, așa că nu mai face un caz din acest lucru. Dacă simți că trebuie să te duci, du-te. Dacă nu vrei, nu te duce. Este foarte simplu. În plus, Kevin nu este cu tine aici și ți-au mai rămas de luat destule zile de vacanță.

Theresa începu să-și răsucească o șuviță de păr în jurul degetului.

— Și articolul meu?

— Nu-ți face griji. Încă îl avem pe acela pe care nu l-am editat atunci când am publicat scrisoarea. După asta, putem să mai scoatem de vreo două ori ceva din anul trecut. Atunci majoritatea publicațiilor nu ți-au tipărit articolul așa că probabil nu vor sesiza diferența.

— Totul pare să sune atât de simplu la tine.

— Dar este simplu. Partea cea grea este să-l cauți și să-l găsești. Scrisorile acestea conțin câteva informații pe care le

putem folosi ca să-ți venim în ajutor. Ce-ar fi să dăm câteva, telefoane și să urmărim un pic pe calculator?

Tăcură amândouă ceva vreme.

— Bine, spuse Theresa în final. Dar sper să nu-mi pară rău pentru ce fac acum. Deci, de unde începem?

Își împinse scaunul pe partea cealaltă a mesei.

— Întâi și-ntâi, spuse Deanna, hai să începem cu lucrurile de care suntem mai sigure. În primul rând cred că e corect dacă presupunem că numele lui adevărat este Garrett. Așa a semnat toate scrisorile și nu cred că s-ar fi complicat să folosească un alt nume decât al lui. În cazul existenței unei singure scrisori, poate că ar fi fost posibil, dar fiind vorba de trei scrisori cred că acesta este fie prenumele, al doilea nume. Oricum, este numele pe care-l folosește toată lumea care-l cunoaște.

— Și, adăugă Theresa, probabil că locuiește în Wilmington sau lângă plaja din Wrightsville sau o altă așezare apropiată.

Deanna înclină din cap afirmativ.

— În toate scrisorile lui se vorbește despre ocean sau locuri legate de ocean și bineînțeles că lui îi încredințează și scrisorile. Din tonul folosit, se pare că le scrie atunci când rămâne singur sau când se gândește la Catherine.

— Așa m-am gândit și eu. Nu pare să fi amintit nicio ocazie mai deosebită în aceste scrisori. Vorbește cu Catherine despre viața lui de zi cu zi și prin ce a trecut.

— Bine, în regulă, încuviință din cap Deanna. Era din ce în ce mai incitată, cu cât înaintau mai mult în această poveste.

— Se vorbește la un moment dat și despre o barcă...

— *Happenstance*, rosti Theresa. În scrisoare spunea că au reparat-o și că o foloseau amândoi. Deci e posibil să fie vorba de o barcă cu pânze.

— Notează asta, spuse Deanna. Poate că vom reuși să aflăm mai multe dând vreo două telefoane chiar de aici. Poate că există un loc în care sunt înregistrate bărcile după nume. Cred că pot da un telefon la ziarul local să aflu. Mai era ceva în cea de-a doua scrisoare?

— Nu ceva semnificativ, care ne-ar folosi acum. Dar a treia scrisoare conține ceva mai multe informații. Din ceea ce scrie

el, reies două lucruri.

Deanna interveni:

— Primul, că această Catherine a murit într-adevăr.

— Și, de asemenea, că s-ar putea să aibă un magazin cu costume pentru scafandri și alte accesorii pentru scufundări, unde lucrau amândoi.

— Un alt lucru important de notat. Vezi, putem să aflăm o mulțime de lucruri despre el și povestea lui, chiar de aici, de la depărtare. Mai este ceva?

— Nu cred.

— Ei bine, este un început bun. S-ar putea să fie mai ușor decât ne-am imaginat. Haide să dăm niște telefoane.

Primul ziar la care sună Deanna a fost cel local, *Wilmington Journal*. Se prezentă și ceru să vorbească cu cineva care cunoștea câte ceva despre ambarcațiuni. După ce îi făcură mai multe transferuri, ajunse să vorbească cu Zack Norton, care se ocupa de pescuit și alte sporturi maritime. După ce îi explică faptul că voia să știe dacă exista pe undeva vreo înregistrare a numelor ambarcațiunilor, Zack Norton îi răspunse că nu aveau așa ceva.

— Bărcile sunt înregistrate aproape ca mașinile, cu un număr de înregistrare, îi spuse el târăgănat, dar dacă aveți numele persoanei și este listat aici, ați putea găsi numele bărcii. La înregistrare, nu este neapărat necesar să lași numele, dar mulți oameni îl scriu oricum.

Deanna mâzgăli pe hârtia din fața ei și i-o întinse Theresei:

Bărcile nu sunt înregistrate după nume.

— Nu e un fir bun, spuse Theresa încet.

Deanna puse mâna peste microfonul receptorului și-i spuse Theresei:

— Poate că da, poate că nu. Nu renunța așa de ușor.

După ce-i mulțumi lui Zack Norton pentru timpul acordat, închise telefonul și se uită peste lista cu indicii călăuzitoare. Se gândi o clipă apoi se hotărî să sune la serviciul Informații și să afle numerele de telefon ale magazinelor de echipamente pentru scufundări din Wilmington. Theresa se uită la Deanna cum nota numele și numerele a unsprezece magazine.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă operatoarea.

— Nu, mi-ați fost de mare ajutor. Mulțumesc.

Puse receptorul jos, în timp ce Theresa se uită la ea cu un aer curios.

— Ce ai de gând să-i întrebă când vor răspunde?

— Am să întreb de Garrett.

Theresei îi stătu o clipă inima în loc.

— Așa, pur și simplu?

— Așa pur și simplu, răspuse Deanna zâmbind, în timp ce forma numărul.

O trimise pe Theresa să ridice și ea din partea cealaltă, de la extensia telefonului, în cazul în care este el, și amândouă așteptară calme să răspundă cineva la Atlantic Adventures, primul nume care le fusese dat.

Când în sfârșit răspuse cineva la celălalt capăt, Deanna trase adânc aer în piept și întrebă afabilă dacă Garrett mai preda ore de scufundări și dacă mai erau locuri.

— Îmi pare rău, ați greșit numărul, îi răspuse vocea în grabă.

Deanna își ceru scuze și închise.

Primiră același răspuns de la cinci adrese.

Fără să pară afectată, coborî în josul listei, la următorul nume și formă din nou. Deși se aștepta la același răspuns, rămase surprinsă că persoana de la celălalt capăt al firului ezită un moment.

— Vă referiți la Garrett Blake?

Garrett.

Theresa aproape că era să se prăbușească de pe scaun la auzul numelui. Deanna răspuse că da și persoana continuă:

— Este plecat cu Island Diving. Sunteți sigură că nu vă putem ajuta? Sunt locuri libere pentru următoarele cursuri care încep în curând.

Deanna se scuză repede.

— Nu, îmi pare rău, chiar trebuie să lucrez cu Garrett. I-am promis.

Îi zâmbi larg Theresei, în timp ce închise telefonul.

— Deci ne apropiem.

— Nu pot să cred că a fost așa de ușor...

— Nu a fost atât de ușor, dacă te gândești bine, Theresa. Dacă persoana aceea n-ar fi găsit mai de mult de o scrisoare, n-ar fi fost posibil.

— Crezi că este vorba de același Garrett pe care-l căutăm noi?

Deanna ridică fruntea și înălță dintr-o sprânceană.

— Tu nu crezi?

— Încă nu știu ce să cred. Poate.

Deanna îi răspunse ridicând din umeri.

— Ei, vom afla destul de curând. Devine amuzantă aventura noastră.

Apoi Deanna sună din nou la informații și obține numărul de la oficiul de înregistrare a ambarcațiunilor din Wilmington. După ce formă acolo și răspunse cineva, se prezentă și întrebă dacă ar fi putut să o ajute să verifice niște informații.

— Eram în vacanță la Wilmington, cu soțul meu, începu ea să-i povestească femeii care răspunsese, când barca noastră s-a defectat și acest domn foarte amabil ne-a găsit și ne-a ajutat să ajungem la mal. Numele lui era Garrett Blake. Și cred că numele bărcii era *Happenstance*, dar vreau să fiu sigură când voi scrie această povestire.

Deanna continuă, nelăsându-i timp femeii să-și ascută limba și să pună vreo întrebare. Îi spuse cât de speriată fusese și cât de mult însemnase pentru ei faptul că Garrett îi salvase. Apoi, după ce o flată puțin spunându-i cât de drăguți erau oamenii din Sud și din Wilmington în special, și că avea de gând să scrie o povestire despre ospitalitatea care te întâmpină aici și bunătatea străinilor, femeia deveni mult mai dornică să o ajute.

— Pentru că doar verificați informația și nu vreți să aflați ceva ce nu știți, sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Așteptați o clipă.

Deanna bătea cu degetele în masă, nerăbdătoare, în timp ce din receptor se auzeau sunete din Barry Manilow. Femeia luă receptorul din nou.

— Bine. Să vedem acum... Deanna auzi cum bate într-o tastatură și apoi un „bip“ ciudat. După o clipă, femeia rosti

exact ceea ce Theresa și Deanna sperau să audă.

— Da. Iată-l. Garrett Blake. Hm... ați știut numele, cel puțin a coincis cu informațiile noastre. Aici spune că barca se numește *Happenstance*.

Deanna nu mai conteni cu mulțumirile și o întrebă și pe doamna respectivă cum o chema, ca să mai scrie despre o persoană care, prin ajutorul pe care l-a dat, a contribuit la crearea unei imagini complete despre ospitalitatea localnicilor.

După ce îl pronunță și ea literă cu literă ca să se asigure că l-a înțeles corect, puse receptorul jos, radiind de bucurie.

— Garrett Blake, spuse ea cu un surâs victorios. Scriitorul nostru misterios se numește Garrett Blake.

— Nu pot să cred că l-ai găsit.

Deanna încuviință ca și când ar fi dus la bun sfârșit ceva de a cărui reușită se îndoie la un moment dat.

— Să crezi. Bătrâna ta prietenă încă știe cum să găsească informațiile de care are nevoie.

— Și încă cum.

— Mai dorești să afli ceva despre acest subiect?

Theresa se gândi o clipă.

— Poți să găsești ceva despre Catherine?

Deanna ridică din umeri și se pregăti pentru rezolvarea noii probleme apărute.

— Nu știi, dar putem încerca. Haide să sunăm la ziar, să vedem dacă există ceva în articolele lor. Dacă a murit. Dacă a murit în mod neașteptat, s-ar putea să găsim ceva.

Deanna sună din nou la ziar și ceru departamentul de știri. Din nefericire, după ce vorbi cu vreo două persoane, i se răspunse că ziarele vechi de câțiva ani de zile erau arhivate pe microfise și nu puteau fi accesate ușor fără cunoașterea unei date specifice. Deanna întrebă un nume pe care Theresa avea să-l folosească atunci când va ajunge acolo, în cazul în care ar fi vrut să facă această descoperire singură.

— Cred că este cam tot ce-am putut să facem de-aici, de la distanță. Restul depinde de tine, Theresa. Dar cel puțin știi unde să-l găsești.

Deanna ridică bucațica de hârtie cu numele. Theresa ezită.

Deanna o privi o clipă, apoi puse hârtia pe masă. Ridică receptorul încă o dată.

— Acum pe cine mai suni?

— Agenția mea de voiaj. Ai nevoie de o rezervare de zbor și de un loc unde să stai.

— Nici măcar nu am spus că m-am hotărât să plec.

— Ba da, vei pleca.

— Cum poți să fii atât de sigură?

— Pentru că n-am să te mai tolerez aici, anul viitor, la secția de știri, cu gândul la ce ar fi putut să fie. Nu lucrezi bine când ești împrăștiată.

— Deanna...

— Nicio Deanna... Știi bine că această curiozitate te va scoate din minți. Deja mă înnebunești pe mine.

— Dar...

— Nu vreau s-aud nimic. Făcu o pauză, apoi cuvintele ei veniră mai calde. Theresa, amintește-ți că nu ai nimic de pierdut. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să zbori înapoi acasă după numai două zile. Asta-i tot. Nu pleci într-o călătorie să descoperi un trib de canibali. Te duci pur și simplu să afli dacă curiozitatea ta a fost îndreptățită.

Rămaseră amândouă tăcute, privindu-se reciproc.

Deanna avea un ușor zâmbet afectat, iar Theresa simțea cum i se accelerează pulsul, pentru că decizia finală o surprinsese.

Dumnezeule, mă duc să termin treaba aceasta. Nu-mi vine să cred că plec pentru acest lucru.

Încă mai încercă cu jumătate de gură să nege.

— Nici nu știu ce va trebui să spun când îl voi întâlni.

— Sunt convinsă că vei găsi tu ceva. Acum, lasă-mă să preiau această legătură. Du-te și ia-ți geanta. Voi avea nevoie de un număr de carte de credit.

Capitolul 6

Theresa se trezi devreme, după cum îi era obiceiul, și se

dădu jos din pat ca să privească pe fereastră. Soarele Carolinei de Nord formase raze aurii prin perdeaua de păclă a dimineții, iar ea deschise larg ușa balconului, ca aerul, proaspăt să intre în cameră.

În baie, își scoase pijama și dădu drumul la duș. Când intră sub el se gândi cât de ușor fusese să ajungă până acolo. Cu mai puțin de patruzeci și opt de ore înainte stătuse cu Deanna, studiind scrisorile, dând telefoane și căutându-l pe Garrett. Imediat ce ajunsese acolo, vorbise cu Ella, care acceptase din nou să aibă grijă de Harvey și să-i ridice corespondența.

A doua zi se dusese la bibliotecă și citise tot ce găsisese despre scufundări. I se păruse pasul cel mai logic. Anii de ziaristică o învățaseră să nu accepte nimic ca pe ceva de la sine înțeles, ci să-și facă din vreme un plan și să se pregătească cât mai bine pentru orice.

Planul pe care-l concepuse în cele din urmă era foarte simplu. Avea să meargă până la Island Diving și avea să se uite prin magazin, cu speranța că așa avea să-l zărească și pe Garrett Blake. Dacă reieșea că era de fapt un moșneag de șaptezeci de ani, sau un student cu caș la gură, atunci pur și simplu avea să facă drumul înapoi spre casă. Dar, dacă Garrett avea aproximativ aceeași vârstă cu ea, decisese deja că avea să încerce să intre în vorbă cu el. De aceea își pierduse vremea căutând să afle cât mai multe despre scufundări – voia să arate că avea habar despre ce discuta. Dacă putea discuta cu el despre ceea ce-l interesa, atunci probabil că avea să afle mai multe despre persoana lui, fără să fie nevoită să dezvăluie ceva despre ea însăși. Atunci avea să vadă totul dintr-o altă perspectivă.

Și după aceea? Aceasta era partea despre care nu mai era deloc sigură. Nu voia să-i spună lui Garrett adevărul, ce anume căuta ea acolo – prea ar fi părut o nebunie. *Bună, am citit scrisorile tale pentru Catherine și, știind cât de mult ai iubit-o, m-am gândit că s-ar putea să fii tocmai bărbatul pe care îl căutam.* Nu, nici nu se punea problema, și nici cealaltă variantă nu părea mai bună – *Bună, sunt de la Boston Times și ți-am găsit scrisorile. Aș putea face un articol despre tine?*

Nici așa nu părea prea nimerit. La fel ca și celelalte idei care-i veneau prin minte.

Dar nu bătuse atâta cale doar ca să renunțe tocmai acum, deși încă nu avea habar ce să-i spună. În afară de asta, așa cum spusese și Deanna, dacă nu ieșea nimic, n-avea decât să se întoarcă la Boston.

Ieși de la duș, se șterse bine și se unse cu loțiune pe brațe și pe picioare înainte să-și pună o bluză albă fără mâneci, blugi scurți și o pereche de sandale albe. Dorise să arate cât mai degajată și chiar așa arăta. Nu voia însă să iasă în evidență imediat. În fond, nici nu știa la ce să se aștepte și dorea să aibă posibilitatea să evalueze întreaga situație în felul ei, fără să mai fie nevoită să țină cont de altcineva.

Când fu gata de plecare, găsi cartea de telefoane, o frunzări apoi notă pe o bucată de hârtie adresa magazinului Island Diving. Oftă de două ori și o porni pe hol. Repetă iar mantra Deannei.

Prima oprire a fost la un magazin universal de unde și-a cumpărat o hartă a Wilmington-ului. Vânzătorul îi dăduse și indicațiile necesare, așa că se descurcă cu ușurință, deși orașul era mai mare decât crezuse. Străzile erau înghesuite din cauza mașinilor, mai ales pe lângă podurile care duceau spre insulele de lângă coastă. Kure Beach, Caroline Beach și Wrightsville Beach erau legate de oraș prin poduri mari, și spre ele părea să fie traficul cel mai aglomerat.

Island Diving trebuia să fie aproape de port. Imediat ce reuși să traverseze centrul, traficul păru ceva mai liber, iar când întoarse pe șoseaua de care avea nevoie, încetini și începu să caute din priviri magazinul.

Nu era prea departe de locul unde întorsese ea. Așa cum sperase, pe partea cu clădirea nu erau parcate decât câteva mașini. Parcă într-un spațiu aflat la câteva locuri de parcare față de intrare.

Era o clădire veche de lemn albit din cauza soarelui și a aerului sărat. Firma de lemn scrisă de mână era atârnată la intrare de două lanțuri ruginite, iar ferestrele păreau să fi trecut prin o mie de furtuni.

Coborî din mașină, își dădu la o parte părul din ochi și

porni spre intrare. Se opri o clipă înainte să deschidă ușa, cât să-și tragă sufletul și să-și adune gândurile, după care intră, făcând tot posibilul să pară o clientă oarecare.

Începu să se uite prin magazin, trecând printre rafturi, urmărindu-i pe ceilalți clienți cum scoteau și puneau la loc diverse obiecte. Era foarte atentă la oricine părea să lucreze acolo. Privea pe furiș la fiecare bărbat aflat în magazin, întrebându-se: *Oare tu ești Garrett?* Numai că majoritatea păreau să fie doar clienți.

Tot plimbându-se, ajunse la peretele din spate, și se trezi privind la o serie de articole din ziare și reviste care fuseseră înrămate și agățate apoi deasupra raftului. După ce trecu în revistă totul, se apropie ca să privească mai bine, dându-și seama că reușise să afle răspunsul la prima întrebare despre misteriosul Garrett Blake. În fine, știa și ea cum arăta.

Primul articol, o reproducere după un ziar, era despre scufundări, iar titlul de sub fotografie spunea simplu: „Garrett Blake de la Island Diving, pregătindu-și elevii pentru prima scufundare în ocean.“

În fotografie, el tocmai aranja bretelele care susțineau butelia de oxigen din spatele unuia dintre elevi, și, după imaginea din fața ei, putea să-și dea seama că ea și Deanna avuseseră dreptate în privința lui. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu un chip prelung și un păr castaniu tuns scurt și ușor decolorat de soare. Era mai înalt decât elevul lui cu câțiva centimetri, iar cămașa fără mâneci pe care-o purta îi puneă în evidență mușchii masivi ai brațelor.

Pentru că fotografia era ușor neclară, nu putea să-și dea seama ce culoare aveau ochii lui, deși vedea destul de bine că fața purta amprenta timpului. I se părea că observase câteva riduri în jurul ochilor, deși acestea poate că apăruseră numai din cauză că ținea ochii mișiți.

Citi articolul cu atenție, reținând când își ținea de obicei orele și cum se putea obține un permis. Cel de-al doilea articol nu avea nicio fotografie, dar subiectul principal era scufundarea după epave, ceva popular în Carolina de Nord. Se părea că zona Carolinei de Nord avea mai mult de cincisute de epave cunoscute și însemnate pe hartă și fusese

denumită Cimitirul Atlanticului. Din cauza Bancurilor Exterioare și a insulelor aflate chiar pe cursul coastei, navele se scufundaseră mereu, vreme de secole.

Cel de-al treilea articol, tot fără niciun fel de fotografie, avea ca subiect *Monitor*, prima navă de linie federală construită din fier, încă de pe timpul războiului civil. În drum spre Carolina de Sud, se scufundase la Capul Hatteras în 1862, după ce se luptase cu un vas cu aburi. Epava fusese în fine descoperită, iar Garrett Blake, alături de alți scufundători de la Institutul Marin Duke fuseseră invitați să se scufunde până în adâncul oceanului pentru a explora dacă există posibilitatea aducerii ei la suprafață.

Cel de-al patrulea articol avea ca subiect *Happenstance*. Fuseseră făcute opt fotografii ale vasului, din diverse unghiuri, pe dinafară și pe dinăuntru, cu toate detaliile despre restaurarea și repararea lui. Din articol află că ambarcațiunea era oarecum unică pentru că fusese construită în întregime din lemn și fusese fabricată la Lisabona, Portugalia, în 1927. Proiectată de Herreschoff, unul dintre cei mai buni ingineri maritimi din această perioadă, avea o istorie lungă și aventuroasă (inclusiv faptul că fusese folosită în cel de-al doilea război mondial pentru a studia garnizoanele nemțești de pe țărmul Franței). În cele din urmă ambarcațiunea ajunsese la Nantucket, unde fusese cumpărată de un negustor din partea locului. Când o cumpărase Garrett Blake, cu patru ani înainte, vasul era în paragină, dar în articol scria că el și soția lui, Catherine îl reparaseră și-l restauraseră.

Catherine...

Theresa căută data la care fusese publicat articolul. Aprilie 1992. Articolul nu menționa deloc moartea lui Catherine, și, cum una dintre scrisori fusese descoperită în Norfolk cu trei ani înainte, însemna că moartea lui Catherine se întâmplase în cursul anului 1993.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Theresa se întoarse instinctiv în direcția de unde venise glasul. În spate îi surâdea un tânăr, iar Theresa se bucură sincer că văzuse cu numai câteva momente înainte fotografia

lui Garrett. Pentru că persoana de lângă ea nu era el.

— V-am speriat? o întrebă omul, iar Theresa scutură din cap.

— Nu... mă uitam doar la fotografia.

Tânărul dădu din cap spre ele.

— E ceva cu totul deosebit, nu?

— Cine?

— *Happenstance*. Garrett – patronul magazinului – aproape c-a reconstruit-o. E o ambarcațiune minunată. Una dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut, mai ales de când a fost refăcută.

— *Ele aici?* Mă refer la Garrett.

— Nu, e jos, pe docuri. N-o să vină pe aici decât ceva mai târziu în dimineața asta.

— Aha...

— Pot să vă ajut să găsiți ce aveți nevoie? Știu că magazinul e cam înghesuit, dar aici găsiți tot ce vă trebuie ca să mergeți la scufundări.

Theresa scutură din cap.

— Nu, de fapt doar mă uitam.

— Bine, dar dacă vă pot ajuta cu ceva, să-mi spuneți.

— S-a făcut, rosti ea în vreme ce tânărul dădea vesel din cap, îndreptându-se spre teigheaua din partea din față a magazinului. Înainte să-și poată reține cuvintele, se pomeni întrebând:

— Parcă ai spus că Garrett e la docuri?

Tânărul se întoarse cu fața spre ea, continuând să meargă cu spatele.

— Mda – în josul străzii. În port. Știți pe unde vine?

— Cred c-am trecut pe lângă el în drum spre magazin.

— Acolo ar trebui să fie pentru încă un ceas și jumătate, dar, cum am mai zis, dacă vă întoarceți mai târziu, îl găsiți aici. Vreți să-i transmit vreun mesaj?

— Nu, nicio problemă. Nu e nimic important.

Următoarele trei minute se prefăcu interesată de obiectele din rafturi, după care ieși, făcându-i semn cu mâna tânărului.

Numai că, în loc să se îndrepte spre mașină, o porni pe jos

spre port.

*
* *

Cum ajunse în port, începu să privească cu atenție, încercând să descopere *Happenstance*. Cum majoritatea erau albe, iar cel căutat de ea era de culoarea lemnului natural, îl descoperi destul de ușor și se îndreptă spre rampa convenită.

Deși era un pachet de nervi în vreme ce se apropia de vas, măcar acum, după ce citise articolele acelea, avea câteva idei despre ce să discute cu el. Imediat ce avea să-l întâlnească îi va explica cum citise articolul despre *Happenstance* și cum dorise să-l vadă mai de aproape. Avea să pară ceva credibil și putea prelungi totul într-o conversație serioasă. Apoi, desigur, avea să-și facă o idee mai clară despre el ca persoană. Iar după aceea... ei bine, o să vadă ea.

Cum se apropie de vas, observă imediat că nu părea să fie cineva acolo. Nu era nimeni la bord și nici pe docuri, și se părea că nu trecuse nimeni pe acolo toată dimineața. Vasul părea închis, pânzele strânse și acoperite și nimic nu părea în dezordine. După ce privi în jur după el, verifică numele vasului, scris în spate. Era *Happenstance*. În vreme ce stătea și se minuna de una singură, își dădea la o parte părul aruncat pe față de briza caldă. Ce ciudat, se gândi, tipul de la magazin mi-a spus că-i pe aici.

În loc să se întoarcă imediat la magazin, mai rămase câteva clipe să admire vasul. Era minunat – bogat ca velatură spre deosebire de toate celelalte care-l înconjurau. Și avea mai multă personalitate decât celelalte vase cu pânze care fuseseră legate la docurile vecine; era de înțeles de ce un ziar scosese un articol despre el. Într-un fel, îi amintea de vasele piraților, cum le văzuse în filme, deși în variantă mult mai mică. Se plimbă pe doc câteva minute, studiind vasul din diverse unghiuri, întrebându-se cât de deteriorat fusese înainte de restaurare. În mare parte părea nou, dar bănuia că nu se înlocuise tot lemnul. Probabil c-o rașchetaseră și înlocuiseră porțiunile stricate, iar atunci când se uită mai

bine, observă nituri mici în bordaj, care îi întăreau teoria.

Decise să încerce iar la Island Diving ceva mai târziu. Acum era clar că băiatul de la magazin se înșelase. După ce mai privi încă o dată la vas, se întoarse să plece.

Pe rampă, la câțiva pași de ea stătea un bărbat care o cerceta curios.

Garrett...

Părea asudat tot din cauza căldurii, iar cămașa i se umezise în câteva locuri. Mânele fuseseră suflecate, descoperind brațele groase și musculoase. Măinile îi erau negre de ceea ce părea să fie unsoare, iar ceasul de scufundător de pe încheietură era zgâriat și pătat de parcă l-ar fi folosit de mulți ani. Avea pe el pantaloni scurți și niște sandale, fără șosete, și arăta ca cineva care-și petrecea aproape tot timpul lângă ocean.

O privea în timp ce ea tresări și făcu fără voie un pas în spate.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă. Îi zâmbi, dar nu se apropie de ea, ca să n-o facă să se simtă prinsă în cursă.

Dar ea exact așa se simțise atunci când îi întâlnise prima dată privirea.

Pentru o clipă, Theresa îl privi fără grai. În pofida faptului că văzuse o fotografie cu el, arăta cu mult mai bine decât se așteptase, deși nu era sigură de ce. Era înalt și avea umeri lați. Deși nu uimitor de frumos, chipul i se asprise din cauza soarelui și a vânturilor. Ochii lui nu erau hipnotici ca ai lui David, dar în mod sigur era extrem de atrăgător. Avea un aer de absolută masculinitate așa cum stătea în fața ei.

Amintindu-și de planul ei, inspiră adânc. Arătă spre *Happenstance*.

— Îți admiram vasul. E foarte frumos.

Frecându-și palmele pentru a scăpa de excesul de unsoare, Garrett îi răspunse politicos:

— Mulțumesc, ești foarte amabilă.

Privirea lui fixă părea să scoată în evidență realitatea situației, iar Theresa își aminti deodată totul – cum găsise sticla, curiozitatea care o măcinase, cercetările pe care le făcuse, călătoria până la Wilmington și în fine acea întâlnire

față-n față. Copleșită, închise ochii încercând să-și păstreze cumpătul. Nu prea se așteptase ca totul să se petreacă așa de repede. O clipă simți un fior de teroare.

Garrett făcu un pas în față.

— Te simți bine? o întrebă îngrijorat.

Inspirând adânc și încercând să se relaxeze, Theresa răspunse:

— Mda, așa cred. Am amețit o clipă.

— Sunteți sigură?

Theresa își trecu stânjenită mâna prin păr.

— Da. Acum sunt bine. Zău că da.

— Bine, răspunse el de parcă ar fi așteptat să vadă dacă-i spusese adevărul. Apoi, după ce se asigură că părea să se simtă mai bine, o întrebă curios: Ne-am mai întâlnit cumva și înainte?

Theresa scutură ușor din cap.

— Nu prea cred.

— Și atunci de unde ai știut că vasul e al meu?

Ușurată, îi răspunse:

— Păi... ți-am văzut poza la magazin, în articolele acelea de pe pereți, laolaltă cu pozele vasului. Tânărul din magazin a spus că ești aici, și m-am gândit atunci să profit de ocazie ca să mă conving cu ochii mei că ambarcațiunea e la fel de frumoasă pe cât a fost descrisă.

— Ți-a spus că sunt aici?

Theresa rămase tăcută o clipă, amintindu-și cuvintele lui exacte.

— De fapt, mi-a spus că ești pe docuri. Eu am presupus că ești aici.

Garrett încuviință din cap.

— Eram la cealaltă barcă – cea pe care o folosim pentru scufundări.

Se auzi sirena unei bărci mici de pescuit, iar Garrett se întoarse și-i făcu cu mâna omului de pe punte. După plecarea ei, se întoarse spre ea și o privi în față, rămânând de astă dată uluit de cât de drăguță era. Arăta și mai bine de aproape decât păruse când o văzuse prima dată, din cealaltă parte a portului. Coborî privirea dintr-o dată și se întinse

după basmaua roșie pe care o avea în buzunarul de la spate, își șterse cu ea sudoarea adunată pe frunte.

— Ai făcut o treabă minunată cu restaurarea, rosti încet Theresa.

El surâse în vreme ce-și vâră basmaua la loc în buzunar.

— Mulțumesc, e frumos ce spui.

Theresa privi spre *Happenstance* și apoi din nou spre el.

— Știi că nu e treaba mea, rosti pe un ton degajat, dar dacă tot ești aici, te-ar deranja dacă ți-aș pune câteva întrebări?

Theresa vedea bine după expresia lui că nu era prima dată când îi cerea cineva să vorbească despre vas.

— Ce anume te-ar interesa?

Theresa făcu tot posibilul să pară cât mai degajată.

— Când ai cumpărat-o, era într-o stare așa de rea precum spune articolul?

— De fapt, era chiar mai rău. Garrett făcu un pas înainte și începu să arate spre diverse porțiuni, în vreme ce explica: lemnul putrezise bine de tot pe lângă catarg, existau o mulțime de fisuri în bord – a fost de mirare că încă mai plutea. În cele din urmă a trebuit să înlocuim o porțiune serioasă din carenă și din punte, iar restul a fost rașchetat, apoi barca a fost cârpită și călăfătuită iar. Și asta numai pe dinafară. Am fost nevoiți să refacem și interiorul, ceea ce a luat mult timp.

Deși Theresa observase că el vorbise la plural, decise că nu era cazul să comenteze.

— Cred că ai muncit pe brânci.

Ea îi zâmbi, iar Garrett simți cum se strânge ceva în el. *La naiba, ce drăguță e!*

— Da, dar a meritat. E mult mai plăcut să navighezi cu ea decât cu oricare alt vas.

— De ce?

— Pentru că a fost construită de oameni care îl foloseau ca să-și câștige traiul. A fost proiectată cu mare atenție și de aceea e mai ușor s-o conduci – o ambarcațiune bună.

— Să înțeleg deci că ai navigat de multe ori.

— De când eram puști.

Theresa încuviință din cap. Tăcu o clipă, apoi făcu un pas spre vas.

— Te deranjează dacă mă uit de-aproape?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nici vorbă.

Theresa se apropie și-și trecu palmele peste carenă. Garrett observă că nu avea nicio verighetă, deși n-ar fi trebuit să-l intereseze așa ceva. Fără să se întoarcă, Theresa îl întrebă:

— Ce fel de lemn este acesta?

— Mahon.

— Tot vasul?

— Mare parte. Cu excepția catargelor și a unei părți din interior.

Theresa dădu din cap, iar Garrett rămase s-o privească cum pășea pe lângă *Happenstance*. În vreme ce ea mergea, nu putu să nu observe ce siluetă avea și cum părul negru și drept îi ajungea până la umeri. Dar nu numai felul în care arăta îi atrăsese atenția – mai mult încrederea pe care o degaja cu fiecare mișcare. De parcă ar fi știut exact ce anume gândeau bărbații atunci când era aproape de ei, se gândi el deodată. Scutură din cap.

— Chiar au folosit vasul ca să-i spioneze pe nemți în cel de-al doilea război mondial? îl întrebă, fără să se întoarcă spre el.

Garrett începu să râdă încet, căutând să-și limpezească mintea.

— Asta-i ceea ce mi-a spus fostul proprietar, deși nu știu dacă e adevărat sau dacă nu cumva a vrut să mai umfle prețul.

— Poate, dar, chiar și așa, este o frumusețe. Cât a durat s-o restaurezi?

— Aproape un an.

Theresa se uită pe unul dintre hublouri, dar înăuntru era prea întuneric ca să poată desluși ceva.

— Și cu ce ai navigat câtă vreme ai reparat vasul ăsta?

— N-am ieșit deloc în larg. Nici n-aveam vreme cu munca de la magazin, orele de scufundare și cu treaba de aici.

— Deci ai trecut prin crize de abstenență de la ieșitul în larg? îl întrebă Theresa zâmbind, iar Garrett își dădu seama pentru prima dată cât de mult îi plăcea să discute cu ea.

— Absolut. Dar toate astea au trecut imediat ce-am terminat cu reparațiile și am scos vasul în larg.

Din nou acel plural.

— Sunt sigură că așa a fost.

După ce mai admiră vasul câteva clipe, Theresa reveni lângă el. Un moment, niciunul dintre ei nu vorbi. Garrett se întreba dacă ea-și dădea seama că o privea cu coada ochiului.

— Ei bine, rosti ea în cele din urmă, încrucișându-și brațele la piept, cred că ți-am răpit destul timp.

— Nicio problemă, o liniști el, simțind cum i se aduna iar sudoarea pe frunte. Îmi place la nebunie să vorbesc despre navigație.

— Și mie. Întotdeauna mi s-a părut ceva deosebit.

— Vorbești de parcă n-ați ieșit niciodată în larg.

Theresa ridică din umeri.

— Nu, n-am fost. Mi-am dorit întotdeauna, dar nu mi s-a ivit niciodată ocazia.

Cât vorbise, Theresa se uitase la el, și, atunci când li se întâlniră privirile, Garrett se pomeni scoțând basmaua din buzunar a doua oară. *Fir-ar să fie, ce cald e aici!* Își șterse fruntea și auzi cuvintele care-i ieșiră din gură înainte să le fi putut opri:

— Ei bine, dacă ai vrea să mergi, scot vasul în larg seara, după ce termin cu munca. Ești bine-venită să mergi cu mine în seara asta.

De ce-o spusese, nu mai era nici el sigur. Poate, cugetă el, era dorința de a avea companie feminină, după atâția ani de singurătate, chiar dacă numai pentru un scurt răstimp. Sau poate din cauza felului în care ei i se luminau ochii de fiecare dată când vorbea. Numai că, indiferent de motiv, tocmai o invitase să meargă cu el și nu mai putea schimba nimic.

Și Theresa fusese luată prin surprindere, dar hotărî imediat să accepte. În fond, acesta era și motivul pentru care venise la Wilmington, să-l cunoască mai bine pe Garrett.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse. La ce oră?

Garrett puse basmaua în buzunar, simțindu-se oarecum stânjenit din cauza a ceea ce făcuse.

— Ce-ai zice de ora șapte? Atunci soarele va fi la asfințit, un moment ideal de ieșit în larg.

— E perfect atunci. O să aduc ceva de mâncare. Spre uimirea lui Garrett, părea mulțumită și încântată la gândul ieșirii în larg.

— Nu e nevoie.

— Știu, dar măcar atâta lucru să fac și eu. În fond, nu era nevoie să te oferi să mă iei cu tine. Ce-ai zice de niște sandvișuri?

Garrett făcu un pas în spate, simțind nevoia de puțin spațiu în jur.

— Da, e foarte bine. Nu sunt mofturos.

— Bine, rosti ea, după care tăcu o clipă. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, așteptând ca el să mai spună ceva. Cum Garrett rămase mai departe mut, își aranjă poșeta pe umăr. Atunci ne vedem diseară. Chiar aici, lângă vas, da?

— Chiar aici, răspunse el, dându-și seama cât de încordat vorbea. Își dresе glasul și zâmbi. O să fie frumos. O să-ți placă.

— Sunt sigură că da. Ne vedem mai târziu.

Theresa se întoarse și-o porni din loc, cu părul fluturând în vânt. În vreme ce se îndepărta, Garrett își dădu seama că uitase ceva.

— Hei! strigă.

Theresa se opri și se întoarse cu fața spre el, umbrindu-și ochii cu palma.

— Da?

Chiar și de la depărtare era drăguță.

Garrett făcu doi pași în direcția ei.

— Am uitat să întreb. Cum te cheamă?

— Eu sunt Theresa. Theresa Osborne.

— Numele meu este Garrett Blake.

— În regulă, Garrett, ne vedem la șapte.

După ce termină de vorbit, Theresa se întoarse și se îndepărtă grăbită. Garrett rămase locului, privindu-i silueta

care se îndepărta, încercând să-și pună puțină ordine în emoțiile contradictorii care-l asaltaseră. Deși o parte din el era mulțumită de ceea ce se petrecuse, cealaltă parte simțea că era ceva rău la mijloc. Știa că n-avea niciun motiv să se simtă vinovat, dar sentimentul persista și tare mult ar fi vrut să poată face ceva ca să scape de el.

Dar, desigur, n-avea ce face. Niciodată nu exista leac pentru așa ceva.

Capitolul 7

Era aproape ora șapte seara, trecuse de ora mesei, însă pentru Garrett timpul parcă se oprise în loc, acum trei ani, când Catherine alunecase de pe bordura aceea și fusese accidentată mortal de un șofer în vârstă care pierduse controlul volanului. Cursul vieții a două familii avea să se schimbe atunci pentru totdeauna. În săptămânile care urma, ura lui Garrett împotriva aceluși șofer căpătase conturul unor adevărate planuri de răzbunare pe care, însă, nu le dusese niciodată la bun sfârșit. Durerea pe care o simțea era atât de mare încât nici n-ar fi fost capabil de așa ceva. Începuse să nu mai doarmă decât trei ore pe noapte, plângea ori de câte ori dădea cu ochii de hainele ei din dulap. Se hrănea numai cu biscuiți Ritz și cafea. Slăbise aproape nouă kilograme. Luna următoare se apucă de fumat, lucru pe care nu-l făcuse niciodată până atunci, iar nopțile, când durerea devenea de nesuportat, își îneca amarul în băutură.

Tatăl lui îi preluase afacerile în timp ce el petrecea ore în șir pe veranda din spatele casei, încercând să-și imagineze viața fără Catherine.

Nu mai avea nici dorința să trăiască și, uneori, așa cum stătea acolo, își dorea să se risipească pur și simplu în aerul acela sărat și umed și să nu mai fie nevoit să înfrunte viitorul de unul singur.

Și mai dureros era că nu-și amintea nici măcar un moment în care ea să nu fi fost în preajma lui. Petrecuseră

împreună cea mai mare parte din viață, copiii fiind, merseseră chiar la aceleași școli. În anul al treilea de școală primară erau cei mai buni prieteni, el chiar îi trimisese două felicitări de ziua îndrăgostiților, dar mai apoi se despărțiseră și deveniseră pur și simplu colegi. Catherine era cea mai micuță din clasă, cu silueta ei slabă și fragilă, și, deși ocupa un loc deosebit în inima lui Garrett, el nu observase niciodată că ea se făcea din ce în ce mai atrăgătoare. Nu merseseră niciodată împreună la un concert sau la un film, însă după patru ani de zile, ca proaspăt absolvent al școlii de Biologie Marină de la Chapel Hill, se întâmplă să o întâlnească pe plaja din Wrightsville și, brusc, își dădu seama ce fraier fusese. Catherine nu mai era fata firavă pe care o știa el. Într-un cuvânt, era frumoasă. Formele-i armonioase făceau ca bărbați și femei deopotrivă să întoarcă privirile după ea atunci când trecea pe lângă ei. Avea părul blond, iar ochii adânci ascundeau atâta mister. După ce se dezmetici, intră în vorbă cu ea și o întrebă ce planuri avea pentru mai târziu; atunci începu relația lor, care în cele din urmă duse la căsătorie, șase ani frumoși petrecuți împreună.

În noaptea nunții, într-o cameră de hotel, cu lumânări aprinse, ea îi întinse cele două felicitări pe care i le trimisese odată, de ziua îndrăgostiților și râse zgomotos de fața pe care o făcu Garrett la vederea lor.

— Bineînțeles că le-am păstrat, îi șopti la ureche, în timp ce îl lua în brațe. A fost pentru prima dată când am iubit pe cineva. Dragostea nu cunoaște vârsta. Am știut atunci că, dacă îți voi lăsa timp, te vei întoarce la mine.

De câte ori se gândea la Catherine, Garrett și-o amintea așa cum era în seara aceea, a nunții, sau cum arăta atunci când au mers pentru prima oară să se plimbe cu barca. Chiar și acum avea foarte limpede în minte seara aceea și pe Catherine care râdea tumultos, atât de fericită, cu părul răvășit sălbatic de briza mării.

— *Simți briza?! strigă ea de la prora bărcii. Se agățase de o frânghie și se aplecase în afară, cu fața în contra vântului, cu*

profilul care prinsese contur parcă pe fondul unui cer sclipitor.

— *Fii atentă! striga el în timp ce ținea cârma.*

Atunci ea se aplecă și mai tare, aruncându-i lui Garrett un zâmbet șmecher.

— *Vorbesc serios. Fii atentă! striga el din nou. Avu impresia pentru o clipă că nu se mai ținea foarte strâns de frânghie și, într-o fracțiune de secundă, Garrett se desprinsese de cârmă, repezindu-se către ea, numai că în acel moment o văzu cum se ridică, râzând și cum începe să se dea înapoi, spre cârmă cu pași mici și ușori și cum vine să-l înlănțuie cu brațele.*

Îi șopti jucăușă, în timp ce îi săruta urechea:

— *Te-am neliniștit?*

— *Întotdeauna mă neliniștești când te joci astfel.*

— *Nu-mi mai vorbi așa, îl certa ea. Nu acum, când suntem singuri și îmi aparții cu totul numai mie.*

— *Sunt al tău, în fiecare noapte.*

— *Dar nu sunt noapți ca aceasta, spuse ea în timp ce îl săruta din nou.*

Aruncă o privire în jur și-l întreba zâmbind:

— *De ce nu strângem velele și nu ancorăm?*

— *Acum?*

Ea încuviință.

— *Bineînțeles, dacă nu preferi să mergem toată noaptea. Aruncându-i lui Garrett o privire complice, fără însă a lăsa să se vadă că, de fapt, încercase să insinueze ceva, deschise ușa cabinei și dispăru înăuntru. În doar câteva minute, Garrett ancoră și coborî în cabină la Catherine...*

Deși putea să-și amintească întâmplările acestei seri, își dădu seama că, pe măsură ce trecea timpul, îi era din ce în ce mai greu să reconstituie exact chipul ei. Încetul cu încetul, trăsăturile ei începură să i se șteargă din memorie și, deși știa că uitarea l-ar ajuta să nu mai sufere atât de mult, tot ceea ce-și dorea mai mult și mai mult era să o revadă. În trei ani de zile, deschisese albumul de fotografii o singură dată și simțise o durere atât de mare încât își jurase atunci că nu va mai face acest lucru niciodată.

De la o vreme, începuse să o viseze foarte clar, noaptea îi plăcea tare mult când o visa, pentru că era ca și cum ar fi

fost în viață. Ea vorbea, se mișca, iar el o ținea în brațe și, pentru o clipă, părea că totul este aievea. Însă aceste vise aveau un efect distructiv asupra lui pentru că atunci când se trezea se simțea epuizat și deprimat. Uneori, la magazin, se încuia în birou câte o dimineață întreagă ca să nu fie nevoit să vorbească cu nimeni.

Tatăl lui făcea tot posibilul să-l ajute. Și el își pierduse soția. Așa că știa bine prin ce trecea fiul său. Garrett încă îl mai vizita o dată pe săptămână și întotdeauna se simțea bine în compania tatălui său. Era singura persoană cu care Garrett se înțelegea cu adevărat, sentiment împărtășit și de tatăl său. Anul trecut îl sfătuiseră pe Garrett să înceapă să iasă cu cineva.

— Nu este bine, ești prea singur tot timpul, îi spunea. E ca și cum te-ai dat deja bătut.

Garrett știa că era un sâmbure de adevăr în asta. Dar adevărul era că nu avea nicio dorință să găsească pe altcineva. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de când murise Catherine și, mai mult de-atât, nici nu simțise nevoia. Era ca și cum o parte din el murise. Când îl întrebă pe tatăl său de ce i-ar accepta sfatul de vreme ce el însuși nu se recăsătorise niciodată, acesta îi evita pur și simplu privirea. Altădată, tatăl său îi spusese ceva ce îi lovi pe amândoi, ceva ce și-ar fi dorit să nu fi spus niciodată.

— Crezi că este posibil să găsesc pe cineva care să o poată înlocui?

Cu timpul, Garrett începu să meargă din nou la magazin și să lucreze din nou, dându-și silința să-și trăiască viața în continuare.

Stătea la magazin cât de târziu putea, făcându-și ordine în dosare și reamenajându-și biroul, și asta pentru că era mai puțin dureros decât să meargă acasă. Descoperise că, dacă atunci când ajungea acasă este destul de întuneric și aprindea doar câteva lumini, nu putea să-i observe lucrurile foarte bine, și astfel prezența ei nu mai era atât de puternică, începu să se deprindă din nou să trăiască singur, să-și gătească, să-și spele, să facă ordine și chiar să lucreze în grădină, așa cum obișnuia ea, cu toate că nu-i plăcea atât

cât îi plăcea ei.

La un moment dat, chiar se gândi că îi este mai bine, dar când veni timpul să împacheteze lucrurile lui Catherine, nu avu puterea să o facă. Tatăl lui îl ajută și de data aceasta.

După ce petrecu un weekend făcând scufundări, Garrett se întoarse acasă. Lucrurile ei dispăruseră. Însă fără acestea, casa era goală și Garrett nu mai găsi niciun motiv să locuiască acolo. O vându în mai puțin de o lună de zile și se mută într-o căsuță pe plaja din Carolina, cu gândul că, plecând de acolo, va putea în sfârșit să continue să-și trăiască viața mai departe. Și, într-un fel, reuși; se îplineau acum trei ani de zile de când locuia acolo.

Tată lui nu găsisese însă totul. Într-o cutie mică pe care Garrett o ținuse într-un sertar al unei mese, păstrase câteva lucruri de care n-ar fi suportat să se despartă – felicitările pe care i le dăduse de ziua îndrăgostiților, verigheta ei și alte lucruri pe care oamenii nu le-ar fi putut înțelege. Noaptea târziu, îi plăcea să le țină în mână. Chiar dacă uneori tatăl lui spunea că i se părea că-i merge mai bine, el continua să zacă acolo, gândindu-se că nu era adevărat. Pentru el, nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Garrett Blake se duse în portul de ambarcațiuni cu câteva minute mai devreme pentru a o pregăti pe *Happenstance*. Dădu la o parte prelata, descuie cabina și verifică totul.

Tocmai când ieșise pe ușă să plece spre port îl sunase tatăl lui și acum rememora întreaga conversație pe care o avuseseră.

— Ai vrea să vii la cină? îl întrebă acesta.

Garrett îi răspunse că nu poate.

— Merg cu cineva la o plimbare cu barca, diseară.

Tatăl lui rămase tăcut pentru o clipă. Apoi continuă:

— Ieși cu o femeie?

Garrett îi povesti pe scurt cum se întâlnise cu Theresa.

— Mi se pare că ești puțin încordat din cauza întâlnirii, remarcă el.

— Nu, tată, nu sunt încordat. Și nu e o întâlnire propriu-zisă. Este așa cum ți-am spus. Mergem la o plimbare cu

barca. Mi-a spus că ea n-a mai fost niciodată.

— E drăguță?

— Ce contează lucrul acesta?

— Nu contează. Dar pentru mine, totuși, pare a fi o întâlnire.

— Tată, nu e o întâlnire.

— Bine, dacă spui tu.

Puțin după ora șapte seara, Garrett o văzu venind către port, îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză roșie fără mâneci, cu un coșuleț, ca de picnic, într-o mână și cu o cămașă și o jachetă subțire în cealaltă. Ea nu arăta a fi neliniștită, așa cum părea el, chipul ei nu trăda nimic din ceea ce simțea și gândea în timp ce se apropia de el. Când îi făcu cu mâna, simți un soi de muștrări de conștiință care-i erau foarte familiare și se grăbi să-i răspundă cu același gest, înainte de a termina de dezlegat frânghiile. Bombănea singur și încerca pe cât posibil să-și limpezească gândurile, înainte să se urce ea în barcă.

— Bună, spuse ea calm. Sper că nu aștepți de mult.

Își scoase mânușile din mână pe când îi răspundea.

— Bună. A, nu, nici vorbă. Nu am așteptat deloc. Am venit puțin mai devreme ca să o pregătesc de plecare.

— Ai terminat tot ce ți-ai propus?

Aruncă o privire atentă peste tot ca să se asigure că e în regulă și-i răspunse:

— Cred că da. Vrei să te ajut?

Își lăsă mânușile la o parte și îi întinse mâna. Theresa îi dădu lucrurile și el le așeză pe unul dintre scaunele înșirate pe punte.

Când o prinse de mâini pentru a o ridica sus în barcă, Theresa îi simți bătăturile din palme. După ce o văzu în siguranță, Garrett se îndreptă către cârmă și, la un moment dat, se opri și se întoarse puțin către ea, întrebând-o:

— Ești gata de plecare?

— Oricând spui tu.

— Atunci ia-o înainte și stai jos. Eu am să scot barca în larg. Vrei să bei ceva înainte? Am niște sifon în frigider.

Clătină din cap în semn că nu voia.

— Nu, mulțumesc. Mi-e foarte bine acum.

Se uită în jurul ei, prin toată barca, înainte de a-și găsi un loc, undeva într-un colț. Îl privi cum răsucea cheia în contact și auzi zgomotul motorului care prinsese viață. Apoi Garrett făcu un pas lateral pe lângă cârmă și dădu drumul celor două parâme care țineau barca pe loc. Încet, încet, *Happenstance* începu să se miște înapoi. Puțin surprinsă, Theresa spuse:

— N-am știut că este acționată de un motor.

Se întoarse și îi răspunse peste umăr, tare, ca să fie sigur că îl aude.

— Este un motor mic, însă suficient de puternic ca să putem intra și ieși din cala de lansare. L-am înlocuit atunci când am refăcut barca.

Happenstance părăsi cala de lansare, apoi portul. O dată ce ieșiră în largul canalului navigabil, îndreptă barca cu fața către vânt și opri motorul. Își puse mânușile, ridică vela repede, *Happenstance* se înălța o dată cu briza oceanului pe o coastă de val și, într-o fracțiune de secundă, Garrett se repezi la Theresa și se apropie foarte tare de ea.

— Ai grijă la cap, la încrucișarea tangonului. E chiar deasupra ta. Se aplecă ca să poată vedea ce se întâmplă acolo sus. Totul mergea așa cum spusese el mai devreme. Tangonul se mișcă pe deasupra capului ei, trăgând după el vela pentru a prinde vântul puternic. Când aceasta ajunse în poziția corectă folosi frânghiile pentru a o fixa bine. Nici nu apucă Theresa să clipească, că Garrett se și întoarse la cârmă, pe care o potrivi și apoi se uită către velă pentru a se asigura că făcuse totul corect. Toate acestea nu durară mai mult de treizeci de secunde.

— N-am știut că totul trebuie făcut atât de repede. Eu am crezut că mersul cu barca e un sport de plăcere.

Se uită iarăși ia ea, peste umăr. Catherine obișnuia să stea în același loc în care stătea acum Theresa și, în acel joc de lumini și umbre al soarelui care apunea, Garrett avu impresia că era chiar Catherine. Își îndepărtă însă repede acest gând și își dresе glasul.

— Este un sport de plăcere, dar când ești în largul oceanului, fără nimic în jurul tău. Chiar acum suntem în zona intercostală și trebuie să ne străduim să păstrăm o linie maritimă care să nu fie în calea altor ambarcațiuni.

Ținea cârma aproape nemișcată și Theresa simțea cum *Happenstance* prinde viteză încet, încet. Theresa se ridică de la locul ei, o luă înapoi către Garrett și se opri atunci când ajunsese în dreptul lui. Briza era puternică și, deși ea simțea cum îi adie pe față, nu părea să fie de ajuns ca să umfle pânza.

— E-n regulă, cred c-am reușit, spuse el zâmbind ușor, aruncându-i o privire Theresei. Ar trebui să putem s-o ținem așa, fără să fie nevoie să schimbăm mersul manevrând pânza în direcția vântului. Numai dacă nu se schimbă vântul, bineînțeles.

Barca înaintă mai departe. Stătea liniștită și tăcută alături de el, pentru că știa că el se concentra la tot ceea ce făcea. Îl privea cu coada ochiului – mâinile puternice erau așezate pe cârmă, iar picioarele-i lungi balansau întregul trup, după cum barca se înălța și cobora în bătaia vântului.

Într-o pauză de conversație, Theresa se uită în jurul ei. Asemenea multor bărci cu motor, aceasta avea două nivele – puntea exterioară, de jos, unde stăteau ei și puntea din față, cam la patru picioare înălțime, care se îngusta înspre partea din față a bărcii. Acolo era cabina și văzu două gemulețe, acoperite pe dinafară cu un strat fin de sare, ceea ce te împiedica să vezi înăuntru. O ușă mică, așa de joasă că trebuia să pleci capul ca să nu te lovești în timp ce intri, ducea la cabină.

Întorcându-se către Garrett, se gândi câți ani avea. Oricum, în jur de treizeci de ani probabil – nu putea să știe mai exact de atât. Nu ajuta la nimic să-l privești mai de aproape – fața lui era puțin mai aspră din cauza vântului, ceea ce îl făcea să arate mai bătrân decât era în realitate.

Se gândi că nu era cel mai bine bărbat pe care-l întâlnise vreodată, dar era ceva fermecător la el care te frapa, ceva nedefinit.

Când vorbise cu Deanna la telefon, mai devreme, încercase

să i-l descrie, dar pentru că nu arăta la fel ca majoritatea bărbaților din Boston pe care-i cunoștea ea, îi veni foarte greu s-o facă. Îi spusese Deannei că era cam de vârsta ei, bine făcut în felul lui și potrivit, dar că ceea ce-l făcea deosebit era naturațea lui ca și cum toată acea forță pornea din viața pe care singur și-o alesese să o trăiască. Era tot ceea ce văzuse la el la prima întâlnire, deși, când îl cercetă din nou îndeaproape, se gândi că nu se înșelase.

Deanna se emoționează foarte tare când auzi că aveau să facă o plimbare cu barca, târziu, noaptea, deși imediat după ce acceptase această propunere, Theresa trecu printr-o perioadă de îndoială. Pentru o clipă își făcu griji că avea să rămână singură cu un bărbat pe care nu-l cunoștea – mai ales departe, în largul oceanului – dar reuși să se convingă singură că aceste griji erau neîntemeiate.

Este ca orice altă întâlnire pe care ți-ai dat-o cu alți bărbați, își repetă sieși aproape toată după-amiaza. Încearcă să accepți că nu a fost chiar așa mare lucru. Când venise vremea să plece către port, să se întâlnească cu el, aproape că nu mai voia. Dar într-un sfârșit decise că era ceva ce trebuia să facă, în primul rând pentru ea însăși și mai apoi pentru Deanna, care s-ar fi supărat pe ea.

Înainte de intrarea în golf, Garrett roti cârma astfel încât se depărtară cât putură de maluri și ajunseră unde era apa cea mai adâncă, la mijlocul distanței între cele două coaste. Apoi propti cârma, menținând-o nemișcată și începu să se uite cu atenție într-o parte și-ntr-alta, pentru a evita o posibilă ciocnire cu alte bărci. În ciuda vântului care înclina barca destul de mult, Garrett părea să țină totul sub control și Theresa îl simțea sigur pe el în tot ceea ce făcea.

Rândunelele de mare se roteau deasupra lor, ținând pasul cu barca ce-și croia drum, alunecând condusă de curenții de aer. Pânzele vâjâiau puternic în bătaia vântului iar apa se învoldura înspumată, de o parte și de alta a bărcii care-și urma cursul. Totul părea a se mișca o dată cu ei și cu barca, sub cerul care începuse să se înnoreze.

Theresa își strânse mâinile în jurul trupului, înfrigurată, își căută tricoul pe care-l adusese cu ea și-l îmbracă, fericită

că avusese inspirația să-l ia. Și aerul se mai răcise de când plecaseră. Soarele apunea mai repede decât se așteptase și lumina care își pierduse din intensitate desena pete de umbră pe toată întinderea portului.

Apa țâșnea șuierător din spatele bărcii în mișcare, formând vârtejuri, iar Theresa, fascinată, se apropie să vadă mai bine apa spumegândă care aproape că o hipnotiza. Se prinse mai bine cu mâna de balustradă și simți ceva aspru, asemeni unei scrijelituri peste care se așezase un praf de nisip. Uitându-se cu atenție, observa că pe suprafața ei era o inscripție: „*Construită în 1934 – Restaurată în 1991*“.

Valurile făcute de o barcă mai mare care trecu pe lângă ei îi legănară puțin și Theresa se întoarse lângă Garrett. Acesta roti din nou timona, de astă dată mai cu putere și-i adresă Theresei un zâmbet scurt, în timp ce barca își luă din nou avânt îndreptându-se înspre largul oceanului. Îl privi pe Garrett și toate mișcările pe care acesta le făcea, până când trecură de strâmtoare cu bine.

Pentru prima dată în ceea ce părea a fi fost o veșnicie, făcuse ceva într-adevăr spontan, ceva ce acum o săptămână părea imposibil chiar și de imaginat. Și acum, că se împlinise ceea ce-și dorise atât de mult, nu știa la ce să se aștepte. Dar dacă Garrett nu era nici pe departe așa cum și-l imaginase ea? Categorie, se va întoarce la Boston, liniștită că măcar își dăduse un răspuns la toate întrebările... dar acum, încă spera că nu va fi nevoită să plece așa de repede. Deja se întâmplaseră o mulțime de lucruri...

Când *Happenstance* se distanță destul de mult de celelalte bărci, Garrett îi ceru Theresei să țină cârma.

— Ține-o nemișcată îi spuse el.

Potrivi din nou pânzele, parcă mai repede decât o făcuse prima dată. Apoi le dădu drumul, asigurându-se că barca era îndreptată în direcția bună a vântului. În nodă nu foarte strâns frânghia de schimbare a direcției pânzelor în jurul timonei, lăsând un joc de aproximativ un inch¹.

— E-n regulă, acum ar trebui să meargă, spuse el, lovind

¹ 1 inch = 2,54 cm.

cârma ușor cu mâna, asigurându-se că nu se mai mișcă. Acum putem să stăm jos, dacă vrei.

— Nu e nevoie să o ții?

— Pentru asta am făcut nodul. E-adevărat, câteodată, când bate vântul foarte tare, trebuie să ții de cârmă tot timpul. Dar în seara aceasta avem noroc de vreme bună. Putem merge în direcția asta ore în șir.

În spatele lor, soarele apusese, lăsând loc înserării și Garrett o conduse pe Theresa la locul unde ea stătuse mai devreme. După ce se asigură că nu era nimic în spatele ei care să-i agațe hainele, se așezară în colț, ea într-o parte, el în cea opusă, cu trupurile înclinate astfel încât să se poată vedea. Vântul îi bătea în față, și Theresa își dădu părul pe spate, privind către apă.

Garrett o urmări făcând acest gest. Era puțin mai mică de înălțime decât el, avea cam 1,54 m, avea un chip încântător, iar înfățișarea ei în general îl trimitea cu gândul la fotomodelele din reviste. Dar, pe lângă faptul că era frumoasă, altceva îi atrase atenția lui Garrett. Îi puteai citi în priviri că este o femeie inteligentă, și el sesiză imediat acest lucru, părea și foarte sigură pe ea, asemenea oamenilor care nu depind de nimeni, fiind capabili să-și asigure propriul trai. De fapt, pentru el asta era cel mai important. Fără aceste calități, frumusețea nu avea nicio valoare.

Într-un fel, în timp ce o privea, expresia chipului ei îi amintea de Catherine. Așa cum stătea și privea înspre apă, părea că visează cu ochii deschiși și gândurile lui Garrett se întoarseră în timp, la ultima dată când ieșise împreună cu Catherine la o plimbare cu barca. Se simți din nou vinovat, deși făcuse eforturi să învețe să-și reprime sentimentele de acest fel. Scutură din cap pentru a-și alunga aceste gânduri și, inconștient, începu să-și aranjeze cureaua de la ceas, desfăcând-o de la mână și prinzând-o înapoi la loc.

— Este într-adevăr frumos aici, spuse ea într-un târziu, întorcându-se către el. Îți mulțumesc pentru invitație.

Garrett se simți fericit că rupsese ea prima tăcerea.

— Cu plăcere. Îmi pare bine să mai ies așa, câteodată, cu cineva, la o plimbare.

Theresa zâmbi, întrebându-se dacă vorbise serios.

— De obicei ieși singur cu barca?

Garrett se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele în față pentru a și le dezmoști.

— De obicei, da. Este o metodă bună de a-ți reveni, de a te relaxa după orele de lucru. Indiferent de cât de stresantă a fost ziua respectivă, o dată ce ajung aici, mă eliberez de toate.

— E greu să te scufunzi?

— A, nu scufundatul în sine e dificil. Tocmai aici e partea amuzantă. Toate celelalte lucruri care trebuiesc făcute, actele, să tratezi cu oamenii care-și amână lecțiile în ultimul moment, aprovizionarea magazinului, sunt mai mult sau mai puțin greu de acoperit. Am zile care par că nu se mai termină niciodată.

— Sunt convinsă. Dar îți place, nu-i așa?

— Da. Îmi place. Nu mi-aș schimba această ocupație cu nimic altceva. Se opri și-și potrivi cureaua ceasului la încheietura mâinii.

— Și tu, Theresa, tu cu ce te ocupi? Era unul dintre puținele lucruri la care se gândise toată ziua să o întrebe.

— Sunt ziaristă, scriu pentru *Boston Times*.

— Și aici, în vacanță, ai venit tot în interes de serviciu?

Stătu puțin înainte de a-i răspunde.

— Așa s-ar spune.

Garrett înclină din cap afirmativ, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Despre ce scrii?

Theresa zâmbi.

— Despre creșterea copiilor.

Îi văzu privirea surprinsă, era aceeași privire pe care o vedea ori de câte ori își dădea întâlnire cu cineva pentru prima dată. *Ai putea foarte bine să treci peste subiectul ăsta imediat*, își spuse ea.

— Am un băiat, continua Theresa. Are doisprezece ani.

Garrett ridică mirat din sprâncene.

— Doisprezece ani?

— De ce ești așa mirat?

— Pentru că arăți mult prea tânără ca să ai un copil atât

de mare.

— Am s-o iau ca pe un compliment, zâmbi ea cu un aer afectat, fără să muște din momeală. Încă nu voia să-i spună ce vârsta avea.

— Și totuși, are doisprezece ani. Vrei să-ți arăt o poză?

— Sigur.

Își căută portmoneul, scoase fotografia din el și i-o întinse lui Garrett. Acesta se uită cu atenție întâi la fotografie și apoi la Theresa.

— Semănați, spuse el întinzându-i fotografia. E un băiat frumos.

— Mulțumesc. În timp ce-și punea poza la loc, îl întrebă. Dar tu? Ai copii?

El scutură din cap.

— Nu. Nu am copii. Cel puțin nu despre care să știu eu. Theresa chicoti la auzul răspunsului.

— Cum îl cheamă? continuă el.

— Kevin.

— E cu tine, aici?

— Nu, este cu tatăl lui în California. Am divorțat de câțiva ani de zile.

Garrett încuviință din cap, fără să pară că ar fi avut vreo opinie, apoi se întoarse și privi către o altă barcă ce trecea în depărtare. Theresa privi și ea pentru o clipă în aceeași direcție și, în liniștea aceea, observă cât de plăcut era să fii în largul oceanului, comparativ cu relativa agitație din golf. Singurele zgomote care se auzeau erau cele făcute de pânzele umflate de vânt și de valurile printre care *Happenstance* își croia drumul. Theresei i se părea că vocile lor sunau diferit acum față de momentul în care se întâlniseră în port.

Aici parcă erau mai libere, ca și cum aerul le-ar fi redat eternității.

— Vrei să vizitezi barca? o întrebă Garrett.

— Mi-ar plăcea tare mult, încuviință Theresa.

Garrett se ridică și verifică pânzele, înainte să o conducă pe Theresa înăuntru. Când deschise ușa, se opri o clipă, străfulgerat de amintirea unui fragment din trecut, îngropat demult, dar care acum îl scutură puțin, probabil datorită

acestei noi apariții feminine.

Catherine stătea la masa aceea mică, așteptându-l cu o sticlă de vin roșu desfăcută. În fața ei se aflau o floare într-un vas și o lumânare mică ce-și revărsa toată lumina asupra ei. Flacăra se legăna în ritmul bărcii, astfel că toată încăperea era un joc de lumini și umbre. În acel semiîntuneric, nu putu să distingă decât un zâmbet abia schițat.

— *M-am gândit că îți voi face o surpriză plăcută, spuse ea. N-am mai mâncat demult la lumina lumânării.*

Garrett se uită la plita aceea mică. Două farfurii împachetate în poleială erau puse lângă ea.

— *Când le-ai adus în barcă?*

— *Când tu erai la magazin.*

Theresa se plimbă în liniște, lăsându-l cu intimitatea gândurilor lui. Garrett îi era recunoscător pentru asta, deși poate că ea observase acea ezitare, totuși se prefăcuse indiferentă, ca și cum nimic nu se întâmplase. În stânga ei, Theresa observă un scaun, destul de lung pentru ca cineva să poată să doarmă confortabil în el. În capătul opus, se afla o masă mică, la care aveau destul loc două persoane. Lângă ușă era o chiuvetă și o plită cu un frigider mic dedesubt și chiar în față era o ușă care ducea la cabina de dormit.

În timp ce ea se uita cercetător la fiecare lucru din cabină, Garrett stătu deoparte cu mâinile pe șolduri. Nu o sufocase stând aproape și privind de undeva de peste umărul ei, așa cum mulți bărbați ar fi făcut, ci îi lăsă spațiu să se învârtă primprejur. Totuși, îl simțea cum îi urmărește fiecare mișcare, deși o făcea foarte discret.

— *De afară n-ai spune că este atât de spațioasă, spuse ea.*

— *Știu. Te surprinde, nu-i așa?*

— *Da. Așa este. Și totuși, aici găsești tot ce ai putea avea nevoie.*

— *Așa este. Dacă aș vrea, aș putea merge cu ea prin toată Europa, dar nu este recomandabil. Pentru mine este minunată.*

O ocoli pe Theresa și se îndreptă către frigider, de unde

scoase o cutie de Coca Cola.

— Vrei să bei ceva acum?

— Sigur, răspunse ea, în timp ce ridică mâinile spre perete și pipăi calitatea lemnului.

— Ce-ai vrea să bei? Am Seven Up și Coca Cola.

— Un Seven Up.

Se ridică și-i întinse o cutie. Theresa o luă și degetele lor se atinseră ușor.

— Nu am gheață aici. Dar este rece.

— Încerc să mă împac cu ideea, glumi ea și el îi zâmbi.

O deschise și luă o înghițitură, apoi o puse pe masă.

În timp ce-și desfăcea și el o cutie de sifon, Garrett o privea și se gândea la ce-i spusese ea mai devreme. Avea un băiat de doisprezece ani... și era redactor, asta însemna că probabil terminase colegiul. Dacă se măritase și făcuse copilul după terminarea acestuia, asta însemna că era mai mare decât el cu patru sau cinci ani. Nu arăta așa de în vârstă sigur, nu era foarte tânără, dar nici nu arăta să aibă vârsta care reieșea din calculele lui – în schimb, nu avea acel comportament caracteristic fetelor de douăzeci și ceva de ani pe care le cunoștea el în oraș. Gesturile ei aveau acea maturitate a oamenilor care sunt trecuți prin suișurile și coborâșurile vieții.

În fine, acest lucru nu contează foarte mult, se gândi el.

Theresa privi atentă o fotografie înrămată de pe perete. În ea era Garrett Blake, pe un dig, cu un pește în mână, pe care probabil că tocmai îl prinsese. În poză arăta cu mult mai tânăr decât era acum. Zâmbea cu toată fața și parcă plutea de fericire. Expresia lui îi amintea de Kevin în momentul în care marca un gol la fotbal.

În această pauză a conversației, Theresa îl întrebă dintr-o dată, arătând spre fotografie.

— Văd că-ți place să pescuiești. Făcu doi trei pași și când ajunsese lângă ea, Theresa simți căldura ce radia din trupul lui. Mirosea a sare și a vânt.

— Da. Îmi place, spuse el încet. Tata a fost pescuitor de creveți și am fost crescut mai mult în preajma apei.

— Când ai făcut poza?

— Acum zece ani – am făcut această fotografie chiar înainte să încep anul al patrulea la colegiu. Era un concurs de pescuit, iar eu cu tata ne-am hotărât să petrecem vreo două nopți în largul golfului și am prins peștele ăsta, la aproape șaiszeci de mile depărtare de mal. Mi-au trebuit cam șapte ore să-l scot din apă și asta pentru că tata voia să procedez așa, în stilul vechi, cum învățase el.

— Adică?

Răse.

— Adică, atunci când în sfârșit am terminat, parcă-mi tăiase cineva mâinile și a doua zi nici nu puteam să-mi mișc umerii. Cârligul de la undiță nu era destul de mare pentru un pește de mărimea aceea, așa că a trebuit să-l alergăm până s-a oprit, apoi l-am învărtit încet ca să ametească, apoi l-am alergat din nou, toată ziua, până a obosit și nu a mai putut să lupte.

— Parcă ar fi în *Bătrânul și marea a lui Hemingway*.

— Da. Numai că nu mă simțisem niciodată așa de bătrân și neputincios ca a doua zi după ce prinsesem peștele. Tata, în schimb, ar fi putut să o ia oricând de la capăt.

Se uită din nou la fotografie.

— Este tatăl tău cel care stă alături de tine?

— Da. El este.

— Semănați, remarcă Theresa.

Garrett zâmbi, întrebându-se dacă acesta era sau nu un compliment. Se duse spre masă să se așeze pe un scaun, iar Theresa se așeză pe celălalt, în fața lui. După ce-și găsi o poziție confortabilă, îl întrebă:

— Ai spus că ai terminat colegiul?

Se uită în ochii ei.

— Da. M-am specializat în biologie marină. Nu m-a interesat nimic în mod deosebit în viață, dar tata îmi spusese să nu mă întorc acasă fără o diplomă, așa că m-am gândit să învăț ceva care mi-ar fi putut folosi mai târziu.

— Și ai cumpărat magazinul...

Clatină din cap.

— Nu. Cel puțin nu imediat. După absolvire, am lucrat pentru Institutul de Marină Duke, ca specialist în

scufundări, dar nu prea au ieșit bani din asta. Așa că am obținut un certificat pedagogic și am început să lucrez cu studenții la sfârșit de săptămâna. Magazinul l-am cumpărat câțiva ani mai târziu. Dar tu, povestește-mi despre tine, îi spuse el ridicând cu interes dintr-o sprânceană.

Theresa mai luă o gură de Seven Up înainte să înceapă.

— Viața mea nu este atât de interesantă și palpitantă ca a ta. M-am născut și am crescut în Omaha, Nebraska și am făcut școala la Brown. După absolvire, m-am mutat de colo colo și am încercat câteva lucruri diferite, până la urmă m-am stabilit la Boston. Sunt la *Times* de nouă ani, dar am devenit redactor numai de puțină vreme. Înainte eram reporter.

— Îți place meseria aceasta de ziarist?

Se gândi o clipă la întrebare, ca și cum și-ar fi pus problema pentru prima dată.

— E o slujbă bună, răspunse ea într-un sfârșit. Oricum, este mult mai bine acum decât la început. Am timp să-l iau pe Kevin de la școală și am libertatea să scriu despre orice, atâta vreme cât se încadrează în tematica articolelor mele. Se plătește bine munca aceasta, așa că nu pot să mă plâng, dar...

Se opri din nou.

— Nu mai simt acea provocare... Nu mă înțelege greșit, îmi place ceea ce fac, dar câteodată simt că scriu aceleași și-aceleași lucruri. Nici asta n-ar fi atât de rău dacă n-aș avea atât de multe de făcut cu Kevin. Cred că acum îți par genul de femeie tipică, divorțată, extenuată. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

— Viața nu ia întotdeauna întorsătura pe care ne-o dorim noi, nu-i așa? spuse el cu o voce caldă.

— Nu, cred că nu, spuse ea și îl surprinse din nou cum o fixa cu privirea. Felul cum se uita la ea o determină să se întrebe dacă nu făcea oricui asemenea remarci. Zâmbi și se înclină către el.

— Vrei să mâncăm? Am adus câte ceva cu mine, în coș.

— Când vrei tu.

— Sper că-ți plac sandviciurile și salata rece. Sunt

singurele lucruri la care m-am gândit că nu se strică.

— Sună mai bine decât ceea ce ți-aș fi propus eu. Dacă ar fi fost după mine, aș fi oprit să iau niște hamburgeri înainte de întâlnire. Vrei să mâncăm aici sau afară?

— Afară, neapărat.

Își luară cutiile de sifon și ieșiră afara. Înainte de a ieși, Garrett înșfăcă repede un impermeabil dintr-un cui, de lângă ușă și o îndemnă să urce fără el.

— Lasă-mă un minut să cobor ancora, spuse el, ca să putem mânca în liniște, fără să fim nevoiți să verificăm barca tot timpul.

Theresa ajunse la locul ei și deschise coșul pe care-l adusese cu ea. La orizont, soarele se scufunda într-o masă de nori cumulus. Scoase două sandviciuri împachetate în celofan, două salate de varză în niște recipiente de plastic, precum și salată de cartofi.

Îl urmări pe Garrett cum se dezbracă de impermeabil și coboară pânzele. Barca se opri și ea imediat din mers. Lucra stând cu spatele la ea și Theresa observă încă o dată cât de bine făcut era. De acolo de unde-l privea, mușchii umerilor se vedeau mult mai dezvoltăți, comparativ cu talia foarte subțire, decât îi păruseră ei la început. Nu-i venea să creadă că acum este cu acest bărbat, într-o barcă, în largul oceanului, când acum două zile era la Boston. Totul părea ireal. În timp ce Garrett își vedea de treabă, Theresa privi în sus.

Briza începuse să nu mai adie prea tare acum, că scăzuse temperatura și se întuneca încet încet.

Când barca se opri de tot, Garrett coborî ancora. Așteptă o clipă pentru a se asigura că va ține și după ce văzu că totul este în regulă, veni și se așeză lângă Theresa.

— Aș fi vrut să te fi putut ajuta cu ceva, spuse ea zâmbind. Își aruncă părul într-o parte, spre umărul lui, așa cum obișnuia și Catherine, și nu mai spuse nimic.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

Dădu din cap și din nou parcă nu era în apele lui.

— Aici stăm bine. Dar mă gândeam că, dacă vântul va slăbi în continuare, va trebui ca la întoarcere să schimbăm

puțin mai des mersul, manevrând pânzele.

Puse pe o farfurie salata de cartofi și salata de varză, alături de sandvici și i le întinse lui Garrett. Constată că se așezase mai aproape de ea decât prima dată.

— O să ne ia mult până o să ajungem acasă?

Garrett luă o furculiță de plastic și gustă din salata de varză. Îi răspunse după un timp.

— Nu foarte mult, dar nu va fi o problemă. Numai că, dacă vântul se oprește de tot, rămânem aici.

— Pun pariu că ți s-a mai întâmplat.

— O dată sau de două ori. Se-ntâmplă rar, dar se întâmplă.

Theresa se uită la el fără să înțeleagă.

— De ce rar? Vântul nu bate întotdeauna, nu-i așa?

— Bate, de obicei, în larg.

— Cum vine asta?

Garrett zâmbi amuzat, și lăsă sandviciul pe farfurie.

— De obicei vânturile se nasc din diferențele de temperatură, când aerul rece se întâlnește cu cel cald, de exemplu. Pentru ca vântul să nu mai bată când ești în largul oceanului, e nevoie ca, pe o distanță de câteva mile, temperatura aerului să fie egală cu cea a apei. Aici, aerul este de obicei foarte cald în timpul zilei, dar imediat ce soarele începe să apună, temperatura scade repede. De aceea, cea mai bună vreme de mers cu barca este când se-ngână ziua cu noaptea. Temperatura se schimbă în mod constant, și poți prinde un timp minunat pentru navigat.

— Ce se întâmplă dacă se oprește vântul?

— Pânzele nu mai iau vânt și barca se oprește. În momentul acela nu ai nicio putere pentru a schimba lucrurile, nu mai poți mișca nimic.

— Și ai spus că ți s-a mai întâmplat?

El aprobă.

— Și ce ai făcut?

— Nimic în mod special. Am stat culcat pe spate și am savurat liniștea. Nu exista niciun pericol și știam că treptat temperatura va scădea. Așa că am așteptat. După o oră și ceva am prins puțină briză și am reușit să mă întorc.

— Sună ca și cum ai petrecut o zi plăcută, totuși.

— Da. Se desprinsese de privirea intensă a Theresei și se uită fix la ușa cabinei. După un timp, adaugă, ca pentru sine: una dintre cele mai plăcute.

Catherine stătea pe scaun ghemuită, cu picioarele sub ea.

— Hai, vino și așează-te lângă mine.

Garrett închise ușa cabinei și se îndreptă către ea.

— N-am mai petrecut demult o zi așa de frumoasă împreună și... nu știu...

— Pur și simplu am vrut să fac ceva deosebit pentru noi, spuse ea cu o voce scăzută.

Privind-o cum vorbea, lui Garrett i se păru că soția lui avea pe chip aceeași expresie tandră pe care o remarcase în noaptea nunții lor.

Garrett se așeză în fața ei și turnă vinul în pahare.

— Îmi pare rău că am fost așa de ocupat cu magazinul în ultima vreme.

— Știu, zâmbi ea și-și puse mâna peste a lui.

— În curând o să fie mai bine.

Catherine îl privi aprobator și-și luă paharul de vin.

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Acum vreau să ne bucurăm unul de celălalt, numai noi doi. Fără nimic care ar putea să ne distragă.

— Garrett?

Trezit ca dintr-un vis, Garrett o privi pe Theresa.

— Îmi pare rău...? începu el.

— S-a întâmplat ceva? Se uita la el cu îngrijorare și nedumerire.

— Nu s-a întâmplat nimic... mi-am amintit ceva de care trebuie să nu uit, improviză Garrett. Oricum, spuse el, frământându-și mâinile de unul din genunchi. Gata despre mine. Theresa, dacă nu te superi, gata despre mine... spune-mi ceva despre tine.

Nedumerită și puțin nesigură de ceea ce voia să știe despre ea, începu chiar cu începutul, străduindu-se pe cât posibil să amintească toate momentele mai importante din viața ei, dar

nu cu lux de amănunte. Îi spuse despre educația pe care o primise, slujba ei, îndeletnicirile favorite. Cel mai mult însă vorbi despre Kevin, despre ce copil minunat era și cât și-ar fi dorit să petreacă mai mult timp cu el. Garrett nu interveni cu nimic, cât timp povestise ea, însă la sfârșit o întrebă:

— Și ai spus că ai fost căsătorită la un moment dat?

— Am fost căsătorită timp de opt ani de zile, răspunse ea, însă David, fostul meu soț, s-a îndepărtat la un moment dat de mine, de noi, și... a sfârșit prin a-și face o relație. Pur și simplu n-am putut să accept acest lucru și să rămân în continuare cu el, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nici eu n-aș putea, spuse Garrett cu înțelegere. Însă, oricum, nici chiar faptul că te desparti de omul care te-a rănit atât de tare nu-ți poate ușura suferința.

— Nu. Nimic nu te poate vindeca de această durere. Făcu o pauză și mai luă o gură de sifon. Dar în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, suntem totuși în relații bune. Se poartă bine cu Kevin și, de fapt, asta este tot ce mai vreau de la el acum.

Un vânt puternic se abătu asupra întregii bărci și Garrett se asigură că ancora va ține. Când se întoarse către Theresa, aceasta îi spuse:

— Gata. Acum este rândul tău. Mai spune-mi despre tine.

Garrett începu și el la fel, cu începutul, povestindu-i despre copilăria pe care o petrecuse la Wilmington, ca singurul copil la părinți. Îi povesti cum mama lui murise când el avea doisprezece ani, și, pentru că tatăl lui era tot timpul plecat cu barca, putea afirma că el crescuse și copilărise în preajma apei. Îi povesti despre anii de colegiu, sărind bineînțeles peste poveștile mai furtunoase care ar fi făcut-o pe Theresa să-și facă o impresie greșită despre el, despre cum a fost și când și-a deschis magazinul și, în general, despre cum își petrecea el zilele acum. Ciudat, dar nu adusese deloc vorba despre Catherine, ceea ce nu putea decât s-o mire pe Theresa.

Începu să se întunece și ceața se lăsa încet-încet. Legănatul acela dulce al bărcii dădea o stare de liniște și intimitate. Aerul proaspăt, briza care le mângâia chipurile și mișcarea aceea ușoară a bărcii, toate la un loc împrăștiară

acea stare de nervozitate care îi dominase mai devreme.

Mai târziu, Theresa încercă să-și amintească când avusese ultima dată o astfel de întâlnire. Nici măcar o clipă nu simțise din partea lui Garrett vreo aluzie de a se mai întâlni cu ea pe viitor sau că s-ar fi așteptat la ceva mai mult în seara aceea. Majoritatea bărbaților cu care se întâlnise în Boston păreau să împărtășească acea atitudine conform căreia dacă făcuseră efortul de a ieși să petreacă o seară plăcută în compania unei femei, li se cuvenea să primească ceva în schimb mai apoi. Era o atitudine adolescentină, dar, fără îndoială tipică – așa că această schimbare pe care o întâlnise la Garrett era înviorătoare.

Când se așternu iarăși liniștea între ei și niciunul nu mai spusese nimic, Garrett se lăsă pe spate și-și trecu mâinile prin păr. Închisese ochii și părea că savurează acea clipă de liniște numai pentru el. Intre timp, Theresa strânse farfuriile și șervețelele și le puse înapoi în coș pentru a nu le zbură vântul în ocean. Când se trezi din acel moment de visare, Garrett se ridică în picioare.

— Cred că e timpul să ne întoarcem, spuse cu un ușor regret că excursia se apropia de sfârșit.

Câteva minute mai târziu, barca se îndrepta înapoi, către port și Theresa observă că vântul era mai puternic decât fusese mai devreme. Garrett stătea la timonă, conducând-o pe *Happenstance*. Theresa era lângă el, ținându-se de balustradă și rememorând întreaga conversație. Niciunul nu mai vorbi un timp și Garrett se întreba de ce se simțea așa de nesigur.

La ultima lor ieșire cu barca, Catherine și Garrett vorbiră în liniște ore întregi, savurând și masa pe care Catherine o pregătise. Marea era calmă și legănatul plăcut al apei transmitea o stare de confort.

În noaptea aceea, târziu, după ce făcură dragoste, Catherine stătea întinsă alături de Garrett și îl mângâia ușor pe piept, fără să spună nimic.

— *La ce te gândești? o întrebă el într-un sfârșit.*

— *Mă gândeam că n-am crezut niciodată că am să pot iubi*

pe cineva așa cum te iubesc pe tine, îi șoptise ea.

Garrett îi mângâie obrazul ușor, iar Catherine îl privea neîncetat.

— Nici eu nu am crezut că este posibil, răspunse el încet.

— Nu știi ce m-aș face dacă tu n-ai mai fi.

— Îmi promiți ceva?

— Orice.

— Dacă vreodată are să mi se întâmple ceva, promite-mi că n-ai să rămâi singur și te vei căsători cu altcineva.

— Nu cred că aș mai putea iubi o altă femeie în afară de tine.

— Promite-mi, te rog.

Garrett răspunse târziu.

— Bine, dacă asta te face fericită, atunci îți promit. Și-i zâmbi tandru.

Catherine se ghemui și se lipi de el.

— Sunt fericită, Garrett.

După ce se stinse amintirea aceea, Garrett își dresе glasul și o atinse pe Theresa pe umăr, pentru a o face atentă. Îi arată cerul:

— Privește, îi spuse el, făcând tot posibilul să nu se simtă nimic în felul cum vorbea. Înainte de apariția sextanților și a busolei, oamenii se călăuzeau pe mare după stele, vezi, acolo este steaua polară. Întotdeauna ea arată nordul.

Theresa se uita pe cer.

— De unde știi ce stea este?

— Există niște reperi pentru a găsi stelele. Vezi Carul Mare?

— Sigur.

— Imaginează-ți Carul Mare asemenea unei linguri. Dacă tragi o linie dreaptă și unești cele două stele care formează bolta lingurii, ele îți vor arăta care e Nordul.

Theresa se uita către stelele pe care el i le arăta, amuzându-se de lucrurile care-l interesau pe Garrett. Toate erau legate de ocean – naviga, se scufunda, pescuia, știa să citească în stele pentru a nu se rătăci pe mare – și de dorința lui de a petrece cât mai mult timp singur.

Își luă mantaua albastră pe care o lăsase mai devreme lângă timonă și o puse pe el.

— Istoria arată că fenicienii au fost poate cei mai mari exploratori ai oceanelor. În anul 600 înainte de Hristos, ei au afirmat că făcuseră o călătorie în jurul Africii, dar nimeni nu i-a crezut pentru că, la jumătatea călătoriei, nu mai văzuseră Steaua Polară pe cer și, la vremea respectivă, nu știuseră să explice fenomenul. Dar, într-adevăr, ei făcuseră înconjurul Africii.

— Cum așa?

— Pentru că trecuseră în emisferă sudică. Așa au demonstrat istoricii că fenicienii avuseseră dreptate. Până atunci nu se mai întâmplase niciodată un asemenea lucru sau, dacă se întâmplase, nu fusese menționat nicăieri. Au trebuit să treacă aproape 2000 de ani pentru ca să se dovedească veridicitatea faptelor lor.

Ea dădea din cap, gândindu-se la acele călătorii îndepărtate. Se întreba de ce ea nu învățase asemenea lucruri, și se minuna de bărbatul acesta de lângă ea, care le cunoștea atât de bine. Își dădea seama de ce Catherine se îndrăgostise de el. Nu atât pentru că ar fi fost neobișnuit de atrăgător sau ambițios sau fermecător, ci pentru o parte din toate astea și pentru că își trăia viața într-un fel foarte propriu și acesta era cel mai important lucru. Era ceva aparte și straniu în modul în care se comporta, ceva foarte masculin. Și asta îl făcea să se deosebească complet de restul bărbaților pe care-i cunoscuse Catherine.

Garrett se uită la ea pentru că nu-i mai răspunsese și observă încă o dată cât era de încântătoare. În întuneric, chipul ei pal părea a fi nepământesc și încercă să-și imagineze cum ar fi fost să-și plimbe mâna ușor pe obrazul ei. Scutură din cap și încercă să-și alunge imediat acel gând.

Însă nu putu. Briza nopții îi adia în păr și Garrett simți ca și cum ceva îl apăsa pe abdomen, de emoție. Cât timp trecuse de când nu mai simțise așa ceva? Era sigur că multă vreme. Dar nu-și putea reprimă ceea ce simțea acum, privind-o. Însă nu, nu era nici momentul, nici locul potrivit... poate că nu era nici persoana potrivită. În sufletul său, se

întrebă dacă va fi vreodată ca înainte.

— Sper că nu te plictisesc, spuse el la un moment dat, forțându-se să pară calm. Întotdeauna mi-au plăcut poveștile de genul acesta.

Ea îl privi și-i zâmbi.

— Nu. Nici vorbă. Mi-a plăcut povestea, numai că mă gândeam la oamenii aceia, prin ce au trecut ei; cred că nu este ușor să încerci să pătrunzi lucrurile complet necunoscute.

— Nu. Nu este ușor, adăugă el, gândindu-se că Theresa aproape că-i citise gândurile.

Începură să distingă prin ceață licăritul luminilor din port. *Happenstance* plutea încet, dusă de valuri și se apropia de intrarea în golf. Theresa se uită în spate după lucrurile ei. Jacheta era aruncată undeva într-un colț, lângă cabină. Se gândi să n-o uite când va ajunge în port.

Chiar dacă el îi spusese că nu se mai plimbase cu nimeni în afară de ea și Catherine, Theresa se întrebă dacă era adevărat și, dacă era așa cum spunea el, ce însemna asta? Știa că o urmărise îndeaproape toată seara, deși el nu voise să pară evident. Chiar dacă era curios să cunoască mai multe despre ea, nu lăsase nimic să se vadă. Nu insistase să afle lucruri pe care ea nu ar fi vrut să le spună, nu o întrebuse dacă acum avea pe cineva. Nu făcuse absolut nimic din ce ar fi putut s-o determine să creadă că simțea ceva mai special pentru ea. Se purtase ca și cu orice altă persoană față de care ar fi manifestat un interes superficial.

Garrett răsuci un buton și deodată niște luminițe multe și mici se revărsară asupra bărcii. Nu-și puteau distinge chipurile prea bine, dar era suficientă lumină pentru a fi văzuți de celelalte ambarcațiuni. Garrett arătă cu mâna înspre întuneric.

— Intrarea este acolo, între lumini, și răsuci de cârmă în direcția aceea. Pânzele fremătară și traversa se înclină, după care reveni la poziția originală.

— Deci, întrebă el, cum ți-a plăcut prima plimbare cu barca?

— Mi-a plăcut. A fost minunat.

— Îmi pare bine. Nu a fost o călătorie în emisfera sudică, dar a fost tot ce-am putut să fac.

Stăteau unul lângă celălalt, gânditori. În întuneric apăru o altă barcă cu pânze, cam la un sfert de milă depărtare de ei. Și aceasta mergea tot în port. Lăsându-i spațiu suficient pentru voltă, Garrett se uită în toate părțile pentru a se asigura că nu mai venea nimic. Theresa observă că ceața se îndesise și nu se mai putea vedea nimic în zare.

Se întoarse spre el și văzu că avea părul dat pe spate, din cauza vântului. Impermeabilul îi ajungea până la jumătatea coapsei și era descheiat. Arăta purtat și puțin uzat, ca și cum l-ar fi avut de ani de zile. Îl făcea să arate mai solid decât era în realitate și această imagine avea să-i rămână în memorie pentru totdeauna.

În drumul înspre port, Theresa se gândi că nu aveau să se mai vadă niciodată. În câteva minute urmau să ajungă în port și își vor lua la revedere. Se îndoia la gândul că Garrett avea s-o întrebe dacă va mai ieși cu el și altă dată și ea n-avea de gând să-l întrebe. Oricum, știa că nu era cel mai potrivit lucru.

Se întorceau în golf și păstrară același drum de la venire. Garrett conducea barca pe mijloc și Theresa observă că în apă erau niște triunghiuri care formau ca o cale pe care trebuia s-o păstrezi. În același loc în care mai devreme ridicaseră pânzele, le lăsă în jos acum, cu aceeași putere și încordare cu care conduseseră barca în seara aceea. Porni motorul și în câteva minute trecură de bărcile care erau ancorate și ajunseră la docul lui. Theresa rămase pe punte până când Garrett sări din barcă și o legă pe *Happenstance* de mal.

Își luă coșul și jacheta de la pupa bărcii, însă se opri o clipă, gândindu-se. Cu mâna rămasă liberă, îndesă jacheta sub perna unui scaun de pe punte și, când Garrett o întrebă dacă totul era în ordine, își dresă glasul și-i spuse:

— Îmi luam lucrurile.

Coborând din barcă, Garrett se oferă să o ajute și simți din nou acea putere a mâinilor lui pe care o ghicise mai devreme.

Se privă o clipă, întrebându-se amândoi ce avea să

urmeze. Garrett se deplasă înspre barcă.

— Trebuie să o încui pe timpul nopții și asta o să-mi ia ceva vreme, spuse el și Theresa aprobă.

— M-am gândit că vei spune asta.

— Dar întâi pot să te conduc la mașină?

— Sigur, spuse ea și porniră, unul alături de celălalt, pe malul docurilor. Când ajunseră la mașină, Theresa începu să bâjbâie în coș după chei și, după ce le găsi, descuie ușa.

— Aș vrea să-ți spun încă o dată că m-am simțit foarte bine.

— Și eu la fel.

— Ar trebuie să te obișnuiești să ieși mereu însoțit, nu singur. Le-ai face o mare bucurie celor care ar merge cu tine.

— Am să mă gândesc, răspunse el cu un zâmbet forțat.

Privirile lor se întâlniră, pentru o clipă o văzu pe Catherine în întuneric.

— Ar fi bine să mă întorc, spuse el repede, puțin stingherit. Măine trebuie să mă trezesc devreme. Neștiind ce altceva să facă, Garrett îi întinse mâna.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Theresa. Sper să ai o vacanță plăcută în continuare.

Faptul că dăduse mâna cu el i se păru puțin ciudat după seara pe care o petrecuseră împreună, dar ar fi surprins-o orice alt gest pe care Garrett l-ar fi făcut.

— Îți mulțumesc pentru tot. Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Se așeză la volan și răsuci cheia în contact. Garrett îi închise portiera și mai stătu puțin până porni motorul. Aruncându-i un ultim zâmbet, își potrivii oglinda retrovizoare și dădu încet înapoi. În timp ce Theresa ieșea din port Garrett îi făcu cu mâna. Așteptă să se îndepărteze, apoi se întoarse la docuri, întrebându-se de ce se simțea așa de neliniștit.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Garrett își încheiase treaba pe *Happenstance*, Theresa intră în camera de la hotel. Își aruncă lucrurile pe pat și se duse la baie. Se spălă cu apă rece pe față și se spălă pe dinți înainte de a se pregăti de culcare. Apoi se așeză în pat, cu lampa de pe

noptieră aprinsă, și închise ochii, gândindu-se la Garrett.

David ar fi procedat cu totul altfel dacă ar fi mers cu el la o plimbare cu barca. Ar fi încercat toată seara să-și construiască acea imagine încântătoare – „Am luat din întâmplare niște vin, vrei să-ți torn un pahar?” – și bineînțeles că ar fi vorbit un pic mai mult despre el. Dar ar fi fost subtil – David știa să anticipeze momentul în care destăinuirile începeau să semene a aroganță – și și-ar fi luat toate măsurile să nu facă această greșeală atât de curând.

Dacă n-ai fi avut ocazia să-l cunoști mai bine, n-aveai cum să înțelegi că el se pricepea să-și orchestreze un plan în așa fel încât să facă cea mai bună impresie. La Garrett se vedea foarte clar că totul era natural, el nu-și juca rolul și tocmai acest lucru o intriga. Dar ceea ce făcuse ea, era oare bine? Nu era sigură. Încă i se părea că tot ceea ce făcuse venea din altă parte, că gesturile ei urmăreau ceva și nu-i plăcea deloc în postura aceasta.

Dar faptul era consumat. Luase o decizie și nu mai era cale de întoarcere acum. Stinse lampa și după ce se obișnuise cu întunericul, privi prin fâșia de fereastră care se vedea dintre draperii. Era lună nouă și o rază de lumină străpunsese perdeaua, luminând o porțiune mică de pe pat. Theresa privi nemișcată pata aceea de lumină și nu reuși să se mai miște în nicio parte; când trupul ei se relaxă în sfârșit, închise ochii și adormi.

Capitolul 8

— Și după aceea ce s-a întâmplat?

Jeb Blake se aplecase peste cana cu cafea, vorbind răgușit. La aproape șaptezeci de ani, era subțire și înalt – aproape prea slab – iar chipul îi era brăzdat de riduri adânci.

Părul rar din cap era aproape alb, iar mărul lui Adam îi ieșea în afară ca o prună mică. Brațele îi erau tatuatate și asprite, acoperite de pete de soare, iar încheieturile degetelor îi rămăseseră umflate după ce ani de zile muncise la prinsul

creveților. Dacă n-ar fi fost ochii, oricine l-ar fi privit, l-ar fi considerat fragil și bolnav, deși în realitate nici vorbă de așa ceva. Încă mai muncea în fiecare zi, chiar dacă numai jumătate de normă, plecând de acasă înainte de răsăritul soarelui și întorcându-se la amiază.

— Nu s-a mai întâmplat nimic. S-a urcat în mașină și a plecat.

Răsucind prima țigară din duzina pe care o fuma zilnic, Jeb Blake își aținti fiul cu privirea. Ani de zile doctorul îi spusese că se sinucidea lent dacă nu se lăsa de fumat dar, pentru că doctorul murise la șazeci de ani în urma unui atac de cord, bătrânul nu prea mai avea încredere în asemenea sfaturi medicale. După cum stăteau lucrurile, Garrett avea sentimentul că bătrânul avea să-l depășească până și pe el ca longevitate.

— Mă rog, o pierdere de vreme, nu crezi?

Garrett fu uimit de franchețea lui.

— Nu, tată, n-a fost deloc pierdere de vreme. M-am simțit foarte bine seara trecută. Mi-a venit foarte ușor să discut cu ea și mi-a făcut plăcere c-am avut-o alături de mine.

— Dar n-ai de gând s-o mai revezi.

Garrett sorbi din cafea și scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Cum am mai zis, a venit aici în vacanță.

— Și cât stă?

— Habar n-am. Nu m-am gândit s-o întreb.

— De ce?

Garrett se întinse după un alt pachetel de lapte condensat pe care-l turnă în cafea.

— Da' pe tine ce te interesează așa tare? Am ieșit în larg cu cineva și m-am simțit foarte bine. Nu văd ce altceva ar mai fi de zis.

— Ba sigur că mai e.

— Cum ar fi?

— De pildă, întâlnirea de aseară ți-a plăcut destul de mult ca să începi din nou să te vezi și cu alte persoane.

Garrett se apucă să-și amestece cafeaua, căzut pe gânduri. Deci asta era. Deși se obișnuise cu interogatoriile tatălui de-a lungul anilor, în dimineața aceea n-avea deloc chef să reia

aceeași discuție veche.

— Tată, am mai discutat despre toate astea și înainte.

— Știu, dar eu tot îmi fac griji pentru tine. În ultima vreme parcă petreci tot mai mult timp singur cuc.

— Da' de unde!

— Ba da, rosti bătrânul cu o blândețe surprinzătoare, așa faci.

— Tată, n-am chef să ne mai certăm acum.

— Nici eu. Am mai încercat tactica asta fără rezultate. Zâmbi. După câteva clipe de liniște, Jeb Blake încercă o altă abordare: Bun, ia spune-mi acum cum arată.

Garrett stătu să se gândească o clipă. Fără să vrea, se gândise la ea multă vreme înainte să se culce.

— Theresa? E atrăgătoare și inteligentă. Și fermecătoare, în felul ei.

— E singură?

— Așa cred. E divorțată, și nu prea cred c-ar fi venit aici dacă ar fi avut pe cineva.

Cât timp vorbi Garrett, bătrânul îi studie cu grijă expresia feței. Când termină, se aplecă iar peste masă.

— O cam placi, nu?

Privindu-și tatăl drept în ochi, Garrett își dădu seama că n-avea cum să-i ascundă adevărul.

— Mda, mi-a plăcut de ea. Dar, cum am mai spus, probabil că nici n-o s-o mai văd a doua oară. Habar n-am pe unde stă și e foarte posibil să plece acasă chiar azi.

Bătrânul își privi fiul cu atenție înainte să-i pună următoarea întrebare:

— Dar dacă ar mai fi aici și tu ai ști unde stă, ți-ar plăcea să te mai vezi cu ea?

Garrett întoarse capul fără să răspundă, dar Jeb întinse mâna peste masă ca să-l prindă de braț. Chiar și la șaptezeci de ani, tot avea mâini puternice, strânsoarea mâinii lui îi atrase atenția lui Garrett.

— Au trecut de atunci trei ani, băiete. Știu c-ai iubit-o, dar acum trebuie s-o lași să se odihnească în pace. Cred că-ți dai seama, nu? Trebuie să fii în stare să te desprinzi de ea.

Garrett nu răspunse imediat.

— Da, tată, știu. Dar nu e așa ușor.

— Nimic din ce merită cu adevărat nu e vreodată ușor. Să nu care cumva să uiți.

Câteva minute mai târziu își terminară cafelele. Garrett aruncă pe masă câțiva dolari și ieși din restaurant după bătrân, îndreptându-se spre camioneta din parcare. Când ajunsese la magazin, mintea îi era ocupată de o duzină de gânduri. Incapabil să se concentreze la toate hârtiile pe care trebuia să le rezolve, se decise să meargă la docuri ca să lucreze la motorul pe care începuse să-l repare cu o zi înainte. Deși trebuia neapărat să stea și la magazin să rezolve problemele pe ziua aceea, pe moment simțea nevoia de puțină singurătate.

*

* *

Garrett scoase din spatele camionetei cutia de scule și o cără până la barca pe care o folosea la lecțiile de scufundare. O veche Boston Whaler, era destul de mare ca să poată duce opt studenți plus tot echipamentul necesar pentru scufundări.

Munca la motor îi lua multă vreme, dar nu era dificilă, și deja luase un avans bun cu o zi înainte. În vreme ce scotea carcasa motorului, se gândea la conversația pe care o avusese cu tatăl lui. Desigur, bătrânul avea mare dreptate. N-avea niciun afurisit de motiv să continue să se simtă vinovat, dar – avându-l drept martor chiar pe Dumnezeu – nici nu știa cum să înceteze. Catherine însemnase totul pentru el. Era destul să-l privească ca să-l facă să simtă că totul în lume era în bună rânduială. Iar atunci când zâmbea... Doamne, era ceva ce nu mai văzuse la nimeni altcineva. Și ceva așa minunat să-i fie răpit... pur și simplu nu era drept. De ce, dintre toți oamenii, tocmai ea? Și de ce el? Luni de zile zăcuse noaptea în pat, întrebându-se „Dar dacă?” Dar dacă ea ar fi așteptat o secundă mai mult înainte să traverseze strada? Dacă ar mai fi întârziat amândoi la micul dejun pentru câteva minute? Dar dacă ar fi mers cu ea

în dimineața aceea, în loc să plece direct spre magazin? O mie de astfel de întrebări și tot nu putea înțelege ceva din tot ce se petrecuse, așa cum nu pricepuse nici atunci.

Încercând să-și limpezească mintea, se concentră la ceea ce avea de făcut. Scoase șuruburile care țineau carburatorul, după care-l scoase din motor. Începu să-l desfacă cu grijă, asigurându-se că nicio piesă nu era prea veche sau stricată. Nu era convins că acolo se afla sursa problemelor lui, deși voia să se uite mai bine ca să fie sigur.

Soarele se înălța pe cer în vreme ce el continua să muncească, și pe când își ștergea fruntea asudată, își aminti că ieri, cam pe la aceeași oră, o văzuse pe Theresa mergând pe doc spre *Happenstance*. Îi atrăsese atenția imediat doar pentru că venise singură. Femeile care arătau ca ea nu veneau acolo neînsoțite aproape niciodată. De regulă îi aveau alături pe domnii bogați și bătrâni care aveau iahturile andocate în cealaltă parte a portului. Când ea se oprise lângă vasul lui, fusese oarecum surprins, deși se așteptase să se oprească măcar o clipă înainte să plece mai departe spre destinația ei. Cam așa procedau majoritatea oamenilor. Dar, după ce-o mai urmărise o vreme, își dăduse seama că venise până acolo special pentru *Happenstance*, și, după felul în care se învârtea pe acolo, îi fusese evident că mai voia și altceva.

Stârnit de curiozitate, se dusesse acolo ca să vorbească cu ea. În clipa aceea nu observase, dar seara, când pregătise vasul pentru noapte, își dăduse seama că fusese ceva deosebit în felul în care-l privise prima dată. Ca și cum ar fi recunoscut la el ceva ce, de regulă, era îngropat undeva în străfundul sufletului ei. Mai mult, avusese impresia că ea știa despre el mai multe decât pretindea.

Scutură din cap, știind că era o aiureală. Ea singură îi spusese că citise articolele de la magazin – poate de acolo și privirea ciudată. Se gândi o clipă, apoi ajunsese la concluzia că asta trebuia să fie. Era sigur că n-o mai întâlnise înainte – și-ar fi amintit mai mult ca sigur o femeie ca ea – și, în afară de asta, ea venise în vacanță tocmai de la Boston. Era singura explicație plauzibilă pe care o găsisese, dar chiar și așa, era

ceva care parcă nu se potrivea în întreaga situație.

Deși nu conta.

Ieșiseră împreună în larg, se simțiseră bine, după care își luaseră rămas bun. Aici se încheiase totul. Și, după cum îi spusese și tatălui său, nici dacă ar fi vrut, tot n-avea de unde s-o ia. În clipa aceea ea poate că deja o pornise înapoi spre casă, sau avea să plece în câteva zile, iar el avea o mie de lucruri de rezolvat numai în acea săptămână. Vara era sezonul potrivit pentru lecțiile de scufundare, iar el avea deja elevi pentru fiecare weekend până la finele lui august. Nu avea nici timpul nici energia să sune pe la toate hotelurile din Wilmington ca s-o găsească, și, chiar dacă ar fi dat peste ea, ce anume să-i spună? Ce ar fi putut să-i spună, fără să pară ridicol?

Cu aceste întrebări în minte, continuă să lucreze la motor. După ce descoperi și înlocui o pompă fisurată, instalează la loc carburatorul și carcasa motorului. Îl porni de probă. Cum suna mult mai bine, eliberă barca de parâme și o scoase pentru un tur de probă în larg. Încercă toate vitezele, porni și opri motorul de mai multe ori, și, când se declară mulțumit, patruzeci de minute mai târziu, reveni la docuri. Mulțumit că totul durase mai puțin decât crezuse, își strânse uneltele, cutia o puse la loc în spatele camionetei, apoi se întoarse la Island Diving.

Ca de obicei, pe birou erau o mulțime de hârtii de rezolvat, așa că se apucă să le treacă în revistă. Majoritatea erau formulare pentru comenzi, deja completate, pentru diverse lucruri necesare la magazin. Erau și câteva note de plată și, după ce se așeză pe scaun, le verifică și pe acestea.

Puțin înainte de unsprezece termină aproape tot ce avusese de făcut, așa că ieși în fața magazinului. Ian, unul dintre angajații lui sezonieri, tocmai vorbea la telefon atunci când ieși el din birou și, cum îl văzu, îi dădu trei foi de hârtie. Primele două erau din partea furnizorilor și, după mesajele trecute acolo în grabă, se părea că se făcuseră niște încurcături cu ultimele comenzi. Altă belea pe care trebuia s-o rezolve, cugetă Garrett, pornind înapoi spre birou.

Cel de-al treilea mesaj îl citi în timpul mersului și, când își

dădu seama din partea cui era, se opri deodată. După ce se asigură că nu era vorba de o greșeală, intră în birou și închise ușa în urma lui. Formă numărul și ceru interiorul scris pe hârtie.

Theresa Osborne citea ziarul când sună telefonul și răspunse de-abia după cel de-al doilea apel.

— Bună, Theresa, Garrett la telefon. Am primit un mesaj că ai sunat.

Theresa părea mulțumită să-i audă glasul.

— Oho, bună, Garrett. Mulțumesc că m-ai sunat. Ce mai faci?

Auzindu-i glasul, amintirile din seara precedentă îi invadară mintea. Surâzând în sinea lui, încercând să-și imagineze cum arăta ea stând în camera de la hotel.

— Bine, mulțumesc. Mă ocupam de niște hârtii când am primit mesajul să te sun. Cu ce pot să te ajut?

— Păi, seara trecută mi-am lăsat haina pe vas și mă întrebam dacă nu cumva ai găsit-o.

— N-am găsit-o, dar nici nu m-am uitat după așa ceva. Ai lăsat-o în cabină?

— Nu sunt sigură.

Garrett tăcu o clipă.

— Ei bine, atunci lasă-mă să dau o fugă până acolo și să arunc o privire. Te sun după aceea ca să-ți spun dacă am găsit-o sau nu.

— Nu e prea mare deranjul?

— Deloc. Nu durează mai mult de câteva minute. Te mai gălesc la hotel?

— Cred că da.

— S-a făcut, te sun puțin mai încolo.

Garrett îi spuse la revedere și plecă din magazin, mergând repede spre port. După ce urcă pe *Happenstance*, descuie ușa cabinei și coborî. Negăsind haina, se întoarse și privi atent pe punte, descoperind-o în cele din urmă lângă pupă, parțial ascunsă de una dintre pernele banchetei. O luă, o controlă să nu se fi pătat și reveni la magazin.

Întors în birou, formă numărul notat pe hârtie. De această dată Theresa răspunse la primul apel.

— Garrett sunt. Ți-am găsit haina.

Theresa părea ușurată.

— Mulțumesc. Apreciez efortul.

— Niciun fel de problemă.

Theresa rămase tăcută o clipă, de parcă ar fi încercat să se hotărască ce să facă mai departe. În cele din urmă rosti:

— Poți s-o ții la tine? Aș putea ajunge la magazin în douăzeci de minute ca s-o iau.

— Cu mare plăcere, răspunse el. După ce închise, Garrett se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase. Deci n-a plecat încă din oraș, cugetă, și o s-o revăd. Deși nu pricepea cum de putuse să își uite haina când nu avusese prea multe lucruri la ea, ceva îi era foarte clar: Se bucura sincer că se întâmplase așa.

Deși, desigur, nu conta absolut deloc.

*

* *

Theresa apăru douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți și o bluză cu decolteu generos și fără mâneci, care-i puneă în evidență silueta. Când intră în magazin, atât Garrett cât și Ian se holbară câteva clipe la ea, înainte să fie descoperiți. Când Theresa îl zări în cele din urmă, îi zâmbi și îl strigă, făcându-l pe Ian să-l privească pe Garrett cu sprâncenele ridicate de parcă ar fi vrut să întrebe: „Ce anume nu mi-ai spus despre asta?“ Garrett îl ignoră și o porni spre Theresa cu haina în mână. Știa că Ian nu avea să-i scape din ochi pentru ca apoi să-l bată la cap mai târziu, deși el n-avea de gând să spună absolut nimic.

— E ca nouă, rosti el, oferindu-i haina atunci când ajunsese destul de aproape de ea. Înainte de venirea ei, Garrett își spălase mâinile de unsoare și se schimbase într-unul dintre tricourile pe care le avea magazinul la vânzare. Nu era ceva deosebit, dar oricum arăta mai bine decât înainte. Cel puțin acum era curat.

— Îți mulțumesc că ai căutat-o, îi zise ea, și strălucirea din

ochii ei, care-l atrăsese așa de mult cu o zi înainte, își făcu iar efectul. Absent, începu să-și scarpine obrazul.

— Mi-a făcut plăcere. Bănuiesc că vântul a aruncat-o pe banchetă.

— Probabil, rosti ea, dând din umeri și apoi aranjându-și bluza care-i alunecase într-o parte. Garrett nu știa dacă se grăbea, și nu era sigur că voia s-o vadă plecând așa de repede. Așa că rosti cuvintele care-i trecură prin minte:

— M-am simțit foarte bine seara trecută.

— Și eu la fel.

Theresa îl privi drept în ochi, făcându-l să-i zâmbescă. Garrett nu mai știa ce altceva să spună – trecuse prea multă vreme de când nu se mai aflate într-o asemenea situație. Deși în general se descurca de minune cu clienții și cu străinii, situația aceea era cu totul altceva. Se pomeni mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, simțindu-se ca la șaisprezece ani. În cele din urmă, Theresa a fost cea care vorbi iar:

— Am sentimentul că ți-am rămas datoare pentru timpul pe care l-ai pierdut pentru mine.

— Nu fi ridicolă. Nu-mi ești datoare cu absolut nimic.

— Poate nu numai pentru că mi-ai recuperat haina, dar și pentru seara trecută.

Garrett scutură din cap.

— Nu e cazul. M-am bucurat foarte mult că ai venit.

M-am bucurat foarte mult că ai venit. Cuvintele îi răsuna în minte imediat după ce le spusese. Cu numai două zile în urmă nu și-ar fi închipuit că ar fi putut să le spună cuiva.

Undeva în spate, sună telefonul și-l smulse din gânduri. Încercând să mai câștige timp, întrebă:

— Ai făcut drumul până aici numai pentru haină, sau aveai oricum de gând să te și plimbi?

— Nu chiar. E aproape vremea prânzului, așa că intenționez să intru pe undeva să gust ceva. Îl privi așteptând. Ceva recomandări?

Garrett se gândi un moment înainte să-i răspundă.

— Mie-mi place la Hank's, în jos lângă doc. Mâncarea este proaspătă și priveliștea parcă nu-i de pe lumea asta.

— Dar unde anume?

El făcu semn peste umăr.

— La Wrightsville Beach. O iei pe podul care duce spre insulă și o iei la dreapta. Nu se poate să-l ratezi – caută semnele docului. Restaurantul e chiar acolo.

— Ce fel de mâncare au?

— În general cu specific marin. Au creveți foarte buni și stridii, dar dacă ai chef de altceva, au și burgeri și altele asemenea.

Theresa așteptă ca el să mai spună și altceva, dar cum el continua să tacă, întoarse privirea spre fereastră. Rămase locului și, pentru a doua oară în câteva minute, Garrett se simți stânjenit în prezența ei. Ce naiba avea de-l făcea să se simtă așa? În cele din urmă, adunându-se, rosti:

— Dacă vrei, îți arăt eu unde e. Și mie mi-e cam foame, și te duc acolo cu plăcere, dacă nu te deranjează compania.

Theresa zâmbi.

— Mi-ar face mare plăcere, Garrett.

El păru ușurat.

— Camioneta mea e în spate. Vrei să mergi cu mine?

— Tu știi drumul mai bine decât mine, răspunse ea, iar Garrett o conduse prin magazin până la ușa din spate. Mergând în urma lui în așa fel încât să nu-i observe expresia, Theresa nu se putu abține să nu zâmbească în sinea ei.

*

* *

Hank's se deschisese de când se construise docul și era frecventat atât de localnici, cât și de turiști. Sărăcuț în ambianță dar cu faimă bogată, semăna foarte bine cu restaurantele mici de pe docurile de la Cape Cod – podele de lemn crăpat de atâtea picioare pline de nisip, ferestre largi care se deschideau spre Atlantic, poze cu trofee de pești pe pereți. Într-o parte era ușa care ducea la bucătărie, iar Theresa văzu platouri cu fructe de mare de-abia scoase din apă încărcate pe tăvi mari, cărate de chelneri și chelnerițe în pantaloni scurți și tricouri albastre cu emblema

restaurantului pe ele. Mesele și scaunele erau de lemn solid, decorate cu tot felul de desene făcute de sutele de foști vizitatori. Acolo nu era nevoie să vii îmbrăcat elegant, iar Theresa observă că majoritatea oamenilor de pe la mese arătau de parcă făcuseră plajă toată dimineața.

— Crede-mă, îi zise el în vreme ce se îndreptau spre o masă, mâncarea este excelentă, indiferent de cum arată localul.

Se așezară la o masă în colț și Garrett împinse la margine două sticle de bere goale, care nu fuseseră strânse. Meniul fusese așezat între o serie de condimente care includeau ketchup, tabasco, sos tartar și sos cocktail, toate în sticle de plastic, plus un alt sos pe sticluța căruia scria simplu Hank's. Ambalat în plastic ieftin, meniul nu mai părea să se fi schimbat de ani de zile. Privind în jur, Theresa observă că aproape fiecare masă fusese ocupată.

— E destul de aglomerat, rosti ea, așezându-se mai comod.

— Întotdeauna e plin. Chiar înainte ca Wrightsville Beach să devină un punct de atracție pentru turiști, restaurantul ăsta era o legendă. Nici nu poți veni aici în serile de vineri sau sâmbătă, decât dacă ești dispus să aștepti cel puțin două ceasuri ca să prinzi o masă.

— Dar ce-i atrage așa de mult pe oameni?

— Mâncarea și prețurile. Hank primește în fiecare dimineață câte un transport proaspăt de pește și creveți, iar tu poți pleca de aici sătul și lăsând pe masă doar zece dolari, în care incluzi și bacșișul. Și vreo două beri.

— Dar cum de reușește?

— Din cauza numărului mare de clienți, așa cred. Cum am mai spus, restaurantul e mereu aglomerat.

— Atunci înseamnă c-am avut noroc c-am prins o masă.

— Mda, am avut. Dar am ajuns aici înaintea localnicilor, și turiștii nu zăbovesc niciodată prea mult. Intră să mănânce ceva, repede, și apoi aleargă din nou pe plajă.

Theresa mai aruncă o privire prin restaurant înainte să cerceteze meniul.

— Bun, tu ce mi-ai recomanda?

— Îți plac specialitățile marine?

— Foarte mult.

— Atunci ia ton sau delfin. Sunt delicioase.

— Delfin?

Garrett începu să râdă.

— Nu Flipper. E vorba de peștele-delfin. Noi așa-i spunem pe aici.

— Cred c-o să cer ton, îi zise ea, făcându-i cu ochiul, ca să fiu mai sigură.

— Adică mă crezi în stare să inventez așa ceva?

Theresa începu să-l necăjească:

— Nu știu ce să cred. Nu uita că ne-am cunoscut de abia ieri. Nu te cunosc destul de bine ca să știu precis de ce ești capabil și de ce nu.

— Mă simt jignit, îi răspunse el pe același ton, făcând-o să râdă. Râse și el, iar după o clipă tresări atunci când ea întinse mâna peste masă și-i atinse ușor brațul. Brusc, realizează că și Catherine făcea același gest când voia să-i atragă atenția.

— Uită-te acolo, îi zise ea repede, făcând semn cu capul spre fereastră. Garrett întoarse capul. Pe doc era un bătrân care ducea în mână echipament de pescuit și care părea perfect normal, excepție făcând papagalul mare care-i stătea cocoțat pe umăr.

Garrett scutură din cap și zâmbi, simțindu-i încă atingerea pe braț.

— Avem parte de tot felul de oameni pe aici. Nu e chiar ca în California, dar stai să vezi cum va fi peste câțiva ani.

Theresa continua să privească cum omul cu pasărea pe umăr se îndrepta spre capătul docului.

— Ar trebui să-ți iei și tu un papagal ca să-ți țină de urât când ieși în larg.

— Și să-mi strice liniștea și tihna? Așa cum mă știu, probabil că afurisita de pasăre nici n-ar vorbi. Ar cârâi numai și probabil că m-ar ciupi de ureche la prima schimbare a vântului.

— Dar ai arăta ca un pirat.

— Da, aș arăta ca un dobitoc.

— Uf, nu ești deloc amuzant, zise Theresa, încruntându-se

în joacă. După o clipă privi în jur. Deci, au pe cineva care să te servească, sau trebuie să mergi să-ți prinzi singur prânzul și apoi să-l gătești?

— Yankei afurisiți, mormăi el scuturând din cap, făcând-o iar să râdă și să se întrebe dacă și el se distra la fel de bine, bănuia că probabil așa era.

Câteva momente mai târziu veni o chelneriță care le luă comanda. Atât Theresa, cât și Garrett cerură bere și fata, după ce dădu comanda lor la bucătărie, reveni la masă cu două sticle.

— Fără pahare? se miră ea, după plecarea chelneriței.

— Neh. Localul ăsta are stil.

— Acum văd de ce-ți place așa mult.

— E vreun comentariu cu privire la lipsa mea de bun gust?

— Numai dacă te simți nesigur în privința asta.

— Acum ai început să vorbești ca un psihiatru.

— Nu sunt psihiatru, dar sunt mamă, ceea ce mă face un fel de expert în natura umană.

— Chiar așa?

— Cel puțin asta îi spun mereu lui Kevin.

Garrett luă o dușcă de bere.

— Ai vorbit cu el astăzi?

Theresa dădu din cap și luă un gât de bere.

— Doar câteva minute. Când am sunat se pregătea să plece spre Disneyland. Făcuse de dimineață câteva pase și ca atare nu mai avea timp de vorbit. Oricum voia să fie printre primii la rând pentru circuitul Indiana Jones.

— Se distrează bine cu tatăl lui?

— Se distrează de minune. David a fost întotdeauna foarte bun cu el, iar acum cred că încearcă să compenseze cumva că nu-l poate vedea așa de des. De câte ori se duce la el, Kevin se așteaptă să aibă câteva aventuri excepționale.

Garrett se uită la ea curios.

— Vorbești de parcă n-ai fi sigură.

Theresa ezită o clipă înainte să continue:

— Ei bine, sper numai ca asta să nu ducă mai târziu spre dezamăgire. David și soția lui și-au întemeiat deja o familie și au un copil, iar când bebelușul o să crească, cred că o să le

fie tot mai greu să petreacă ceva timp numai ei doi.

Garrett se aplecă ușor în față atunci când îi zise:

— E imposibil să-ți ferești copiii de dezamăgirile vieții.

— Da, știu, pe cuvânt că da. Doar că... se opri, iar Garrett termină în locul ei:

— Dar e fiul tău și nu vrei să-l vezi suferind.

— Exact. Pe sticla de bere se formaseră deja stropi mari de condens, iar Theresa se apucă să cojească eticheta. Din nou, același lucru pe care obișnuia să-l facă și Catherine, iar Garrett, sorbi din bere și încercă să-și concentreze gândurile asupra conversației.

— Nu văd ce aș putea să-ți spun în afară de faptul că, dacă Kevin seamănă oarecum cu tine, atunci nu văd cum n-ar răzbi fără probleme mai departe.

— Ce vrei să spui?

Garrett dădu din umeri.

— Viața nu-i ușoară pentru nimeni – nici pentru tine. Ai avut deja partea ta de necazuri. Cred că dacă el te-a văzut pe tine trecând peste necazuri, va învăța cum să se descurce și el.

— Acum tu ai început să vorbești ca un psihiatru.

— Eu îți spun numai ce-am învățat cât am crescut. Tot uitându-mă la tata, am priceput că viața merge înainte indiferent de ce se întâmplă.

— Tatăl tău s-a mai recăsătorit?

— Nu, răspunse Garrett scuturând din cap. Cred că și-a dorit asta de câteva ori, dar niciodată n-a ajuns să o și facă.

Deci de aici ți se trage, cugetă Theresa. Cum e tatăl, așa și fiul.

— El stă tot aici, în oraș? îl întrebă.

— Mda, tot aici. În ultima vreme ne-am văzut deseori, încercăm să ne întâlnim cel puțin o dată pe săptămână. Îi place să știe că n-am călcat strâmb.

Theresa zâmbi.

— Toți părinții sunt la fel.

*

* *

Mâncarea sosi câteva minute mai târziu, iar ei își continuară conversația și în timpul mesei. De această dată, Garrett vorbi mai mult decât ea, povestindu-i cum crescuse el în sud și ce înseamnă asta, și de ce n-ar pleca niciodată de acolo dacă ar putea. Îi mai povesti și câteva aventuri din timpul scufundărilor sau al ieșirilor în larg. Ea îl asculta fascinată. În comparație cu poveștile pe care le spuneau bărbații din Boston – care se concentrau de obicei asupra succeselor reputeate în afaceri – poveștile lui erau ceva cu totul nou pentru ea. Garrett îi vorbi despre miile de creaturi pe care le văzuse în timpul scufundărilor și despre navigația pe o furtună neașteptată și care aproape că-i răsturnase vasul. O dată chiar fusese urmărit de un rechin cap-de-ciocan și fusese nevoit să se ascundă chiar sub epava pe care o studia.

— Aproape c-am rămas fără oxigen până să pot urca din nou la suprafață, rosti el, scuturând din cap la această amintire.

Theresa îl privise cu mare atenție cât vorbise, mulțumită că părea ceva mai relaxat față de seara de dinainte. Observase din nou aceleași lucruri pe care le văzuse și cu o seară înainte – chipul prelung, ochii de un albastru deschis și felul agil în care se mișca. În plus, acum când îi vorbea, o făcea energetic, iar schimbarea era foarte plăcută. Parcă nu-și mai cântărea cu grijă fiecare cuvânt pe care-l spunea.

Terminară prânzul – avusese dreptate, mâncarea fusese delicioasă – și cerură a doua sticlă de bere în vreme ce ventilatoarele din tavan bâzâiau pe deasupra capetelor lor. Cum soarele se ridicase tocmai în înaltul cerului, restaurantul se încinsese, dar aglomerația nu slăbise. După ce primiră nota de plată, Garrett puse banii pe masă și-i făcu semn că venise vremea să plece.

— Mergem?

— Când vrei. Mulțumesc pentru prânz. A fost grozav.

Ieșind pe ușă, Theresa se aștepta ca Garrett să se întoarcă imediat la magazin, de aceea el izbuti s-o surprindă atunci când sugeră cu totul altceva.

— Ce-ai zice dacă am face o plimbare pe plajă? Pe lângă apă e ceva mai răcoare.

Cum ea încuviință, Garrett o conduse până într-o parte a docului și începu să coboare scara, alături de ea. Treptele erau tocite și acoperite de un strat de nisip, obligându-i să se țină bine de balustrade în timpul coborârii. După ce ajunseră la plajă, se îndreptară spre apă, trecând pe sub doc. Umbra era plăcută în arșița miezului de zi, și, când ajunseră aproape de zona cu nisip compact, se opriră amândoi să-și scoată încălțările. În jurul lor erau zeci de familii tolănite pe prosoape sau zbenguindu-se în apă.

Începură să se plimbe tăcuți, unul alături de celălalt, în vreme ce Theresa admira împrejurimile.

— Ai stat destul pe plajă de când ești aici? o întrebă Garrett.

Theresa scutură din cap.

— Nu. De abia am venit alaltăieri. E prima dată când pun piciorul pe o plajă de aici.

— Și cum ți se pare?

— E frumos.

— Seamănă cu plajele din nord?

— Cu unele, dar apa de aici e mult mai caldă. N-ai fost niciodată pe coasta din nord?

— N-am ieșit niciodată din Carolina de Nord.

Theresa îi zâmbi.

— Ce mai călător!

El chicoti încântat.

— Poate că nu, dar n-am avut niciodată impresia c-am pierdut mare lucru din cauza asta. Îmi place aici și nu cred să fie vreun alt loc mai frumos ca ăsta. Și nici n-aș vrea să mă aflu în altă parte. După câțiva pași, o privi și apoi schimbă subiectul.

— Cât ai de gând să stai în Wilmington?

— Până duminică. Luni trebuie să merg din nou la birou.

Încă cinci zile, se gândi el imediat.

— Mai cunoști și pe altcineva din oraș?

— Nu. Am venit aici singură.

— De ce?

— Am vrut să vizitez locurile. Am auzit multe lucruri frumoase despre orașul ăsta și am vrut să mă conving că e chiar așa.

El încă nu se lămurise ce era cu ea.

— De obicei pleci de una singură în vacanță?

— De fapt, e prima oară.

În fața lor apăru o femeie care făcea jogging, alergând iute urmată de un labrador negru. Câinele părea istovit din cauza căldurii, și limba îi cam atârna printre dinți. Fără să ia în seamă starea câinelui, continua să alerge, în cele din urmă ocolind-o de aproape pe Theresa. Garrett se abținu cu greu să nu-i zică câteva femeii atunci când trecu pe lângă ei, dar se gândi că nu era treaba lui.

Trecură câteva clipe înainte ca Garrett să deschidă iar gura.

— Pot să-ți pun o întrebare cu caracter personal?

— Depinde de întrebare.

Se opri din mers și culese din nisip câteva scoici care-i atrăseseră atenția. După ce le învârti în palmă, i le dădu ei.

— Ai pe cineva în Boston?

Theresa luă scoicile chiar în vreme ce răspundea.

— Nu.

Așa cum stăteau pe mal valurile slabe se loveau de picioarele lor. Deși Garrett se așteptase la un asemenea răspuns, tot nu înțelegea cum era posibil ca o femeie ca ea să-și petreacă singură serile.

— De ce nu? O femeie ca tine ar trebui să aibă de unde alege.

Ea zâmbi și o porni mai departe la plimbare.

— Mulțumesc, ești foarte drăguț. Numai că nu e chiar așa de simplu, mai ales când ai un fiu. Trebuie să țin cont de foarte multe lucruri atunci când mă văd cu cineva. Tăcu o clipă. Dar tu? Ai pe cineva acum?

Garrett scutură din cap.

— Nu.

— Atunci e rândul meu să te întreb – de ce?

Garrett ridică din umeri.

— Cred că încă n-am întâlnit pe cineva cu care să doresc

să întrețin relații regulate.

— Asta-i tot?

Venise momentul adevărului și Garrett o știa. Nu trebuia decât să-și întărească spusele de dinainte și cu asta ar fi încheiat. Dar, timp de câțiva pași, nu spuse nimic.

Aglomerarea de pe plajă se mai subțiasse acum, că se îndepărtaseră de doc, și singurul sunet constant era murmurul valurilor. Garrett zări un grup de pescăruși, aflați pe marginea apei care deja începuseră să se împrăștie la apropierea lor. Soarele, aflat deasupra capetelor lor, strălucea pe nisip făcându-i să mijească ochii. Garrett nu se uită spre ea atunci când începu să vorbească, iar Theresa se apropie de el ca să-l audă mai bine.

— Nu, asta nu-i tot. Ca să fiu sincer, nici măcar n-am încercat să-mi caut pe cineva.

Theresa nu-l mai slăbea din priviri. El se uita drept înaintea, de parcă ar fi încercat să-și adune gândurile, deși ea-i simțea foarte bine ezitățile atunci când continuă:

— Mai este ceva ce nu ți-am spus seara trecută.

Theresa simți cum i se strângea stomacul, pentru că știa exact ce avea să urmeze. Încercând să pară neștiutoare, rosti numai:

— Da?

— Și eu am fost căsătorit, îi mărturisi el. Vreme de șase ani. Se întoarse spre ea cu o expresie care o făcu să tresară. Dar soția mea a murit.

— Îmi pare rău, murmură Theresa.

El se opri iar ca să culeagă scoici, doar că de această dată nu i le mai dădu Theresei. După ce le inspectă absent, aruncă una în valul care se pregătea să se spargă de mal. Theresa o urmări până când dispăru, înghițită de apă.

— S-a întâmplat cu trei ani în urmă. De atunci, nu m-au mai interesat întâlnirile cu alte femei, ba nici nu m-am mai uitat la altele. Se opri o clipă, stânjenit.

— Cred că te simți foarte singur uneori.

— Așa e, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Am multă treabă la magazin – e mereu ceva de făcut acolo – și așa zilele trec mai ușor. Până să-mi dau bine seama, s-a și

făcut ora de culcare, apoi a doua zi o iau de la capăt.

Când termină, o privi cu un zâmbet palid. Gata, o spusese. Ani de zile dorise să spună asta și altcuiva decât lui taică-său, și iată că ajunsese să-i mărturisească totul unei femei din Boston pe care de abia dacă o cunoștea. O femeie care fusese în stare să deschidă uși pe care el singur le zăvorăse cu strășnicie.

Theresa rămase tăcută. Când el nu mai adăugă nimic, își luă inima în dinți și întrebă:

— Cum era?

— Catherine? Garrett simți cum i se usca gâtul. Chiar vrei să știi?

— Da, vreau, răspunse Theresa blând.

Garrett aruncă o altă scoică, adunându-și gândurile. Cum putea el spera s-o descrie prin cuvinte? Cu toate astea, o parte din el dorea să încerce, dorea ca tocmai Theresa, dintre toți oamenii, să-l înțeleagă. În pofida lui, era tras înapoi în timp încă o dată.

— Hei, scumpule, îi zise Catherine, ridicând privirile din grădină. Nu te așteptam acasă așa devreme.

— A fost liniște la magazin în dimineața asta, așa că m-am gândit să vin la prânz să văd cum te mai simți.

— Mult mai bine.

— Crezi că gripa e de vină?

— Nu știi. Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Cam la un ceas după ce ai plecat m-am simțit destul de bine ca să lucrez puțin în grădină.

— Văd și eu.

— Cum ți se par florile? îi făcu semn cu mână spre bucățița de pământ la care lucrase.

Garrett admiră o clipă panseluțele proaspăt sădite în fața verandei. Zâmbi.

— Arată grozav, dar nu crezi c-ar fi trebuit să lași pământul în straturile de flori?

Catherine își șterse fruntea cu dosul mâinii și se ridică, mijind ochii ca să-l vadă mai bine în lumina puternică a amiezii.

— *Arăt chiar așa de rău?*

Genunchii îi erau negri din cauză că stătuse cu ei direct pe pământ, avea o dungă și pe un obraz. Părul îi scăpase din coada de cal prost prinsă, iar chipul îi era roșu și transpirat din cauza efortului.

— *Arăți perfect.*

Catherine își scoase mânușile și le aruncă pe verandă.

— *Nu sunt chiar perfectă, Garrett, dar mulțumesc. Gata, hai să-ți fac ceva de mâncare. Știu că trebuie să te întorci la magazin.*

Garrett oftă și întoarse capul. Theresa îl privea, așteptând. Începu să-i vorbească încet:

— *Era așa cum îmi doream eu. Era frumoasă și fermecătoare, avea simțul umorului și mă susținea în tot ce făceam. Ne știam de mici copii – am fost împreună la școală. Ne-am căsătorit la un an după ce am absolvit Universitatea din Carolina de Nord. Am fost căsătoriți vreme de șase ani înainte de accident și au fost cei mai grozavi ani din viața mea. Iar de când mi-a fost luată... Se opri de parcă nu ar mai fi avut cuvinte. Nu știu dacă o să mă obișnuiesc vreodată cu gândul că am rămas fără ea.*

După felul în care Garrett îi vorbise despre Catherine, Theresa suferi pentru el mai mult decât și-ar fi imaginat. Nu numai glasul lui, dar și expresia pe care o avusese pe chip înainte să înceapă să vorbească – de parcă ar fi fost sfâșiat între frumusețea amintirilor și durerea pe care i-o aduceau acestea. Deși scrisorile fuseseră mișcătoare, nu o pregătiseră pentru așa ceva. N-ar fi trebuit să aduc vorba, cugetă. Știam deja ce simțea pentru ea. N-avea niciun rost să-l pun să vorbească despre ceea ce a pierdut.

Dar aveai motive, auzi un glas interior. Trebuia să-i vezi reacția cu ochii tăi. Trebuia să afli dacă este gata să lase trecutul în urma lui.

După câteva momente, Garrett aruncă distrat și celelalte scoici.

— *Îmi pare rău, rosti.*

— *De ce?*

— N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre ea. Sau așa de mult despre mine.

— Nicio problemă, Garrett. Voiam să știu. Eu te-am întrebat, sau ai uitat?

— Nu voiam să sune totul așa. Îi vorbea de parcă ar fi făcut ceva rău.

Reacția Theresei a fost aproape instinctivă.

Se apropie de el și-l prinse de mână. Ținând-o în palmele ei, i-o strânse ușor. Când îl privi, îl văzu uimit, deși nu încercă să-și retragă mâna.

— Ai pierdut o soție – ceva ce oamenii de vârsta ta nu au habar și poate nici nu înțeleg. El își plecă ochii în vreme ce se chinuia să găsească vorbele potrivite. Sentimentele tale spun multe despre tine. Ești genul de om care iubește pe cineva pentru totdeauna... Nu e un motiv de rușine.

— Știu. Doar că au trecut trei ani...

— Într-o bună zi vei găsi iar pe cineva special. Oamenii care iubesc găsesc mereu pe cineva. Asta-i natura lor.

Îi strânse mâna, iar Garrett se simți încălzit de gestul ei. Dintr-un motiv necunoscut, n-ar fi vrut ca ea să-i mai dea drumul vreodată.

— Sper să ai dreptate, rosti în cele din urmă.

— Am. Și mă pricep la așa ceva. Nu uita că sunt mamă.

Garrett începu să râdă, căutând să mai alunge o parte din tensiunea pe care o simțea.

— N-am uitat. Și probabil că ești și o mamă bună.

Făcură cale întoarsă spre doc, ținându-se mai departe de mână și discutând despre ceea ce se petrecuse în ultimii trei ani. În timp ce se îndreptau spre camionetă și apoi spre magazin, Garrett era mai tulburat ca niciodată. Evenimentele din ultimele două zile veniseră pe neașteptate. Theresa nu mai era doar o străină, și nu era doar o prietenă. Și era foarte clar că el se simțea extrem de atras de ea. Dar în câteva zile avea să plece și poate că era mai bine așa.

— La ce te gândești? îl întrebă Theresa.

Garrett acceleră atunci când începură să traverseze podul spre Wilmington și spre Island Diving. Haide, se îndemnă singur, spune-i ce-ți trecea prin minte adineauri.

— Mă gândeam, zise în cele din urmă, uimindu-se singur, că, dacă nu ți-ai făcut niciun plan pentru diseară, mi-ar plăcea să te invit la mine la cină.

Theresa zâmbi încântată.

— Speram să spui ceva de genul ăsta.

În drum spre magazin, Garrett încă se mai minuna de ce făcuse.

— Crezi că poți veni la mine pe la opt? Mai am câteva lucruri de făcut și nu cred să termin așa de repede.

— E perfect. Unde stai?

— Pe Carolina Beach. O să-ți dau toate indicațiile când ajungem la magazin.

Lăsară camioneta în parcare și Theresa îl urmă până în birou. El îi scrisese adresa și toate celelalte indicații pe o bucățică de hârtie. Încercând să nu-și arate tulburarea, îi zise:

— Nu cred să ai probleme ca să găsești casa – oricum uită-te după camioneta mea, o las mereu în față. Dar, dacă ai ceva probleme, vezi că am trecut numărul de telefon chiar în josul foii.

După plecarea ei, Garrett căzu pe gânduri din cauza seriei care-l aștepta. Cum stătea în birou, două întrebări nu-i dădeau pace, pentru că nu le găsea răspunsul. Prima, de ce se simțea așa de atras de Theresa? Și a doua, de ce avea deodată impresia c-o trăda pe Catherine?

Capitolul 9

Theresa petrecu restul după-amiezii explorând împrejurimile în vreme ce Garrett lucra la magazin. Pentru că nu cunoștea deloc Wilmington-ul, întrebă cum putea ajunge în centrul istoric al orașului, unde petrecu câteva ceasuri colindând prin magazine. Majoritatea acestora fuseseră deschise special pentru turiști, găsi aici câteva lucruri care ar fi fost pe gustul lui Kevin, dar care pe ea n-o atrăgeau deloc. După ce-i cumpără câteva perechi de pantaloni scurți pe care

să-i poarte la întoarcerea din California, reveni la hotel, gata pentru un pui de somn. Cum ultimele zile fuseseră foarte obositoare, adormi aproape imediat.

Garrett, pe de altă parte, traversa criză după criză. Imediat ce se întorsese la magazin primise un transport de echipamente noi, și, după ce pusese deoparte tot ce nu-i trebuia, fusese obligat să sune la compania care le fabricase și să aranjeze rambursarea echipamentelor în plus. După aceea, află că trei dintre cei care se înscriaseră la cursul de scufundători urmau să plece din oraș în acel weekend și, ca atare, contramandaseră orele cu el. După ce verifică în grabă lista de așteptare constată că suferise un eșec pe toată linia.

La șase și jumătate, scoase un suspin de ușurare când închise, în sfârșit, magazinul. În drum spre casă se opri la băcănie ca să cumpere toate ingredientele necesare pentru cină. Ajuns acasă, făcu un duș și se schimbă într-o pereche de pantaloni curați și o bluză subțire de bumbac, apoi își luă o bere din frigider. Desfăcu sticla și ieși pe terasa din spatele casei, trântindu-se pe unul dintre scaunele de fier forjat. Se uită la ceas și își dădu seama că trebuia să apară și Theresa.

Garrett se afla tot pe terasă când auzi în fine murmurul unui motor dinspre stradă. Coborî de pe terasă și dădu colțul casei exact la timp s-o vadă pe Theresa parcând mașina lângă bordură, chiar în spatele camionetei lui.

Când coborî din mașină, Garrett observă că, deși era îmbrăcată în blugi, avea pe ea aceeași bluză pe care o purtase și ceva mai devreme, aceea care-i sublinia așa de bine silueta frumoasă. În vreme ce se apropia de el cu mișcări calme, zâmbindu-i cu căldură, Garrett își dădu seama că acum se simțea și mai atras de ea decât fusese în timpul prânzului, ceea ce-l tulbură oarecum, dintr-un motiv pe care nici nu voia să-l admită.

O porni în direcția ei, încercând să pară degajat, și se întâlnește undeva la mijlocul drumului. Theresa ținea într-o mână o sticlă cu vin. Când ajunsese în fața ei, simți o undă de parfum seducător, ceva nou la ea.

— Am adus niște vin, rosti ea, dându-i sticla. M-am gândit că ne-ar prinde bine la cină. Tăcu o clipă, apoi continuă:

Cum a fost după-amiaza?

— Agitată. Am avut clienți până la închidere și în plus a trebuit să rezolv și toată hârțogăria. De fapt, nici eu n-am venit de prea multă vreme. O porniră împreună spre ușa din față. Mai bine spune-mi ce-ai făcut tu? Cu ce te-ai ocupat până acum?

— Până la urmă am tras un pui de somn, rosti ea pe un ton de glumă, făcându-l să râdă.

— Am uitat să te întreb mai devreme, dar ai chef de ceva cu totul special pentru cină?

— Tu ce plănuiai să faci?

— M-am gândit la niște fripturi la grătar, apoi m-am întrebat dacă o să vrei să mănânci așa ceva.

— Glumești? Ai uitat că am crescut în Nebraska? Îmi plac la nebunie fripturile, mai ales dacă sunt bine făcute.

— Atunci te așteaptă o surpriză plăcută.

— Serios?

— Din întâmplare eu fac cele mai bune fripturi din lume.

— Nu te lauzi?

— Las' c-o să vezi tu, rosti el, iar ea râse melodios.

În vreme ce se apropiau de ușă, Theresa se uită pentru prima dată la casă cu ceva mai multă atenție. Era destul de mică – numai parter și de formă dreptunghiulară – cu pereții laterali căptușiți cu lemn de pe care vopseaua începuse să se scorojească în mai multe locuri. Spre deosebire de celelalte case din Wrightsville Beach, cea din fața ei era așezată direct pe pământ. Când îl întrebă de ce nu fusese ridicată pe piloni ca și celelalte, el îi povesti că cea din fața lui fusese clădită înainte să fi intrat în vigoare regulile pentru construcțiile sigure împotriva uraganelor.

— Acum, casele trebuie ridicate pe piloni pentru ca valurile mari de flux și cele de furtună să poată trece fără probleme pe sub structurile principale, fără să le afecteze. Probabil că viitorul uragan mai mare va duce casa asta veche în mijlocul oceanului, dar până acum am avut noroc.

— Și nu-ți faci probleme din cauza asta?

— Nu prea. Nu e mare lucru de capul ei, acesta fiind și unicul motiv pentru care mi-am putut permite s-o cumpăr.

Cred că fostul proprietar se săturase de tot stresul în care intra de fiecare dată când se stârnea vreo furtună prin Atlantic.

Urcară treptele crăpate ale verandei și intrară în casă. Atenția Theresei fu atrasă imediat de panorama care se deschidea în fața ei din salonul încăpător. Ferestrele largi, din podea până la tavan, se întindeau pe toată lungimea peretelui din spatele casei, dând spre terasă și spre plaja Carolina.

— Priveliștea e de-a dreptul incredibilă, murmură ea uimită.

— Nu-i așa? Deși stau aici de câțiva ani, tot nu m-am săturat de ea.

Pe-o latură a camerei, unde fusese ridicat un șemineu mare, se aflau și o duzină întreagă de fotografii subacvatic. Theresa se îndreptă spre ele.

— Te superi dacă arunc și eu o privire în jur?

— Nu, deloc. Oricum trebuie să scot grătarul și să-l curăț puțin.

Garrett dispăru în spatele ușii glisante de sticlă, undeva pe terasă.

După plecarea lui, Theresa admiră timp de câteva momente fotografiile, apoi porni să facă turul casei. Ca toate casele de pe plajă, nici aceasta nu făcea excepție, neputând găzdui în spațiul mic mai mult de doi oameni. Nu exista decât un singur dormitor a cărui ușă se deschidea direct în salonul cel mare, și, ca și acesta, avea un întreg perete format numai din geamuri mari care dădeau spre plajă. Partea din fața casei – cea care dădea spre stradă – era împărțită într-o bucătărie, un fel de mică sufragerie deschisă și o baie. Deși totul era foarte curat, casa arăta de parcă nu mai fusese renovată de ani de zile.

Întorcându-se în salon, se opri în pragul dormitorului și aruncă o privire înauntru. Observă imediat că pereții fuseseră și ei decorați cu fotografii făcute sub apă. În plus, deasupra patului era agățată o hartă mare a coastei Carolinei de Nord pe care fuseseră marcate locurile a peste cinci sute de naufragii. Coborî privirile spre noptieră și observă

fotografia înrămată a unei femei. Asigurându-se că Garrett era încă afară, ocupat cu grătarul, intră în dormitor ca să se uite mai bine la fotografie.

Catherine avusese probabil vreo douăzeci și cinci de ani când murise. Ca și fotografiile de pe pereți, și cea de pe noptieră părea făcută de Garrett, iar Theresa se întrebă dacă o înrămasese înainte sau după accident. O ridică de pe noptieră ca s-o vadă mai bine și constată că femeia fusese frumoasă – ceva mai scundă decât ea – cu păr blond și lung, revărsat peste umeri. Deși fotografia părea ușor granulată, probabil o copie mărită a uneia mai mici, tot putea vedea bine ochii Catherinei. De un verde adânc, aproape felini, care-i dădeau un aer exotic, păreau s-o privească țintă. Puse fotografia la loc, asigurându-se că o așezase în același unghi de dinainte. Se întoarse cu sentimentul că ochii aceia verzi continuau s-o urmărească.

Ignorând strania senzație, Theresa se privi în oglinda mare de deasupra comodei. Deși era uimitor, în toată casa nu mai descoperi decât încă o fotografie în care apărea Catherine. Una în care era alături de Garrett, amândoi zâmbeau larg de pe puntea lui *Happenstance*. Pentru că ambarcațiunea părea renovată, putea presupune că poza aceea fusese făcută cu numai câteva luni înainte de moartea ei.

Știind că el putea intra în casă în orice clipă, ieși din dormitor simțindu-se oarecum vinovată că-i încălcase intimitatea. Se îndreptă spre ușa glisantă care ducea spre terasă și-o dădu în lături. Garrett, care tocmai curăța grilajul grătarului, îi zâmbi când o auzi ieșind. Theresa străbătu terasa și se urcă pe balustradă, picior peste picior, alături de locul în care el își vedea de treabă.

— Tu ai făcut toate fotografiile de pe pereți? îl întrebă.

Garrett își dădu părul din ochi cu dosul mâinii.

— Mai demult, îmi luam aparatul de fotografiat la fiecare scufundare. Majoritatea pozelor le-am pus prin magazin, dar, pentru că erau așa de multe, m-am gândit să aduc și aici.

— Par făcute de un profesionist.

— Mulțumesc. Eu cred că această calitate la care te referi tu este în relație directă cu cantitatea în care le-am făcut eu.

Să le vezi pe alea care n-au ieșit, după aia discutăm.

Câtă vreme vorbise, Garrett studiase cu atenție grilajul. Deși rămăsese ars în unele locuri, părea bun de folosit iar, așa că îl puse cu grijă deoparte. Se întinse apoi după punga de cărbuni pe care se apucă să-i așeze meticolos în măruntaiele grătarului vechi de mai bine de treizeci de ani, pipăindu-i apoi cu mâna ca să se asigure că se așezaseră uniform. Adăugă după aceea și petrol lampant, având grijă să îmbibe fiecare cărbune în parte.

Văzându-l, Theresa rosti iar pe un ton de glumă:

— Să știi că acum există și grătare cu propan.

— Știu, dar mie-mi place să fac friptura așa cum se făcea în copilăria mea. Să faci ceva pe un grătar cu propan e ca și cum ai găti ceva pe aragaz, în casă.

Theresa îi zâmbi.

— Iar tu deja mi-ai promis cea mai grozavă friptură din viața mea.

— Și exact asta ai să primești. Crede-mă.

Termină cu sticla de gaz, pe care o așeză la fel de grijuliu lângă punga de cărbuni.

— Îl mai las puțin așa. Vrei ceva de băut?

Theresa se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Ce ai?

Garrett își dresе glasul.

— Bere, suc sau vinul pe care l-ai adus.

— Mai bine bere.

Garrett puse sticla cu gaz și cărbunii într-un cufăr vechi, marinăresc, aflat pe marginea terasei, după care își scutură bine nisipul de pe tălpi și intră în casă, lăsând ușa glisantă deschisă.

Câtă vreme lipsi el, Theresa se întoarse să privească de-a lungul plajei. Acum, că soarele mai avea puțin și asfințea, majoritatea oamenilor plecaseră, iar cei câțiva rămași ori făceau jogging, ori se plimbau. Deși plaja nu mai era aglomerată, prin fața terasei se perindară mai bine de o duzină de oameni.

— Nu te-ai săturat să treacă veșnic cineva prin fața ta? îl întrebă când îl văzu revenind.

Garrett îi întinse berea.

— N-aș zice. Și așa nu prea stau pe acasă. Când mă întorc eu, de obicei plaja este gata pustie. Iar pe timp de iarnă, nu vezi picior de om pe aici.

O clipă Theresa și-l imagină stând singur pe terasă, privind apa, mereu de unul singur. Garrett scoase din buzunar o cutie de chibrituri. Aprinse cărbunii, sărind în lături atunci când flăcările se înălțară. Briza ușoară făcea focul să danseze în cercuri.

— Gata, acum că și cărbunii s-au aprins, putem să ne apucăm să preparăm cina.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, nu sunt multe de făcut. Dar, dacă ești cuminte, poate c-o să-ți dezvălui rețeta mea secretă.

— Poate că mi se pare mie, dar nu cumva ai un standard cam ridicat pentru niște amărâte de fripturi la grătar?

— Ba da, dar știi ce fac.

Îi făcu cu ochiul, iar Theresa izbucni în râs și-l urmă înăuntru, în bucătărie. Garrett deja scosese dintr-un dulap câțiva cartofi. Postat apoi în fața chiuvetei, se spălă bine pe mâini și după aceea spălă bine și cartofii. Aprinse cuptorul și, după ce înfășură cartofii în folie de aluminiu, îi băgă la copt.

— Acum spune-mi ce trebuie să fac eu.

— Nu e nevoie să faci nimic, ți-am mai zis. Cred că pot să mă descurc și singur. Salata am cumpărat-o gata preparată și nu mai avem și altceva în meniu în seara asta.

Theresa stătu deoparte câtă vreme Garrett mai puse la cuptor niște cartofi și scoase salata din frigider. Pe de altă parte, Garrett o privea pe furiș în timp ce așeza salata într-un castron, întrebându-se ce avea femeia aceea de-l făcea să-și dorească să se apropie cât mai mult de ea. Chinuit de asemenea gânduri, se îndreptă spre frigider ca să ia fripturile pe care măcelarul le pregătise special pentru el, apoi luă din dulap și celelalte ingrediente și așeză totul pe masă, aproape de locul în care se refugiase Theresa. Ea-i lansă un zâmbet provocator.

— Deci, ce-i așa de special la fripturile astea?

Garrett se apucă să toarne niște coniac într-un castron, încercând să-și limpezească mintea.

— Doar câteva lucruri. În primul rând, trebuie să iei câteva fileuri groase, așa cum le vezi pe astea. La măcelării nu găsești decât din alea tăiate foarte subțiri, așa că trebuie să faci un fel de comandă specială. După aceea, presari pe ele sare, piper și praf de usturoi și le lași să se îmbibe în coniac până se fac cărbunii albi în grătar.

Garrett vorbea și-i arăta totul practic, și pentru prima dată de când îl întâlnește Theresa, își arăta vârsta adevărată. Și, dacă se lua după ceea ce-i spusese chiar el, însemna că trebuia să fie cu cel puțin patru ani mai tânăr ca ea.

— Ăsta-i marele secret?

— Nu, e doar începutul, promise el, sorbindu-i frumusețea. Chiar înainte să le pui pe grătar e bine să adaugi și un ingredient de frăgezire. Restul depinde numai de felul în care sunt gătite, nu arome.

— Acum vorbești ca un bucătar sadea.

— Nici chiar așa. Mă pricep doar la câteva lucruri, iar în ultima vreme nici n-am mai stat să mai gătesc. Când ajung acasă, de obicei n-am niciun chef să gătesc.

— Și eu la fel. Dacă n-ar fi Kevin, nu cred că aș mai sta să gătesc.

Acum că terminase cu fripturile, se întoarse să ia un cuțit din sertar și niște roșii pregătite de dinainte, după care se așeză la masă, alături de ea, și începu să taie roșiile.

— După cum vorbești, am impresia că ai o relație frumoasă cu Kevin.

— Așa-i. Sper numai să nu se termine. De acum e aproape adolescent și tare mi-e teamă că în curând n-o să mai vrea să petrecem prea multă vreme împreună.

— Eu nu mi-aș face prea multe probleme din cauza asta. După felul în care vorbești de el, cred că veți fi întotdeauna apropiați.

— Sper. În clipa asta el este tot ce mi-a mai rămas – nu știu ce m-aș face dacă va începe să mă excludă din viața lui. Am câțiva prieteni cu băieți mai mari ca el și toți mi-au spus că este inevitabil.

— Sunt sigur c-o să se schimbe. Toată lumea se schimbă, dar asta nu înseamnă numaidecât că n-o să mai vrea să discute cu tine.

Theresa se întoarse să-l vadă mai bine.

— Tu vorbești din experiență sau doar spui ce crezi că aș vrea să aud?

El ridică din umeri, aspirând iar unda de parfum care venea dinspre ea.

— Mi-am amintit numai prin ce-am trecut eu cu tata. Noi doi am fost mereu apropiați, încă de când eram foarte mic, și pot să spun că nu s-a schimbat mai nimic nici măcar atunci când am intrat la liceu. Desigur, am început să am alte preocupări, ieșeam mai mult cu prietenii, dar mereu ne găseam vreme ca să stăm de vorbă.

— Nu pot decât să sper c-o să fie la fel și pentru mine, rosti ea.

În vreme ce pregătirile pentru cină continuau, între ei se lăsă o tăcere plăcută. Chiar și numai faptul c-o știa pe ea alături în vreme ce tăia roșiile îi mai alunga ceva din neliniștea care-l chinuse până atunci. Theresa era prima femeie pe care o invitase în această casă și își dădea seama că prezența ei avea darul să-l aline.

— Tu nu mai vrei încă una?

Theresa constată cu stupeoare că băuse aproape toată sticla. Luă și ultima înghițitură și încuviință din cap, așezând sticla goală pe masă. Garrett desfăcu sticla și i-o întinse, apoi mai scoase una și pentru el. Theresa, care până atunci stătuse sprijinită de marginea mesei, se întinse să ia sticla cu mișcări care lui i se păreau extrem de familiare, poate din cauza aceluși zâmbet vag care-i juca pe buze, sau, poate din cauza felului în care-l privea.

Își aminti deodată de Catherine și de ziua aceea caldă, de vară, când venise acasă la prânz, ca să-i facă o surpriză, o zi care, privită în retrospectivă, își arătase clar semnele nefaste... dar cum ar fi putut el să prevadă atunci tot ceea ce avea să se întâmple? Și atunci stătuseră în bucătărie, cam la fel cum stătea acum Theresa.

— Ai mâncat deja? întrebă Garrett în vreme ce Catherine stătea în fața frigiderului deschis, cercetându-i rafturile.

Catherine se întoarse să-l privească.

— Nu mi-e foame, răspunse. În schimb mi-e sete. N-ai vrea niște ceai rece?

— Ba da, pare îmbietor. Poșta a venit?

Catherine încuviință din cap în vreme ce scotea carafa cu ceai de pe raftul de sus.

— Vezi că toate plicurile sunt pe masă.

Catherine deschise dulapul de unde luă două pahare. După ce-l umplu pe primul și-l puse pe masă, tocmai se apucase să toarne ceaiul în cel de-al doilea, când îl scăpă din mână.

— Te simți bine, o întrebă Garrett îngrijorat, uitând de corespondență.

Catherine își trecu o mână prin păr, jenată, înainte să se aplece să ia cioburile.

— M-a luat amețeala o clipă. O să-mi treacă.

Garrett se lăsă în jos lângă ea, ajutând-o să strângă și să curețe.

— Ți-a fost rău?

— Nu, probabil că azi dimineată am stat prea mult pe afară.

Garrett rămase tăcut, continuând să adune cioburile.

— Chiar crezi că trebuie să mă întorc la magazin? Săptămâna trecută a fost cam dificilă pentru tine.

— O să fiu bine. În afară de asta, ai și tu multe de făcut.

Deși Catherine avea dreptate, atunci când plecă de acasă, nu putu scăpa de sentimentul că n-ar fi trebuit s-o asculte.

Își înghiți nodul din gât, conștient de tăcerea apăsătoare din bucătărie.

— Mai bine aș ieși să verific cărbunii, rosti, simțind nevoia să facă ceva, orice. Să sperăm că acum sunt tocmai buni.

— Cât verifici grătarul, ai ceva împotriva dacă pun eu masa?

— Nici vorbă. Uite, aici găsești tot ce-ți trebuie.

După ce-i arătă pe unde erau toate așezate, ieși, forțându-se să se relaxeze, alungând din minte amintirile care-l hăituiău. Ajuns lângă grătar, se concentrează asupra a ceea ce

avea de făcut. Mai trebuiau să aștepte alte câteva minute. Se duse la cufăr și scoase de acolo niște foale mici, echipate cu un mâner lung, pe care le așeză pe balustradă, la îndemână, apoi inspiră adânc. Aerul oceanului era proaspăt, amețitor și, pentru prima dată, își dădu seama că, în pofida viziunii pe care o avusese cu câteva clipe înainte, tot se simțea mulțumit că Theresa era acolo. De fapt, se simțea chiar fericit, un sentiment pe care nu-l mai avusese de multă vreme.

Era mulțumit nu numai că se înțelegeau atât de bine, dar îi plăceau foarte mult și lucrurile mărunte pe care le făcea Theresa. Îi plăcea cum zâmbea, cum îl privea, sau felul în care-l prinsese de mână în acea după-amiază – avea impresia că o cunoștea de multă vreme. Se întrebă dacă impresia stăruia din cauză că, în multe privințe, semăna așa de bine cu Catherine sau, dacă tatăl său avusese dreptate, de vină era nevoia acută de a mai petrece vreme și cu altcineva.

Cât timp lipsi el, Theresa puse masa. După ce așeză și câte un pahar de vin alături de fiecare farfurie, se apucă să scoțoască prin sertare după tacâmuri. Pe lângă tot felul de ustensile, găsi și două sfeșnice cu lumânări cu tot. După ce se întrebă dacă nu cumva exagera, le așeză totuși pe masă. Cel mai bine era să-l lase pe el să decidă dacă voia sau nu să le aprindă. Garrett reveni tocmai când isprăvea cu pregătirile.

— Trebuie să mai așteptăm câteva minute. Vrei să stăm pe terasă până atunci?

Theresa își luă berea și-l urmă afară. Briza sufla cu putere dinspre ocean, dar, spre deosebire de seara de dinainte, nu mai era vijelioasă. Se așezară alături pe scaune, Garrett întinzând picioarele și încrucișându-le la nivelul gleznelor. Bluza ușoară de pe el îi scotea în evidență bronzul, iar Theresa se întoarse să-l privească, profitând de faptul că el se uita pierdut în largul oceanului. Închise ochii o clipă, simțindu-se mai plină de viață ca niciodată.

— Pun pariu că n-ai parte de o asemenea priveliște acolo unde stai tu, în Boston, rosti el deodată, rupând tăcerea.

— Sigur că nu, răspunse ea. Stau într-un apartament. Părinții mei consideră că nu sunt tocmai întreagă la minte dacă m-am mutat tocmai în centrul orașului. Mă tot bat la

cap să mă mut în suburbii.

— De ce nu te muți?

— Am stat în suburbii, înainte de divorț. Numai că așa mi-e mult mai ușor. Pot să ajung la birou în câteva minute, școala lui Kevin a chiar în colțul străzii și nu mai sunt obligată să circul pe autostradă decât dacă vreau să ies din oraș. În afară de asta, după ce căsnicia mea s-a destrămat mi-am dorit ceva diferit. N-am mai suportat privirile vecinilor după ce au aflat că David a plecat.

— Cum așa?

Theresa dădu din umeri și glasul i se mai împlânzi:

— Am omis să le spun de ce eu și cu David ne-am despărțit. Pur și simplu am considerat că nu era treaba lor.

— Nici nu era.

Theresa rămase tăcută o clipă, amintindu-și de toate momentele acelea.

— Știu. Dar ei îl considerau pe David un soț model. Prea era chipeș și prea avea succes ca să creadă cineva că era în stare să facă greșeli. Chiar și în perioada în care mai eram împreună, se purta de parcă totul ar fi fost perfect. Am aflat de aventurile lui de abia la final.

Se întoarse spre el cu o expresie amară.

— Cunoști zicala, ce știe tot satul nu știe nevasta.

— Și până la urmă cum de-ai aflat?

Theresa scutură din cap.

— Poate c-o să ți se pară un clișeu, dar am aflat la curățătoria chimică. Când m-am dus să-i iau hainele, omul de acolo mi-a întins câteva chitanțe găsite prin buzunare. Una era de la un hotel din centrul orașului. După dată, mi-am dat seama că în seara respectivă fusese acasă, deci, la hotel petrecuse numai după-amiaza. Când m-am dus la el cu dovezile a negat imediat, dar, după felul în care mă privea, mi-am dat seama că mințea. În cele din urmă, a ieșit totul la iveală și eu am deschis dosarul de divorț.

Garrett o ascultă cu atenție și o lăsă să termine, dar în toată această vreme se gândi numai cum de putuse ea să se îndrăgostească de un asemenea bărbat. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Theresa continuă:

— Vezi tu, David este genul de om care poate să spună orice prostie, iar tu, fermecat de el, să crezi. Mai mult, am impresia că și el credea mare parte din minciunile pe care mi le spunea mie. Ne-am cunoscut la facultate și din prima clipă am fost efectiv copleșită de felul în care-i mergeau toate din plin. Era deștept și fermecător și am fost flatată că s-a uitat la una ca mine. Eu nu eram decât o provincială, de abia sosită din Nebraska, iar el nu semăna cu nimeni cunoscut de mine până atunci. Când ne-am căsătorit, am crezut că viața noastră avea să fie ca-n povești. Bănuiesc că el nu avea aceeași părere. Mai târziu am aflat că prima lui aventură a avut loc cam la cinci luni după ce ne-am căsătorit.

Theresa se opri din vorbă, iar Garrett, care privea țintă la sticla de bere, rosti încet:

— Nu știu ce aș putea să-ți spun.

— N-ai motive să te simți prost din cauza asta, rosti ea răspicat. Între noi totul s-a terminat și, după cum am mai spus și ieri, nu vreau de la el decât să fie un tată bun pentru Kevin.

— După cum spui tu, totul pare foarte simplu.

— Nu am vrut să las impresia asta. David mi-a făcut mult rău și am avut nevoie de câțiva ani și de multe ședințe de psihoterapie ca să ajung aici. Am învățat multe de la psihiatru și am aflat multe și despre mine. La un moment dat, când băteam câmpii și mă plângeam de cât de nemernic era, psihiatrul mi-a explicat că, dacă continui să mă agăț de furie, îndreptățită sau nu, înseamnă că el continuă să mă controleze, o chestie de neacceptat pentru mine. Drept care, am renunțat la mânăie.

Theresa ridică sticla și sorbi din bere. Garrett profită de pauză și-o întrebă:

— Mai ții minte și alte lucruri pe care ți le-a spus psihiatrul?

Theresa se gândi o clipă, apoi zâmbi cu amărăciune.

— Păi, da. Mi-a spus că, dacă mi se întâmplă cumva să mai dau peste cineva care să-mi amintească de David, să-i întorc spatele și să fug să mă ascund peste primul deal.

— Eu îți amintesc de David?

— Absolut deloc. Ești aproape opusul lui.

— Atunci e bine, roști el cu o seriozitate prefăcută. Pentru că pe aici nu vezi dealuri, așa că ai avea de alergat mult și bine.

Theresa chicoti, iar Garrett mai aruncă o privire spre grătar. Văzând că totul era pregătit, o întrebă:

— Ești gata să punem fripturile la făcut?

— O să-mi spui și restul rețetei tale secrete?

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse el, în timp ce se ridicau de pe scaune. Ajunși în bucătărie, Garrett scoase ingredientul de frăgezire pe care-l presără cu grijă peste fripturi. Scoase carnea din coniac și, cu aceeași grijă, îl presără și pe marginile fripturilor. Apoi deschise frigiderul și dădu la iveală o pungă mică de plastic.

— Asta ce mai e? întrebă Theresa.

— Grăsimea de la friptură pe care măcelarii o taie. L-am pus pe măcelarul meu să-mi pună deoparte o bucată atunci când am luat carnea.

— Și la ce e bună?

— O să vezi, răspunse el.

Ieșiră iar pe terasă, iar Garrett orându-i pachetul cu fripturile și un clește mare pe balustradă, alături de foale. Prinse foalele într-o mână și după aceea, în vreme ce împrăștia cenușa de pe cărbuni, se apucă să-i explice și ei ce făcea.

— Ca să iasă o friptură cu adevărat bună, trebuie mai întâi să te asiguri că ai cărbunii bine încinși. Ca să împrăștii cenușa te folosești de niște foale mici. În felul ăsta, căldura nu mai e blocată de nimic.

Puse grilajul la loc și-l lăsă să se încingă bine, după care, folosindu-se cu îndemănare de clește, puse fripturile la făcut.

Theresa ridică mirată sprâncenele.

— Pari să te pricepi la toate astea.

— Ți-am promis o friptură bună și am de gând să mă țin de cuvânt.

Câtă vreme se învârti pe lângă grătar, Garrett o privi mereu pe Theresa pe ascuns. Silueta ei era teribil de senzuală, mai ales profilată în asfințit. Cerul devenise

portocaliu, iar în lumina aceea caldă părea și mai frumoasă, iar ochii căprui păreau întunecați. Părul i se mișca ispititor în briza ușoară.

— La ce te gândești?

Garrett se încordă deodată la auzul glasului ei și-și dădu seama că nu mai scosese o vorbă de când pusese fripturile la făcut.

— Tocmai mă gândeam la fostul tău soț și la măgăriile pe care ți le-a făcut, răspunse, întorcându-se și văzând-o zâmbind.

— Dacă am mai fi fost căsătoriți, atunci nu aș fi stat cu tine, aici. Încântată, îl atinse cu blândețe pe umăr.

— Așa că, răspunse el, simțindu-i încă atingerea, am fi avut amândoi de pierdut.

— Da, așa e, rosti ea ca un ecou, susținându-i privirea. Garrett cedă primul, atunci când se întoarse să ia pachetul cu grăsime.

Își drese glasul cu zgomot.

— Cred că a sosit momentul și pentru untură.

Luă untura tăiată cubulețe și așeză câteva bucăți direct pe cărbuni, chiar sub friptură. Se aplecă și suflă ușor asupra locului, așteptând să se aprindă.

— Ce faci acum?

— Fumul scos de grăsime intră în carne și o frăgezește. Din același motiv e preferabil să te folosești de un clește și nu de o furculiță.

Aruncă bucăți de untură peste cărbuni și suflă iar asupra focului. Privind în jur, Theresa se trezi comentând:

— E așa de multă liniște aici. De abia acum înțeleg ce te-a făcut să cumperi casa.

Garrett, care terminase cu focul, luă o gură de bere ca să-și umezească gâtul uscat.

— Cred că oceanul are ceva liniștitor. Poate că ăsta-i motivul pentru care vin atât de mulți aici ca să se relaxeze.

Theresa își întoarse privirea spre el.

— Spune-mi, Garrett, la ce anume te gândești când stai aici, de unul singur?

— La multe lucruri.

— La nimic deosebit?

Mă gândesc la Catherine, vru el să spună, dar n-o făcu. Oftă.

— Nu, nu chiar. Uneori mă gândesc la munca mea, alteori la locurile noi pe care aş vrea să le explorez atunci când fac plonjoane. Alteori visez să plec pe mare și să las totul în urma mea.

Ea îl privi cu atenție în timp ce pronunța ultimele cuvinte.

— Chiar ai putea s-o faci? Să te urci în barcă și să nu te mai întorci niciodată?

— Nu sunt sigur, dar îmi place să cred că aş putea. Spre deosebire de tine, eu nu am o familie la care să trebuiască să mă gândesc, în afară de tata, iar el cred că într-un anume fel m-ar înțelege. Noi doi semănăm foarte mult și cred că, dacă n-aș fi fost eu, ar fi plecat de multă vreme.

— Dar asta ar echivala cu o fugă.

— Știu.

— Dar de ce să-ți dorești așa ceva? insistă ea, bănuind care ar putea fi răspunsul. Când el continuă să tacă, se aplecă ușor în față și-i zise cu blândețe: Garrett, știu că nu-i treaba mea, dar nu ai cum să fugi de ceea ce porți în suflet, îi zâmbi încurajator. În afară de asta, ai așa de multe de oferit altei femei.

Garrett rămase mai departe tăcut, cugetând la cuvintele ei, uimit că ea părea să știe mereu ce să spună ca să-l facă să se simtă mai bine.

În următoarele minute fură amândoi înconjurați doar de sunetele venite din exterior. Garrett se ridică și întoarse carnea care sfârâia. Briza înserării făcea pe undeva niște clopoței de vânt să cânte. Valurile înspumate se rostogoleau pe țărm producând un murmur continuu, liniștitor.

Garrett revăzu în minte ultimele două zile. Se gândi la momentul în care o văzuse prima dată, la orele pe care le petrecuseră pe *Happenstance* și la plimbarea pe care o făcuseră pe plajă cu numai câteva ceasuri înainte, când îi povestise despre Catherine. Încordarea simțită mai devreme dispăruse aproape cu totul și, așa cum stăteau amândoi în înserarea caldă, simți că seara aceea însemna mai mult decât

erau ei gata să admită.

Înainte să fie gata fripturile, Theresa intră în casă ca să pună la punct ultimele detalii ale cinei. Scoase doi cartofi din cuptor, le scoase folia și așeză în fiecare farfurie câte unul. Veni apoi rândul salatei pe care o puse în mijlocul mesei, alături de cele câteva sticlute cu sosuri pe care le descoperise în frigider. În cele din urmă, aduse la masă sarea, piperul, untul și câteva șervețele. Pentru că începuse să se întunece, aprinse lumina, dar i se păru mult prea puternică. O stinse. Dintr-un impuls, aprinse cele două lumânări și se dădu înapoi să le vadă în ansamblu, întrebându-se din nou dacă nu cumva exagerase. Ajungând la concluzia că era mult mai plăcut așa, luă sticla de vin și o așeză și pe ea pe masă chiar în momentul în care Garrett dădea să intre în casă.

După ce închise ușa de sticlă, Garrett dădu cu ochii de masa festivă. În bucătărie se lăsase întunericul, exceptând cele două flăcări mici care se unduiau spre tavan, în lucirea cărora Theresa părea superbă. Părul întunecat lucea misterios în lumina slabă, iar ochii prinseseră ceva din licărul lumânărilor. Rămas fără grai, Garrett o țintui cu privirea, știind ce anume încercase să nege toată vremea.

— M-am gândit că lumânările ar fi de efect, rosti ea încet.

— Te-ai gândit bine.

Continuau să se privească, înghețați pe moment de umbra posibilităților îndepărtate. Apoi Theresa rupse vraja ferindu-și ochii.

— N-am reușit să gălesc tirbușonul, rosti, numai ca să spună ceva.

— Ți-l dau eu, răspunse el repede. Cum nu-l folosesc foarte des, probabil zace pe undeva prin fundul vreunui sertar. Puse platoul cu fripturi pe masă și se întoarse să-l caute. După ce scotoci peste tot, dădu peste el undeva, în spate. Luă sticla de pe masă și-i scoase dopul, după care turnă în fiecare pahar cantitatea potrivită de vin. Se așeză la masă și, cu gesturi precise, puse câte o friptură în fiecare farfurie folosindu-se de un clește.

— Și acum, momentul adevărului, rosti ea, tăind o bucată.

Garrett zâmbi și rămase tăcut, urmărind-o cu atenție cum

lua prima mușcătură. Theresa constată plăcut surprinsă că el avusese dreptate încă de la bun început.

— Garrett, este delicioasă, recunosc sinceră.

— Mulțumesc.

În vreme ce seara avansa și lumânările se topeau, Garrett îi spuse de două ori cât de mult se bucura că venise. De fiecare dată, Theresa simți fiori plăcuți trecându-i prin ceafă și-și alungă senzația cu câte o gură de vin.

Afară, oceanul era în plin flux, influențat de luna în creștere care apăruse pe cer de niciunde.

*

* *

După cină, Garrett sugeră să iasă să facă iar o plimbare pe plajă.

— E o noapte minunată, îi zise el. Când ea încuviință, strânse repede masa și așeză tacâmurile și farfuriile murdare în chiuvetă.

Plecară din bucătărie și ieșiră iar pe terasă, Garrett trăgând ușa după ei. Coborâră de pe terasă și, după ce traversară o dună de nisip, intrară direct pe plajă.

Imediat ce ajunseră la marginea apei, procedară la fel ca și după-amiază, își scoaseră pantofii și-i lăsară acolo, oricum în afară de ei nu mai era nimeni pe plajă.

Începură să se plimbe încet, ținându-se aproape unul de celălalt. Garrett reuși s-o surprindă atunci când o prinse de mână. Simțindu-i căldura, Theresa se întrebă o clipă cum ar fi fost mângâierea lui, care ar fi fost senzația care ar fi stăruiet pe piele. Numai gândul îi provocă un fior interior foarte plăcut, și, când întoarse privirea spre el, se întrebă dacă bănuia ce-i trecea ei prin minte.

Continuau să se plimbe încet, savurând liniștea nopții.

— De mult n-am mai avut parte de o asemenea seară, rosti Garrett în cele din urmă pe un ton nostalgic.

— Nici eu, răspunse ea.

Nisipul era răcoros sub picioarele lor.

— Garrett, mai ții minte când m-ai invitat prima dată să

ies cu tine în larg? întrebă Theresa.

— Da.

— De ce m-ai invitat să merg cu tine?

El se întoarce s-o privească mirat.

— Ce vrei să spui?

— Adică, imediat după ce ai deschis gura, arătai de parcă regretai că m-ai invitat.

Garrett ridică din umeri.

— Nu cred că regret e tocmai cuvântul cel mai nimerit. Mai degrabă am fost uimit că am îndrăznit să te invit, dar în niciun caz nu am regretat.

Theresa zâmbi.

— Ești sigur?

— Mda, sunt sigur. Nu trebuie să uiți că nu mai ieșisem cu nimeni de mai bine de trei ani. Când tu ai spus că n-ai mai fost niciodată în larg – cred că atunci mi-am dat și eu seama că mă săturasem să tot fiu singur mereu.

— Vrei să zici că m-am nimerit la locul potrivit în momentul potrivit?

Garrett scutură din cap.

— N-am vrut să mă exprim așa. Am vrut să te iau cu mine în larg – nu cred c-aș fi deschis gura dacă în locul tău ar fi fost altcineva. În afară de asta, totul a ieșit mai bine decât aș fi crezut. Ultimele zile au fost cele mai grozave pe care le-am trăit de multă vreme.

Theresa se simți încălzită de destăinuirile lui. În vreme ce continuau să meargă, simțea cum degetul lui mare îi mângâia dosul mâinii în cercuri largi. Garrett continuă:

— Tu ai fi crezut că vacanța ta va lua o astfel de întorsătură?

Theresa ezită, după care decise că nu venise încă momentul să-i spună adevărul.

— Nu.

Își continuară plimbarea în liniște. Pe plajă mai erau niște oameni, dar atât de departe încât Theresa îi zărea doar ca pe niște umbre mișcătoare.

— Crezi c-o să te mai întorci aici? Adică pentru un alt concediu?

— Habar nu am. De ce?

— Pentru că, într-un fel, sper să revii.

Theresa desluși undeva departe luminile unui doc. Îi simți iar degetele mângâindu-i delicat mâna.

— Dacă o să mai vin, o să-mi mai pregătești o cină?

— Ți-aș găti tot ce vrei tu. Câtă vreme e vorba de friptură.

Theresa râse întretăiat.

— Atunci o să mă mai gândesc. Promit.

— Dar dacă te-aș ispiti cu câteva lecții de scufundare?

— Cred că pe Kevin l-ar interesa treaba asta, oricum mai mult decât pe mine.

— Atunci ia-l și pe el.

Theresa întoarse capul spre el.

— Nu te-ar deranja?

— Deloc. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Pun pariu că l-ai plăcea.

— Eu sunt sigur.

Mai merseră o vreme în tăcere după care Theresa izbucni:

— Garrett... pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Știu c-o să pară cam ciudat, dar...

Se opri o clipă, iar el o privi mirat.

— Ce-i?

— Care-i lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut vreodată?

Garrett izbucni în răs.

— De unde ți-a venit să mă întreb așa ceva?

— Pur și simplu vreau să știu. Mereu îi întreb pe oameni același lucru. Așa știu cum sunt ei în realitate.

— Lucru cel mai rău?

— Cel mai cumplit.

Garrett tăcu o clipă, gândindu-se.

— Cred că aș putea spune că cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată s-a întâmplat atunci când eu și gașca mea de prieteni am ieșit într-o noapte de decembrie – după ce băuserăm bine și iscasem iadul pe unde trecuserăm – când am ajuns pe o stradă decorată de la un capăt la altul cu luminițe colorate pentru Crăciun. Ei bine, am parcat mașina și ne-am apucat să furăm fiecare bec pe care izbuteam să

punem mâna.

— Nu se poate!

— Așa am făcut. Eram cinci și am umplut partea din spate a camionetei cu becuri colorate. Dar am lăsat ghirlandele, de ele nu ne-am atins – asta a fost partea cea mai urâtă. Era ca și cum spiritul rău trecuse pe acolo. Cred c-am stat vreo două ore, râzând foarte încântați de ce făceam. Strada aceea fusese lăudată și prin ziare ca fiind cea mai bine decorată din oraș, iar atunci când am terminat... nici nu vreau să mă gândesc la ce și-au zis oamenii de acolo. Cred c-au fost furibunzi.

— Ce urât!

Garrett râse iar.

— Știu. Acum, când stau și mă gândesc, știu c-a fost ceva oribil din partea noastră, dar atunci mi s-a părut grozav.

— Și eu, c-are credeam că ești un tip cumsecade...

— Chiar sunt.

— Ai fost spiritul rău. Apoi continuă să-l descoasă, foarte curioasă: Și ce altceva ai mai făcut tu și prietenii tăi?

— Chiar vrei să știi?

— Mda, vreau.

El începu s-o încânte cu alte istorioare despre aventurile adolescenței – de la murdărirea geamurilor de la mașini, cu săpun, până la urmărirea fostelor prietene. Odată, spuse el, îl văzuse pe unul dintre prietenii lui într-o mașină, mergând în paralel cu mașina în care el se plimba cu o fată. Prietenul îi făcuse semn să lase geamul în jos și îi aruncase la picioare o petardă care explodase imediat.

Spre marele ei amuzament, douăzeci de minute mai târziu încă îi mai spunea tot felul de pățanii. Când termină de povestit, Garrett îi puse aceeași întrebare.

— Păi, eu n-am făcut nimic de genul ăsta, răspuse ea aproape rușinată. Eu am fost întotdeauna o fată cuminte.

El râse iar, simțind că fusese manipulat – nu că l-ar fi deranjat – știind însă foarte bine că ea-i ascunsese adevărul.

*

* *

Ajunseseră până la capătul plajei schimbând diverse impresii despre copilărie. Câtă vreme Garrett vorbise, Theresa încercă să și-l imagineze ca adolescent, întrebându-se ce-ar fi crezut despre el dacă l-ar fi întâlnit la facultate. Oare l-ar fi considerat la fel de atrăgător ca acum, sau ar fi căzut oricum la picioarele lui David? Ar fi vrut să creadă că ar fi fost capabilă să aprecieze diferența dintre ei, dar oare chiar așa era? Pe atunci David i se păruse perfecțiunea întruchipată.

Se opriră o clipă ca să privească spre larg. El era atât de aproape de ea, încât umerii li se atingeau.

— La ce te gândești? o întrebă Garrett.

— Mă gândeam cât de plăcută este tăcerea alături de tine.

El zâmbi.

— Și eu mă gândeam că ți-am spus o mulțime de lucruri pe care nu le-am mai destăinuit nimănui.

— Oare din cauză că știi c-o să mă întorc la Boston și nu voi avea cui să spun?

El începu să chicotească încântat.

— Nu, nici vorbă.

— Atunci de ce?

— Nu știi?

— Nu.

Theresa îi zâmbise atunci când îi răspunsese, aproape provocându-l să continue. El însă se întreba cum putea să-i explice ceva ce nici el nu înțelegea prea bine. Apoi, după un moment în care-și adună gândurile, îi zise încet:

— Probabil din cauză că am vrut să știi cine sunt eu cu adevărat. Pentru că, dacă ajungi să mă cunoști bine, și tot o să mai vrei să petrecem timp împreună...

Theresa nu spuse nimic, dar înțelegea foarte bine ce încerca el să-i explice. Garrett întoarse capul.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simți prost.

— Nu m-ai făcut să mă simt prost, începu Theresa. Mă bucur că mi-ai spus...

Tăcu. Începură iar să se plimbe.

— Dar tu nu simți ceea ce simt eu.

Ea întoarce capul ca să-l vadă mai bine.

— Garrett... eu... glasul i se stinse.

— Nu, nu trebuie să spui nimic...

Theresa nu-l lăsă să termine.

— Ba da, trebuie. Tu vrei un răspuns, iar eu vreau să ți-l dau. Se opri, gândindu-se cum să se exprime mai bine. Apoi, după ce oftă, rosti: După ce m-am despărțit de David, am trecut printr-o perioadă cumplită. Și chiar atunci când am crezut că, în fine, am trecut peste ce a fost mai rău, am început să mă întâlnesc iar cu alți bărbați. Dar cei pe care i-am întâlnit... nu știu, am avut pur și simplu impresia că lumea s-a schimbat câtă vreme eu am fost căsătorită. Cu toții voiau câte ceva, dar niciunul nu avea de gând să ofere. Bănuiesc că am ajuns să fiu scârbită de bărbați în general.

— Nu știu ce să-ți spun...

— Garrett, nu ți-am spus treaba asta pentru că am ajuns să cred că și tu ești la fel. Din contră. Iar asta mă sperie puțin. Pentru că, dacă ți-aș spune cât de mult țin la tine... într-un fel și mie-mi spun același lucru. Iar dacă o fac, asta ar însemna să-mi deschid iar inima ca să fiu lovită iar.

— Nu ți-aș face vreun rău pentru nimic în lume, rosti el cu blândețe.

Theresa se opri din mers și-l obligă să o privească în față. Apoi zise încet:

— Știu că asta-i ceea ce crezi tu, Garrett. Dar de trei ani te lupți cu demonii tăi. Nu știu dacă ești încă pregătit să mergi mai departe, și dacă nu ești, atunci eu voi fi cea lovită.

Spusele ei îl loviră cu duritate și îi trebură câteva momente ca să poată răspunde. Se forță să-i întâlnească privirea.

— Theresa... de când ne-am întâlnit... nu știu...

Se opri pentru că-și dădu seama că era incapabil să exprime în cuvinte ceea ce simțea.

În loc de vorbe, ridică mâna și-i mângâie marginea feței cu un deget, trasându-i conturul cu atâta delicatețe încât ea avea senzația că era atinsă de o pană. Din clipa în care o atinse, Theresa închise ochii și, în pofida nesiguranței, lăsă senzația aceea plăcută să i se scurgă prin trup, încălzindu-i

gâtul și pieptul.

Deodată simți cum totul dispărea în ceață, rămânând numai cu impresia că e fericită. Cina pe care o luaseră, plimbarea pe plajă, felul în care o privea în acel moment – nu-și putea imagina ceva mai grozav decât ceea ce i se întâmpla acum.

Valurile se rostogoleau pe plajă, udându-i picioarele. Briza caldă de vară îi răscolea părul, adâncind senzația pe care i-o dădea mângâierea. Luna împrumutase apei o strălucire eterică, iar norii aruncau umbre pe plajă, transformând peisajul în ceva ireal.

Cedară în fața sentimentelor iscate din prima clipă în care se întâlniseră. Ea se sprijini de el, simțindu-i căldura corpului în vreme ce Garrett îi eliberă mâna. Apoi, strângând-o la piept, o sărută ușor pe buze. După ce se retrase puțin ca s-o poată privi, o sărută iar. Ea-i răspunse, iar în vremea asta mâna lui i se plimba pe spate și se ridica doar ca să se afunde în părul des.

Continuară să se strângă în brațe și să se sărute multă vreme, fără să le pese dacă îi vedea cineva. Amândoi așteptaseră prea mult acest moment, și, când se desprinseră în cele din urmă din îmbrățișare, rămaseră să se privească îndelung. Theresa îl prinse de mână și-l conduse încet înapoi spre casă.

Totul părea un vis, mai ales atunci când intrară. Garrett o sărută din nou după ce închiseră ușa, de această dată cu mai multă pasiune, lăsând-o să-i simtă trupul care deja tremura în așteptare. Theresa se repezi la bucătărie, luă cele două lumânări de pe masă, după care îl conduse în dormitor. Puse lumânările pe masa de lucru de lângă perete și, în vreme ce el scotea chibriturile din buzunar și le aprindea, ea se duse la ferestre ca să tragă draperiile.

Garrett rămăsese lângă masa de lucru atunci când ea reveni lângă el. Apropiindu-se, începu să-și plimbe mâinile peste pieptul lui, simțindu-i mușchii pe sub bluză, copleșită de propria ei senzualitate. Privindu-l drept în ochi, începu să-i tragă bluza din pantaloni, ridicând-o apoi încet peste torsul bronzat. Îi ridică mâinile, îi scoase bluza peste cap, apoi,

lipindu-se de el, o lăsă să cadă pe podea. Începu să-i sărute pieptul și gâtul, înfiorându-se toată atunci când îi simți mâinile ridicându-se să-i desfacă nasturii cămășii. Se lăsă pe spate ca să-i facă loc, în vreme ce el desfăcea cu grijă fiecare nasture în parte.

Când bluza se desfăcu cu totul, Garrett își petrecu brațele în jurul ei și o trase aproape, ca să-i simtă mai bine căldura pielii. O sărută pe gât și o mușcă ușor de lobul urechii în timp ce cu mâinile îi pipăia conturul spatelui. Simțind tandrețea mângâierilor, Theresa deschise gura și suspină neauzit. Degetele lui se opriră la sutienul pe care-l desfăcu cu o mișcare expertă, făcând-o să se înfioare. Apoi, continuând s-o sărute, îi trase bretelele peste umeri, eliberându-i sânii. Își lăsă capul în jos și începu să-i sărute, cu tandrețe, pe rând, făcând-o să se arcuiască atunci când îi simțea răsuflarea fierbinte și umezeala gurii oriunde o atingea.

Theresa abia mai respira atunci când se întinse să-l desfacă la pantaloni. Întâlnindu-i ochii, descheie nasturele și apoi lăsă fermoarul în jos. Continuând să-l privească, își trecu un deget peste talia lui, oprindu-se numai o clipă asupra buricului, înainte să tragă de marginea pantalonilor. Cum erau gata desfăcuți, lui Garrett nu-i trebui decât un moment ca să-i scoată. Apoi, apropiindu-se iar, o sărută și o ridică în brațe, purtând-o încet de-a lungul camerei înainte s-o așeze cu blândețe pe pat.

Întinsă alături de el, începu să-și plimbe iar mâinile peste pieptul lui, acum umed de transpirație, simțindu-i mâinile îndemânatic care lucrau acum asupra blugilor. Când îi simți desfăcuți, își ridică ușor mijlocul și-i scoase fără grabă, mai întâi de pe un picior și apoi și celălalt în vreme ce el continua să-i exploreze corpul cu mâinile și cu buzele. Îl mângâie și ea pe spate și-l mușcă ușor de gât, ascultând respirațiile întretăiate ale amândouă. Garrett se întoarse deodată ca să-și scoată chiloții, iar ea-i urmă exemplul, ca după aceea să fie amândoi goi, cu trupurile lipite unul de celălalt.

Theresa era superbă în lumina lumânărilor. Garrett își

plimbă vârful limbii peste poteca îngustă dintre sâni, coborî apoi peste pântec, ocoli buricul și se ridică din nou. Părul ei lucea în lumina flăcărilor, iar pielea îi era catifelată și ispititoare. Deodată îi simți mâinile pe spate, trăgându-l mai aproape.

El nu ascultă imboldul ei tăcut, ci continuă să-i sărute corpul, nedorind să se pripească. Își lipi obrazul de pielea catifelată a pântecului și începu să se frece ușor de ea. Asprimea bărbii de abia crescute crea o senzație erotică minunată, așa că Theresa se întinse la loc pe pernă și-și vârî numai mâinile în părul lui. Garrett continuă la fel până când nu mai putu, apoi se ridică mai sus, spre sâni.

Ea-l strânse în brațe, arcuindu-și spatele în timp ce el se ridica încet deasupra ei. Îi sărută vârful degetelor fără grabă și, atunci când în fine deveniră unul, Theresa închise ochii și suspină. Sărutându-se cu tandrețe, făcură dragoste cu toată pasiunea care se acumulase în trupurile lor în ultimii ani.

Trupurile se mișcau la unison, conștient fiecare de dorințele și nevoile celuilalt, fiecare încercând să-l satisfacă pe celălalt. Garrett continua s-o sărute, iar pe unde trecea gura lui, umezeala rămasă stăruia asupra pielii, înfiorând-o, iar Theresa deja simțea cum întregul trup i se încordase în așteptarea a ceva minunat. Când în cele din urmă se întâmplă, își înfipse degetele în spatele lui, dar, în clipa în care se termină, un altul începu să-și facă simțită prezența, și apoi un altul, orgasm prelung după orgasm. Când terminară, Theresa era extenuată, așa că-l prinse cu brațele și-l strânse aproape, ca o dovadă a miracolului pe care-l trăise. Se relaxă în vreme ce el continua s-o mângâie, privind leneșă la lumânările aproape consumate, retrăind momentul pe care-l împărtășiseră.

Rămaseră împreună toată noaptea, făcând dragoste iar și iar, strângându-se în brațe după aceea. Theresa adormi în brațele lui, simțindu-se minunat, iar Garrett o privi dormind. Chiar înainte să adoarmă, îi dădu deoparte părul de pe față, încercând să-și amintească totul, fiecare amănunt.

*

* *

Chiar înainte să apară zorile, Theresa deschise ochii, știind din instinct că el nu mai era alături. Se întoarse în pat și îl căută din priviri. Nevăzându-l, se duse în debara de unde-și luă un halat de baie, ca apoi să privească spre bucătăria întunecată. Nu era acolo. Se uită în salon, nu era nici acolo, dar, în clipa aceea, își dădu seama unde-l putea găsi.

Ieși pe terasă unde-l găsi așezat pe un scaun, îmbrăcat doar cu un tricou și chiloți. Garrett întoarse capul și, când dădu cu ochii de ea, zâmbi larg.

— Hei, bună.

Theresa se apropie, iar el îi făcu semn să i se așeze în brațe. După ce-o strânse bine alături o sărută, în vreme ce ea-i cuprindea gâtul cu brațele. Când simți că ceva nu era în regulă, Theresa se retrase puțin și-i atinse obrazul.

— Te simți bine?

Lui Garrett îi trebui un moment ca să răspundă.

— Mda, răspunse încet, fără s-o privească.

— Ești sigur?

El încuviință din cap, neîndrăznind s-o privească, forțându-o astfel să-i întoarcă fața cu un deget. Theresa rosti cu blândețe:

— Pari un pic... trist.

El zâmbi anemic, fără să-i răspundă.

— Ești trist din cauza a ceea ce s-a întâmplat?

— Nu, răspunse el. Deloc. Nu regret absolut nimic.

— Atunci ce este?

El nu-i răspunse și-și feri iar privirea.

Theresa rosti cu blândețe:

— Ai venit aici din cauza lui Catherine?

El rămase un moment tăcut, după care o prinse de mână. În cele din urmă îi întâlni iar ochii.

— Nu. Nu am ieșit din cauza lui Catherine, răspunse, aproape în șoaptă. Sunt aici din cauza ta. Apoi, cu o tandrețe aproape copilărească, o strânse la piept și nu-i mai dădu drumul până când nu se lumineă bine de ziuă și nu apăru

primul om pe plajă.

Capitolul 10

— Cum așa, nu poți să iei prânzul cu mine azi? Țăsta-i tabietul nostru de ani de zile – cum ai putut să uiți?

— Nu, tată, nu am uitat deloc, dar astăzi nu pot și gata. O să mă revanșez săptămâna viitoare, bine?

Jeb Blake tăcu o clipă la celălalt capăt al firului în vreme ce bătea darabana cu degetele peste masa din fața lui.

— De ce am eu impresia asta că tu îmi ascunzi ceva?

— N-am ce să-ți spun.

— Ești sigur?

— Bineînțeles.

Theresa îl strigă pe Garrett de la duș, cerându-i să-i aducă un prosop. Garrett acoperi receptorul cu palma strigându-i că venea imediat. Când își întoarse iar atenția asupra conversației, îl auzi pe taică-său oftând cu zgomot.

— Asta ce-a mai fost?

— Nimic.

Bătrânul înțelese deodată și rosti pe un ton insinuant:

— Fata aia, Theresa, e acum la tine, nu?

Știind că nu mai avea cum să-i ascundă adevărul, Garrett răspunse:

— Mda, e aici.

Jeb fluieră încântat nevoie mare.

— Cam venise afurisitul de moment pentru așa ceva.

Garrett încercă să-l domolească.

— Tată, nu e cazul să dai mare importanță la așa ceva...

— Nu, nu, promit.

— Mulțumesc.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, oftă Garrett.

— Fata asta te face fericit?

Îi trebui un moment ca să răspundă.

— Mda, așa s-ar zice, spuse în cele din urmă.

— Era și timpul, rosti bătrânul râzând, înainte să închidă. Garrett privi la receptor surprins, înainte să-l pună la loc în furcă.

— Chiar mă face fericit, șopti pentru sine, zâmbind. Chiar așa.

*
* *

Theresa ieși din dormitor câteva minute mai târziu, părând proaspătă și odihnită. Când simți mirosul ademenitor de cafea, se îndreptă spre bucătărie. După ce puse feliile de pâine la prăjit, Garrett se apropie de ea.

— Bună dimineața din nou, rosti, sărutând-o pe ceafă.

— Bună dimineața și ție.

— Iartă-mă c-am plecat din dormitor noaptea trecută.

— Hei, nicio problemă... înțeleg.

— Serious?

— Sigur că da. Se întoarse cu fața spre el, zâmbind. Am avut parte de o noapte minunată.

— Și eu la fel, mărturisi el. Luă din dulap o cană pentru Theresa și o întrebă peste umăr: Ce planuri ți-ai făcut pentru ziua de azi? Am sunat la magazin și le-am spus că nu vin.

— Tu la ce te-ai gândit?

— Ce-ar fi să-ți arăt Wilmington-ul?

— Mda, am putea s-o facem și pe asta, rosti ea neconvinsă.

— Vrei să facem altceva?

— Ce-ar fi dacă am sta pe-aici astăzi?

— Și ce să facem?

— Păi, deja m-am gândit la câteva chestii, îi răspunse ea, înconjurându-i talia cu brațele. Numai în cazul în care nu te deranjează.

— Nu, răspunse el zâmbind larg. Niciun pic.

*
* *

În următoarele patru zile Theresa și Garrett au fost nedespărțiți. Garrett a cedat controlul magazinului lui Ian, ba chiar l-a lăsat pe acesta să predea lecțiile de scufundare de sâmbătă, ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Garrett și Theresa ieșiră în larg de două ori, iar cea de-a doua oară rămaseră pe apă toată noaptea, întinși amândoi în cabină, legănați de valurile blânde ale Atlanticului. Mai târziu în acea seară ea-i ceru să-i mai povestească câteva dintre aventurile primilor marinari, în vreme ce-i mângâia părul și-i asculta glasul care răsuna în cabina mică.

Ceea ce nu știa Theresa era că, după ce ea adormise, Garrett plecaseră din cabină și, ca și în prima noapte pe care o petrecuseră împreună, se plimbase de unul singur pe punte. Garrett se gândea că Theresa avea să plece curând, deși pe moment dormea în cabină, iar acest gând aduse la suprafață o altă amintire din trecut.

— *Zău că nu cred că ar trebui să pleci, rosti Garrett, privind-o pe Catherine îngrijorat.*

Ea se afla chiar în fața ușii, cu valiza alături, simțindu-se frustrată din cauza comentariului lui.

— *Haide, Garrett, deja am mai discutat despre toate astea. N-o să lipsesc decât câteva zile.*

— *Dar în ultima vreme n-ai fost deloc în apele tale.*

Catherine ar fi vrut să dea din mâini de exasperare.

— *De câte ori trebuie să-ți spun că mă simt bine? Sora mea chiar are nevoie de mine – doar o cunoști. Își face o mie de griji din cauza nunții și mama nu-i e de prea mare ajutor.*

— *Dar și eu am nevoie de tine.*

— *Garrett, numai pentru că tu trebuie să stai la magazin cât e ziua de lungă nu înseamnă că și eu trebuie să stau aici. Doar nu suntem siamezi.*

Garrett făcu fără voie un pas în spate, de parcă tocmai ar fi fost lovit.

— *Nici n-am spus așa ceva. Dar nu sunt deloc sigur că-i bine să pleci când nu te simți bine.*

— *Nu vrei niciodată ca eu să plec pe undeva.*

— *Ce pot să fac dacă mi-e dor de tine când nu ești acasă?*

Chipul ei se împlânzi un pic.

— Pot să plec uneori, Garrett, dar știi foarte bine că mă întorc întotdeauna.

Când amintirea dispăru, Garrett se întoarse în cabina în care Theresa dormea liniștită, învelită cu un cearceaf. Tăcut, se strecură alături de ea și o strânse în brațe.

*

* *

A doua zi o petrecură pe plajă, aproape de docul unde prânziseră prima dată. Când pielea Theresei se înroși din cauza razelor matinale, Garrett dădu fuga până la magazinele din apropiere și reveni cu o loțiune. Începu s-o ungă pe spate ca pe un copil, întinzând cu grijă crema pe piele, și, chiar dacă ea nu voia să creadă, în sufletul ei știa că erau momente în care mintea lui plutea în altă parte. Dar apoi, deodată, momentele acelea treceau, iar ea rămânea să se întrebe dacă nu cumva fusese doar o părere a ei.

Luară prânzul la Hank's, ținându-se de mână și privindu-se peste masă. Discutară încet, fără să bage în seamă aglomerația din jur, fără ca măcar să observe când li se aduse nota de plată, atunci când restaurantul aproape se goli.

Theresa îl privea cu atenție, întrebându-se dacă Garrett fusese la fel de intuitiv și față de Catherine așa cum era față de ea. Era ca și cum i-ar fi putut citi gândurile de câte ori erau împreună – dacă ea voia s-o țină de mână, el i-o lua deodată, înainte ca ea să fi apucat să deschidă gura. Dacă ea voia doar să vorbească o vreme, fără să fie întreruptă, el o asculta cu cea mai mare atenție. Dacă ea dorea să știe care erau sentimentele lui într-un anume moment, felul în care o privea o lămurea pe deplin. Nimeni – nici măcar David – nu o înțelesese așa de bine precum Garrett, și cu toate astea, de câte vreme se cunoșteau? Doar de câteva zile? Cum, se întreabă ea, de era posibil așa ceva? Noaptea, târziu, când el dormea împăcat alături, se gândea la un răspuns, iar gândul

o ducea mereu la scrisorile pe care le găsisese. Cu cât îl cunoștea mai bine pe Garrett, cu atât mai mult ajungea să creadă că fusese sortită să găsească mesajele lui pentru Catherine, de parcă vreo forță necunoscută le-ar fi împins spre ea, cu intenția de a-i aduce laolaltă.

Sâmbătă seara Garrett prepară iar o cină pentru ea, pe care o mâncară pe terasă, la lumina stelelor. După ce făcură dragoste, rămaseră mai departe în pat, strângându-se în brațe. Amândoi știau că ea trebuia să se întoarcă la Boston a doua zi. Și acela fusese un subiect pe care amândoi îl evitaseră cu grijă până în acel moment.

— Oare o să te mai văd vreodată? întrebă Theresa.

El rămase tăcut, mult prea tăcut.

— Așa sper, răspunse în cele din urmă.

— Dar vrei?

— Sigur că vreau. Se ridică deodată în capul oaselor, îndepărtându-se ușor de ea. După o clipă se ridică și ea și aprinse veioza de pe noptieră.

— Garrett, ce te macină?

— Pur și simplu nu vreau să se termine, răspunse el, privind în jos. Nu vreau ca ceea ce s-a înfiripat între noi să se sfârșească, nu vreau ca săptămâna asta să se încheie. Vreau să spun că ai intrat în viața mea, mi-ai întors-o pe dos, iar acum trebuie să pleci.

Theresa se întinse să-l prindă de mână și rosti încet:

— Of, Garrett – nici eu nu vreau să se termine. Asta a fost cea mai grozavă săptămână pe care am avut-o vreodată. Și am impresia că te cunosc de-o veșnicie. Iar relația noastră poate să meargă bine dacă încercăm amândoi. Eu pot să vin aici, sau poți veni tu la Boston. Oricum, putem să încercăm, nu crezi?

— În cazul ăsta, cât de des aș putea să te văd? O dată pe lună? Poate chiar mai rar?

— Nu știu. Cred că asta depinde numai de noi și de ce anume suntem gata să facem. Cred că, dacă suntem gata să facem unele concesii, atunci putem face ca relația să meargă.

El rămase multă vreme tăcut.

— Chiar crezi că este cu putință, mai ales dacă n-o să ne

vedem decât rareori? Când o să mai apuc să te strâng în brațe? Când o să mai apuc să te văd la față? Dacă ne vom vedea doar din când în când, nu vom simți ceea ce simțim acum. De fiecare dată când ne vom revedea vom ști de la bun început că nu va dura decât cel mult câteva zile. Nu va fi destulă vreme ca să înflorească ceva așa cum trebuie.

Cuvintele lui o dureau, în parte pentru că spunea adevărul și în parte pentru că el părea să vrea să pună punct chiar în acel moment. Când Garrett se întoarse spre ea cu un zâmbet amar pe buze, Theresa nu știu ce-ar fi putut să mai spună. Îi eliberă mâna, încurcată.

— Deci nu vrei să încerci? Asta ai vrut să-mi dai de înțeles? Vrei numai să uiți tot ce s-a întâmplat...

Garrett scutură din cap.

— Nu - nu vreau să uit. Nici n-aș putea. Nu știu. Aș vrea numai să te văd mai des decât se pare că va fi cu puțință.

— Și eu la fel. Dar nu se poate, așa că mai bine să scoatem ce-i mai bun din fiecare întâlnire. Bine?

El scutură din cap, deloc convins.

— Nu știu dacă...

Theresa îl privi cu atenție în vreme ce vorbea, simțind că mai era ceva la mijloc.

— Garrett, spune-mi ce s-a întâmplat.

Când el nu-i răspunse, continuă:

— Există un motiv anume pentru care nu vrei să încerci?

El continuă să tacă. În liniștea camerei se întoarse să privească fotografia Catherinei de pe noptieră.

— *Cum a fost drumul? Garrett luă valiza de pe bancheta din spate în timp ce Catherine cobora din mașină. Deși Catherine îi zâmbi, el văzu imediat cât era de obosită.*

— *A fost bine, deși sora mea e pachet de nervi în continuare. Vrea să fie totul fără cusur și tocmai am aflat că Nancy e gravidă și că rochia de domnișoară de onoare n-are cum s-o mai încapă.*

— *Și ce dacă? O mai lărgeste puțin.*

— *Asta am zis și eu, dar o știu pe soră-mea. Se agită pentru orice.*

Catherine își duse palmele spre șolduri și-și întinse spatele, strâmbându-se ușor.

— *Te simți bine?*

— *Am amorțit, asta-i tot. Am fost obosită tot timpul cât am stat acolo, și m-a cam durut spatele în ultimele două zile.*

O porni spre ușa casei, cu Garrett alături.

— *Catherine, vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru felul în care m-am purtat înainte să pleci. Mă bucur că te-ai dus, dar sunt și mai bucuros că te-ai întors.*

— Garrett, răspunde-mi.

Theresa îl privea îngrijorată. În cele din urmă rosti cu greu:

— Theresa... e așa de dificil în clipa asta. După tot ce mi s-a întâmplat...

Glasul i se stinse și Theresa intui deodată despre ce vorbea el. Simți cum i se strângea stomacul.

— E vorba de Catherine? Despre asta este vorba?

— Nu, doar că... el se opri încurcat, iar ea-și dădu seama că avusese dreptate.

— Deci asta era, nu? Nici măcar nu vrei să încerci ceva... din cauza lui Catherine.

— Tu n-ai cum să înțelegi.

Împotriva voinței ei, simți cum se aprindea de furie.

— Oho, ba înțeleg foarte bine. Ai fost în stare să petreci cu mine săptămâna asta numai pentru că știai că voi pleca. Iar după aceea, după ce eu voi dispărea, te vei putea întoarce liniștit la ce-a fost înainte. Nu a fost decât o aventură, nimic mai mult, nu?

El scutură din cap.

— Nu, nu-i adevărat. N-a fost doar o aventură. Țin foarte mult la tine...

Theresa îl privi cu duritate.

— Dar nu destul ca să încerci măcar să facem ca relația noastră să dureze.

Garrett se uită la ea cu durerea înscrisă pe chip.

— Nu vorbi așa...

— Dar atunci cum? Să mă arăt plină de înțelegere? Ai vrea să spun pur și simplu: „Of, bine, Garrett, o să punem punct

aici pentru că pare o treabă grea și nu ne vom putea vedea prea des. Înțeleg. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.“ Asta-i ceea ce ai vrea să spun?

— Nu, n-aș vrea să spui așa ceva.

— Și atunci ce vrei? Ți-am spus deja că eu sunt gata să încerc... Am spus că vreau să încerc...

Garrett scutură din cap, incapabil s-o privească în ochi. Theresa simțea cum o podideau lacrimile.

— Ascultă, Garrett, știu că ți-ai pierdut soția. Știu că ai suferit teribil din cauza asta. Dar acum ai început să te porți ca un martir. Ai toată viața înainte. Nu arunca totul la lada de gunoi doar pentru că vrei să trăiești în trecut.

— Nu trăiesc în trecut, se apără el.

Theresa încercă să-și alunge lacrimile. Glasul i se îmblânzi.

— Garrett... poate că eu nu mi-am pierdut tovarășul de viață, ca tine, dar tot am pierdut pe cineva la care ținam foarte mult. Știu totul despre durere și neputință. Dar, ca să fiu sinceră până la capăt, m-am săturat să mai fiu singură toată vremea. La mine totul s-a terminat cu trei ani în urmă ca și pentru tine – dar eu una m-am săturat până peste cap să-mi mai plâng singură de milă. Sunt gata să merg mai departe și să găsesc o persoană specială care să fie alături de mine. Asta ar trebui să faci și tu.

— Știu. Crezi că nu știu?

— În clipa asta nu mai sunt la fel de sigură ca înainte. Între noi s-a petrecut ceva minunat, și n-aș vrea să pierdem din vedere tocmai ce-i mai frumos.

El continuă să tacă.

— Ai dreptate, încep, chinându-se să vorbească. În mintea mea știu că ai dreptate. Dar inima... pur și simplu nu mai știu.

— Și cu inima cum rămâne? Sau pentru tine nu contează deloc?

Felul în care-l privi îl făcu să simtă un nod imens în gât.

— Cum să nu conteze? Contează mai mult decât crezi. Când vru s-o ia de mână, Theresa se feri și de-abia atunci observă Garrett cât de mult o rănise. Continuă să-i vorbească

cu blândețe, încercând să-și țină sub control propriile-i emoții: Theresa, îmi pare nespus de rău că te-am făcut să treci, că am trecut împreună prin toată discuția asta tocmai în ultima noastră noapte. Crede-mă, pentru mine n-ai fost doar o aventură. Doamne – ai fost orice, dar nu o aventură. Ți-am spus deja că țin foarte mult la tine, și să știi c-am vorbit foarte serios.

Întinse brațele și o rugă din priviri să vină lângă el. Theresa ezită o secundă, apoi se cuibări lângă el, fiind asaltată de emoții contradictorii. Își lăsă capul pe pieptul lui, nedorind să-i vadă expresia de pe chip. El o sărută pe păr, vorbind încet în vreme ce o săruta:

— Îmi pasă. De fapt, îmi pasă așa de mult încât treaba asta mă sperie. N-am simțit așa ceva de atâta vreme încât aproape că am uitat cât de importantă poate deveni pentru mine o altă persoană. Nu cred că aș putea să te las să pleci și apoi să te uit, și nici nu vreau. Și în niciun caz n-aș vrea să punem punct tocmai acum relației dintre noi. Vreme de câteva secunde nu se auzi decât răsuflarea lui calmă. Apoi șopti mai departe: Promit să fac tot ce pot ca să vin să te văd. Și vom încerca să facem ca această relație să meargă.

Tandrețea din glasul lui eliberă zăgazul lacrimilor pe care Theresa le reținuse îndelung. Apoi Garrett continuă așa de încet încât aproape că ea nici nu auzi:

— Theresa, cred că m-am îndrăgostit de tine.

Cred că m-am îndrăgostit de tine, auzi ea iar. Cred...

Cred...

Nedorind să-i răspundă, șopti pierdută:

— Doar strânge-mă în brațe, da? Mai bine să nu mai vorbim.

*

* *

La revărsatul zorilor se iubiră din nou și apoi rămaseră strâns îmbrățișați până ce soarele se ridică pe cer atât cât să le dea de știre că venise vremea ca Theresa să se pregătească de plecare. Deși nu stătuse aproape deloc la hotel și își

adusese valiza la Garrett, verificase dacă Deanna sau Kevin o sunaseră.

Au făcut duș împreună și, după ce se îmbrăcară, Garrett se apucă să-i prepare micul dejun în vreme ce ea-și strângea lucrurile. În timp ce trăgea fermoarul la valiză, Theresa auzi din bucătărie că se prăjea ceva și imediat mirosul de costiță umplu toată casa. Își uscă părul și se fardă, apoi se duse și ea acolo.

Garrett era așezat la masă și sorbea din cana cu cafea. Când o văzu intrând, îi făcu cu ochiul. Pe dulap găsi o cană pregătită pentru ea, chiar alături de filtrul de cafea, așa că-și turnă o porție bună din lichidul întunecat. Micul dejun se afla deja pe masă – omletă, costiță și pâine prăjită. Theresa se așeză pe scaunul de lângă el.

— Nu am știut ce anume ai vrea la micul dejun, se scuză el, arătând spre masă.

— Nu te supăra, Garrett, dar nu mi-e foame deloc.

El îi zâmbi.

— Nicio problemă. Nici mie nu mi-e foame.

Theresa se ridică de pe locul ei ca să i se așeze în brațe. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și își ascunse fața în umărul lui. El o strânse cu putere și începu să se joace cu o mână prin părul ei.

În cele din urmă Theresa se retrase. Se bronzase cât stătuseră la soare în săptămâna ce trecuse. Iar cu blugii scurți și tricoul alb arăta ca o adolescentă lipsită de griji. O clipă rămase privind la modelul floral de pe bareta sandalelor. Valiza și poșeta o așteptau alături de ușa de la dormitor.

— Avionul meu va pleca în curând și încă mai trebuie să plătesc pentru camera de la hotel și să înapoiez mașina închiriată, îi zise.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

Ea încuviință din cap cu buzele strânse.

— Nu, și așa va trebui să mă grăbesc ca să prind avionul și, în afară de asta, tu ar trebui să te ții după mine cu camioneta ta. La fel de bine ne putem lua rămas bun și de aici.

— Am de gând să te sun diseară.

Theresa zâmbi.

— Sper s-o faci.

Ochii i se umplură de lacrimi, așa că Garrett o strânse în brațe cât putu de tare.

— O să-mi lipsești tare mult, îi zise, iar ea începu să plângă de-a binelea. Îi șterse lacrimile cu degetele, de abia atingând-o.

— Iar mie o să-mi lipsească mâncarea pe care mi-o făceai, șopti ea, simțindu-se ridicolă.

Garrett începu să râdă, risipind tensiunea.

— Nu trebuie să fii tristă. Doar o să ne vedem iar peste vreo două săptămâni, nu?

— Dacă nu cumva ne răzgândim.

El îi zâmbi liniștit.

— O să stau și-o să număr zilele. Iar când o să vii iar, o să-l aduci și pe Kevin, nu?

Theresa încuviință din cap.

— Foarte bine, pentru că de abia aștept să-l cunosc. Dacă seamănă cât de puțin cu tine, sunt sigur c-o să ne înțelegem de minune.

— Și eu sunt sigură de asta.

— Iar până atunci o să mă gândesc la tine tot timpul.

— Serios?

— Absolut. Deja am început să mă gândesc la tine.

— Doar din cauză că-ți stau în poală.

Garrett râse din nou, iar ea-i oferi un zâmbet palid. Apoi se ridică și-și șterse obrazii. Garrett se duse să-i ia bagajele și ieșiră împreună din casă. Afară soarele ajunsese în înaltul cerului și aerul se încălzise. Theresa scoase din buzunarul poșetei ochelarii de soare pe care-i ținu în mână până când ajunseră în locul în care-și parcase mașina închiriată.

Descuie portbagajul și el îi așeză lucrurile înăuntru. Apoi Garrett o prinse în brațe și o sărută cu blândețe înainte să-i dea drumul. După ce-i deschise portiera o ajută să urce, și aștepta ca ea să bage cheile în contact și să pornească motorul.

Cu portiera încă deschisă, au rămas să se privească unul

pe celălalt până când motorul începu să toarcă lin.

— Dacă mai vreau să prind avionul, ar trebui să plec.

— Știu.

Garrett se dădu la o parte și trânti portiera. Theresa scoase o mână pe geam. Garrett o prinse între palmele lui pentru o clipă. Apoi ea porni mașina.

— O să suni diseară?

— Promit.

Ea își retrase mâna înăuntru și, zâmbindu-i încă, porni încet la drum. Garrett rămase pe loc, privind cum îi mai făcea o dată semn înainte să dea colțul străzii, și se întrebă cum avea să reziste următoarele două săptămâni.

*

* *

În ciuda traficului, Theresa ajunse destul de repede la hotel, unde achită în grabă nota de plată. Primi și trei mesaje de la Deanna, din ce în ce mai pline de disperare. „Ce se petrece acolo? Cum a mers întâlnirea?“ scria în primul; „De ce n-ai sunat? De abia aștept să aud totul, până la ultimul detaliu“, stătea trecut pe cel de-al doilea; cel de-al treilea și ultimul era și mai explicit: „Vrei musai să mă omori? Sună-mă să-mi spui ce se petrece – te rog!“ Mai avea și un mesaj de la Kevin – ea oricum îl sunase de vreo două ori de la Garrett de acasă – dar părea să fie vechi de câteva zile.

Returnă mașina pe care o închiriasse și ajunse la aeroport cu mai puțin de jumătate de oră înainte de decolare. Din fericire, coada la predarea bagajelor nu fusese prea mare, așa că izbuti să ajungă la poarta de îmbarcare tocmai în ultima clipă. După ce-i dădu biletul stewardesei, urcă în avion și-și ocupă locul. Zborul până la Charlotte nu era deloc aglomerat și scaunul de lângă ea rămase neocupat.

Theresa închise ochii gândindu-se la evenimentele uimitoare care avuseseră loc cu numai o săptămână în urmă. Nu numai că-l găsisse pe Garrett, dar ajunsese să-l cunoască mai bine decât crezuse că ar fi fost cu puțință. Iar omul acesta reușise să-i răscolească în suflet cele mai profunde

sentimente, sentimente pe care ea, una, le crezuse de multă vreme îngropate definitiv.

Dar îl iubea?

Se gândi la întrebare cu mare atenție, știind ce-ar fi însemnat să admită că era adevărat.

Încercă să retrăiască conversația lor din noaptea trecută. Temerile lui, neputința de a se desprinde de trecut, grija că n-o va putea vedea atât de mult cât i-ar fi plăcut. Erau lucruri pe care le înțelegea și ea foarte bine. Dar...

Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Se încruntă. De ce trebuise să mai adauge și acel „cred“? Ori se îndrăgostise de ea, ori nu... nu? Oare o spusese numai ca s-o potolească? Sau o spusese dintr-un alt motiv?

Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Îl auzi în minte spunând-o iar și iar, pe tonul acela amestecat cu... ce anume? Ambivalență? Acum, când se gândea la toate astea, aproape că-și dorea ca el să nu fi spus nimic. Dacă ar fi fost așa, cel puțin n-ar mai fi încercat acum să-și dea seama ce anume voise el să spună cu adevărat.

Cum rămânea însă cu ea? Îl iubea pe Garrett?

Închise ochii obosită, nemaidorind să încerce să mai descâlcească toate acele emoții încurcate. De un singur lucru era sigură – nu avea de gând să-i spună că-l iubea până când nu era sigură că el o lăsase pe Catherine să se odihnească în pace, undeva în trecut.

*

* *

În noaptea aceea, în visul lui Garrett, o furtună violentă tocmai se năpustise asupra regiunii. Ploaia biciuia fără milă casa și el alerga disperat dintr-o cameră în alta. Era casa în care locuia de multă vreme și, deși știa foarte bine încotro mergea, ploaia care intra nestăvilită pe geamurile deschise îl orbea. Știind că trebuia să închidă ferestrele, dădu buzna în dormitor, împiedicându-se în draperiile pe care vântul și ploaia le fluturau în interior. Reușind să scape din încheștarea lor moale, ajunse la fereastra deschisă, chiar în

clipa în care luminile s-au stins.

Camera se scufundase în beznă. Peste urletul furtunii, auzi mugetul unei sirene din depărtare, ce avertizau oamenii de uraganul care se apropia. În vreme ce el se lupta cu fereastra, fulgerele brăzdau necontenit cerul. Rama ferestrei nu voia să se clintească. Ploaia continua să vină în valuri înăuntru, udându-i mâinile și nelăsându-l să apuce bine marginea ferestrei.

Deasupra, acoperișul gema din cauza rafalelor furioase ale vântului.

Continuă să se lupte cu fereastra, dar aceasta se blocase și nu voia să se clintească. În cele din urmă, dându-se bătut, încercă să închidă fereastra alăturată. Ca și prima, aceasta a rămas blocată.

Auza deja olandele care se desprindeau de pe acoperiș și sunetul de sticlă spartă.

Se întoarse și alergă în salon. Ferestrele de acolo explodaseră spre interior, împrăștiind sticla peste podele. Ploaia bătea dintr-o parte direct în cameră, iar vântul se intensificase. Ușa din față se scutura din balamale.

În fața ferestrelor o auzea pe Theresa care îl striga.

— Garrett, trebuie să ieși în clipa asta!

În clipa aceea, ferestrele de la dormitor cedară și se sparseră. Rafalele de vânt, care șuierau nestingherite prin casă, începură să lărgească spărtura din acoperiș. Casa nu avea să mai reziste multă vreme în picioare.

Catherine.

Trebuia să-i ia fotografia și celelalte lucruri care se adunaseră pe masa de lucru.

— Garrett! Nu mai e vreme de pierdut! îi strigă iar Theresa.

În pofida ploii și a întunericului, el tot o putea vedea cum îl aștepta afară, făcându-i semne disperate s-o urmeze.

Fotografia. Inelul. Felicitările de Sfântul Valentin.

— Haide! continua Theresa să strige. Dădea din brațe cu disperare.

Cu un geamăt puternic, acoperișul începuse să se separe de restul casei, în vreme ce vântul trăgea de el fără milă. Din instinct, își duse brațele deasupra capului atunci când o

parte din tavan se prăbuși peste el.

În câteva momente totul avea să fie pierdut.

Fără să-i pese de primejdie, o porni înapoi spre dormitor. Nu putea fugi fără lucrurile acelea.

— Haide, încă mai poți să ieși!

Ceva din felul în care urlase Theresa după el îl făcu să se oprească. Privi de la Theresa la dormitor, înghețat în mijlocul salonului.

O altă bucată de tavan se prăbuși chiar lângă el. Cu gemete ascuțite, acoperișul se desprindea tot mai mult.

Făcu un pas spre dormitor și observă că Theresa încetase să mai dea din mâini. Lui i se păru că renunțase să-l mai îmboldească.

O rafală de vânt trecu prin camera deschisă, urlând cumplit și aproape aruncându-l pe jos. Mobila se răsturnase peste tot, blocându-i calea.

— Garrett! Te rog! o mai auzi pe Theresa strigând.

Din nou, sunetul vocii ei îl făcu să se oprească, și abia atunci își dădu seama că, dacă se încăpățâna în continuare să încerce să salveze lucrurile care-l legau de trecut, era foarte posibil să nu mai poată ieși deloc.

Oare merita?

Răspunsul era evident.

Renunță la nebunia lui și se grăbi să ajungă la deschizătura lăsată în perete de geamurile sparte. Lovi cu pumnul bucățile de sticlă rămase agățate și ieși afară, pe terasă, chiar în momentul în care acoperișul era smuls cu totul. Pereții se clătinau periculos și, în momentul în care sări pe marginea terasei, casa întregă se năruî cu un vuiet asurzitor.

O căută din priviri pe Theresa, ca să se asigure că era teafără, dar, ciudat, n-o mai vedea nicăieri.

Capitolul 11

A doua zi dimineată, devreme, pe când Theresa dormea

dusă, țârâitul telefonului o scoase din vis. După ce căută pe pipăite receptorul, recunoscuse imediat glasul.

— Ai ajuns cu bine acasă?

— Mda, răspunse ea amețită de somn. Cât e ceasul?

— Puțin peste șase. Te-am trezit?

— Da. Aseară am stat până târziu și am așteptat să mă sune. Începusem să mă întreb dacă nu cumva ai uitat ce-ai promis.

— N-am uitat nimic. M-am gândit numai că poate ai nevoie de un scurt răgaz ca să te adaptezi.

— Dar erai sigur că voi fi trează la ora asta matinală, nu? Garrett începu să râdă.

— Îmi cer scuze. Cum a fost zborul? Cum te simți?

— Bine. Obosită, dar bine.

— Să înțeleg de aici că viața din marele oraș te-a și istovit? Theresa izbucni în râs, dar Garrett redeveni serios.

— Hei, vreau să-ți spun ceva.

— Ce?

— Mi-e dor de tine.

— Chiar așa?

— Mda, ieri m-am dus la magazin ca să mai rezolv unele treburi, deși era închis și n-am reușit să fac mai nimic pentru că mă tot gândeam la tine.

— Mă bucur să aud asta.

— E adevărat. Nu știu cum o să mai pot lucra ceva în următoarele două săptămâni.

— Hei, te descurci tu cumva.

— S-ar putea să încep să sufăr și de insomnii.

Theresa începu să râdă, știind că el doar o necăjea.

— Nu e cazul să mergem atât de departe. Adevărul este că nu mă omor după indivizii ăștia, supradependenți. Eu îi prefer pe bărbații mai bărbați.

— Bine, atunci o să încerc să mă controlez.

Theresa tăcu o clipă.

— Unde ești în clipa asta?

— Stau pe terasă și privesc cum răsare soarele. De ce?

Theresa regreta deja priveliștea minunată pe care nu avea cum s-o vadă.

— E frumos, nu?

— E întotdeauna frumos, dar în dimineața asta nu mi se mai pare totul la fel de grozav ca înainte.

— Și de ce nu?

— Pentru că nu ești și tu cu mine ca să te bucuri de această frumusețe.

Theresa se întinse iar între perne, într-o poziție confortabilă.

— Hei – și mie mi-e tare dor de tine.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să știu că sunt singurul în situația asta.

Theresa zâmbi și cu mâna rămasă liberă începu să se joace cu o șuviță de păr, până când cu douăzeci de minute mai târziu, își luă rămas bun.

*

* *

Ajungând la birou mai târziu decât de obicei, Theresa se resimțea de pe urma aventurii ei furtunoase. Nu apucase să doarmă cât ar fi trebuit și, după ce vorbise la telefon cu Garrett și se uitase în oglindă, i se păruse că arăta cam cu un deceniu mai bătrână decât vârsta ei reală. Ca de obicei, primul lucru pe care-l făcu ajungând la birou fu să-și toarne o cană bună cu cafea la care adăugă un pachetel suplimentar de zahăr ca să-și mai revină.

— Măi să fie! Bună, Theresa, rosti Deanna veselă, venind în urma ei. Am crezut că n-o să mai dai pe aici. Mor să aud ce s-a întâmplat.

— Bună dimineața, mormăi Theresa în timp ce-și amesteca zahărul în cafea. Scuze pentru întârziere.

— Eu mă bucur că ai reușit până la urmă. Seara trecută, aproape c-am vrut să năvălesc peste tine ca să stăm de vorbă, dar nu eram sigură de ora la care trebuia să te întorci.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, dar eram foarte obosită după săptămâna de vacanță, se scuză Theresa.

Deanna se sprijini de bufet.

— Mda, oare de ce nu mă mir? Deja am adunat doi cu doi.

— Ce vrei să spui?

Ochii Deannei străluceau de ațătare.

— Să înțeleg de aici că încă nu ți-ai văzut masa de lucru?

— Nu, de abia am ajuns. De ce?

— Ei bine, zise Deanna, ridicând din sprâncene, bănuiesc că ai făcut impresie bună.

— Deanna, despre ce tot vorbești?

— Vino cu mine, îi zise Deanna cu un zâmbet conspirativ, deschizând drumul spre sala redacției. Theresa rămase fără grai atunci când își văzu biroul. Alături de corespondența acumulată în lipsa ei se afla o vază mare, transparentă, în care se răsătau o duzină de trandafiri, minunat aranjați.

— Au sosit azi dimineață la prima oră. Cred că omul care le-a livrat a fost oarecum șocat că nu erai aici să primești buchetul, dar m-am băgat eu în față și am spus că-s pentru mine. Atunci l-am șocat de-a binelea.

Fără să mai stea să asculte la ce-i spunea Deanna, Theresa se întinse după micul plic așezat pe marginea vazei și-l deschise imediat. Deanna veni în spatele ei ca să poată citi peste umăr. Pe bilet stătea scris:

*Pentru cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc,
Acum c-am rămas iar singur, nimic nu mai este cum era
înainte.*

Cerul este cenușiu și oceanul înnegurat.

Nu vrei să îndrepti lucrurile?

Singura soluție este să ne vedem din nou.

Mi-e dor de tine,

Garrett

Theresa zâmbi, după care puse biletul la loc în plic și se aplecă să miroasă buchetul.

— Cred c-ai avut parte de-o săptămână memorabilă, comentă Deanna.

— Mda, cam așa ceva, rosti Theresa cu simplitate.

— De abia aștept să-mi spui – cu toate detaliile picante.

— Cred, zise Theresa privind în jur, la oamenii din redacție care se uitau la ele curioși, că aș prefera să discutăm despre

asta ceva mai târziu, când o să fim singure. Nu vreau să începă toată lumea să bârfească pe tema asta.

— Deja au început, Theresa. Prea a trecut multă vreme de când nu s-au mai livrat flori pe aici. Dar, bine – vom discuta despre asta mai târziu.

— Le-ai spus din partea cui sunt?

— Sigur că nu. Ca să fiu sinceră, îmi cam place să-i las să fiarbă în zeama lor. Îi făcu cu ochiul înainte să privească în redacție. Ascultă, Theresa, acum am ceva de lucru. Crezi că am putea să luăm prânzul împreună? Atunci am putea sta de vorbă în liniște.

— Sigur. Unde?

— Ce-ai zice de Mikuni's? Pun pariu că n-ai prea găsit *sushi* acolo, în Wilmington.

— E perfect. Și, Deanna... mulțumesc pentru discreție.

— Nicio problemă.

Deanna o bătu pe Theresa pe umăr și se îndreptă spre biroul ei. Theresa aspiră iar parfumul trandafirilor, apoi mută vaza într-un colț. Câteva minute se arată preocupată de corespondență, prefăcându-se a nu observa buchetul de pe masa de lucru, până când activitatea din redacție reveni la normal. După ce se asigură că nu-i dădea nimeni nicio atenție, ridică receptorul și sună la biroul lui Garrett.

La telefon răspunse Ian.

— Numai două secunde, cred că acum e la el în birou. Cine îl caută, vă rog?

— Spune-i că e cineva care vrea să se programeze la lecțiile de scufundare peste două săptămâni. Încercase să pară cât mai distantă posibil, nefiind sigură dacă Ian știa ceva despre ei sau nu.

Ian o puse pe linia de așteptare unde rămase câteva momente. Apoi se auzi un clic și pe fir intră Garrett.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă nedumerit.

Ea îi zise cu simplitate.

— N-ar fi trebuit să faci gestul ăsta, deși recunosc că m-a bucurat mult.

El îi recunoscuse glasul și se înveseli deodată.

— Hei, tu ești. Mă bucur că au ajuns. Arată bine?

— Sunt minunați. De unde ai știut că-mi plac trandafirii?

— N-am știut, dar nu am cunoscut până acum o femeie care să nu fie încântată de trandafiri, așa c-am riscat.

Theresa zâmbi.

— Deci trimiți trandafiri mai multor femei, nu?

— Milioane. Am o mulțime de admiratoare. Nu știai că instructorii de scufundare sunt aproape ca vedetele de cinema?

— Nu mai spune!

— Adică nu ești la curent cu treaba asta? Și eu, care am crezut că ești doar o altă admiratoare înfocată.

Theresa începu să râdă.

— Mda, mersi mult de tot.

— Desigur. Nu te-a întrebat nimeni de unde sunt trandafirii?

Theresa zâmbi.

— Sigur că m-au întrebat.

— Sper că m-ai vorbit numai de bine.

— Așa am făcut. Le-am spus că ai șaiszeci și opt de ani și că ești gras, și că sâsâi așa de cumplit că nu am reușit să pricep o boabă din ce mi-ai spus. Dar cum mi-ai stârnit mila, am acceptat să iau prânzul cu tine, iar acum, din nenorocire, ai început să mă urmărești.

— Hei, asta chiar nu-mi place, rosti el. Tăcu o clipă. Deci... sper ca trandafirii să-ți amintească în cel mai serios mod că mă gândesc la tine.

— Tot ce se poate, răspunse ea în glumă.

— Ei bine, să știi că mă gândesc la tine și nu vreau să uiți treaba asta.

Theresa aruncă o privire spre trandafiri.

— Asemenea, rosti încet.

După ce închise, Theresa rămase nemișcată o clipă, după care se întinse iar după plic și citi biletul încă o dată, de la capăt. După ce termină, în loc să-l mai așeze pe marginea vazei, îl băgă în poșetă ca să-l păstreze. Cunoscându-și colegii, ar fi putut să bage mâna în foc că cineva avea să-l citească atunci când ea n-ar fi fost atentă.

*

* *

— Deci, cum e tipul?

Deanna stătea la masa din restaurant, în fața Theresei. Theresa îi întinse fotografiile făcute în vacanță.

— Nici nu știu de unde să încep.

Privind la o fotografie cu Theresa și Garrett pe plajă, Deanna îi zise, fără să ridice privirea spre ea:

— Ia-o de la început. Nu vreau să pierd nimic.

Cum Theresa îi povestise deja cum îl întâlnise pe Garrett la docuri, reluă povestirea din seara în care ieșiseră în larg. Îi spuse Deannei cum special își lăsase haina la bord voind să aibă o scuză valabilă ca să-l revadă – la care Deanna răspunse:

— Absolut magnific!

Theresa trecu mai departe, la prânzul de a doua zi și, în fine, la cina luată împreună, prima. Reamintindu-și ultimele patru zile pe care le petrecuseră împreună, nu uită aproape nimic și nici nu omise mare lucru în vreme ce Deanna o asculta cu cea mai mare atenție posibilă.

— După ce mi-ai spus, am înțeles că te-ai distrat de minune, rosti Deanna, zâmbind ca o mamă mândră de isprava odraslei.

— Așa este. Cred că a fost cea mai minunată săptămână de până acum. Numai că...

— Ce?

Theresei îi trebui un moment până să răspundă.

— Ei bine, la final Garrett a spus ceva care m-a făcut să mă întreb unde vor duce toate astea.

— Ce anume a spus?

— Nu e vorba numai de ce a spus, ci de felul în care a vorbit. Mi-a lăsat impresia că nu era tocmai sigur dacă voia să ne mai vedem sau nu.

— Parcă mi-ai spus că pleci iar la Wilmington peste vreo două săptămâni.

— Așa e.

— Și atunci care-i problema?

Theresa începu să se foiască, încercând să-și adune gândurile.

— Ei bine, încă se mai luptă cu amintirea lui Catherine și... și nu sunt foarte sigură că va putea să treacă vreodată peste tragedia lui.

Deanna începu să râdă.

— Ce o fi așa de amuzant? o întrebă Theresa uimită.

— *Tu*, Theresa. La ce te-ai fi așteptat? Știai că lupta din greu cu fantoma Catherinei încă de când ai plecat acolo. Nu uita că în primul rând te-a atras la el dragostea lui „nemuritoare”. Chiar credeai c-o s-o uite pe Catherine numai în câteva zile, numai pentru că voi v-ați potrivit așa de bine, din toate punctele de vedere?

Theresa se arătă spășită și Deanna râse iar.

— *Chiar* te-ai așteptat la așa ceva, nu? Exact așa ai crezut.

— Deanna, tu n-ai fost acolo... Nu ai habar cât de bine era totul între noi, până în ultima noapte.

Deanna se împlânzi puțin.

— Theresa, știu că o parte din tine crede că poate să schimbe pe cineva, dar în realitate este cu neputință. Tu te poți schimba pe tine, și Garrett poate, dar n-o poți face tu în locul lui.

— Știu și eu...

— Nu, de fapt nu știi, rosti Deanna, întrerupând-o cu delicatețe. Sau dacă știi, atunci nu vrei să privești totul prin prisma asta. Viziunea ta, după cum se spune, a devenit acum tulbure.

Theresa se gândi o clipă la tot ce-i spusese.

— Hai acum să aruncăm o privire obiectivă la tot ce s-a întâmplat cu Garrett, bine? continuă Deanna.

Theresa încuviință, tăcută.

— Deși tu mai știai câte ceva despre Garrett, el nu știa absolut nimic despre tine. Cu toate astea, el a fost acela care te-a invitat să ieși în larg. Deci, ce s-a petrecut mai departe între voi doi s-a aprins în momentul acela. După aceea, ajungi să-l revezi atunci când te-ai dus să-ți iei haina, dar el este cel care te invită la prânz. Îți spune totul despre Catherine apoi te invită la cină. După care, ați petrecut

împreună patru zile de vis, timp în care ați ajuns să vă cunoașteți tot mai bine și să țineți unul la celălalt. Dacă mi-ai fi spus că se va întâmpla așa ceva înainte să pleci, nu te-aș fi crezut nici moartă. Dar uite că s-a întâmplat – asta-i toată șmecheria. Iar acum, amândoi v-ați făcut deja planuri ca să vă revedeți. Mie mi se pare că totul a fost un succes uriaș.

— Și atunci, vrei să spui că n-ar fi trebuit să-mi fac probleme dacă o va uita sau nu pe Catherine?

Deanna scutură din cap.

— Nici chiar așa. Dar ascultă – cel mai bine este să faci câte un pas o dată. La fel de adevărat este că, până acum, ați petrecut împreună doar câteva zile – timp insuficient ca să poți lua o decizie de genul ăsta. În locul tău, aș aștepta să văd ce o să simți în următoarele săptămâni. Când îl vei vedea data viitoare, vei ști mult mai multe decât în clipa asta.

— Chiar crezi? Theresa își privea îngrijorată prietena.

— N-am avut dreptate atunci când aproape că nu te-am trimis cu forța până acolo, ei?

*

* *

În vreme ce Theresa și Deanna mâncau, Garrett lucra la el în birou, ascuns în spatele unui teanc gigantic de hârtoage, când se deschise ușa. În birou își făcu intrarea Jeb Blake, care după ce se asigură că fiul său era singur, închise bine ușa în urma lui. Se instalează comod în scaunul din fața mesei de lucru, scoase din buzunar tutunul și niște foite fine și prinse să-și răsucească o țigară.

— Dar, te rog, stai jos. După cum vezi, n-am mare lucru de făcut, zise Garrett făcând semn cu mâna spre mulțimea de hârtii pe care trebuia să le rezolve.

Jeb zâmbi, și continuă să-și pregătească tacticos țigara.

— Am sunat la magazin de câteva ori, dar mi s-a spus că n-ai dat pe aici toată săptămâna. Deci, ce-ai pus la cale?

Garrett se lăsă pe spate în scaun și-și examinează tatăl.

— Sunt convins că deja știi răspunsul la întrebarea ta și

probabil ăsta-i motivul pentru care te afli acum aici.

— Ai fost cu Theresa tot timpul?

— Mda, cu ea.

Continuând să-și răsucescă țigara, Jeb întrebă nonșalant:

— Și, ce-ați făcut voi doi singurei tot timpul ăsta?

— Am ieșit în larg, ne-am plimbat pe plajă, am discutat... Știi și tu, am încercat să ne cunoaștem mai bine.

Jeb termină de răsucit țigara și și-o vârî în gură. Scoase din buzunarul de la cămașă bricheta Zippo, o aprinse și inspiră adânc. În timp ce sufla fumul îi zâmbi șmecherește lui Garrett.

— Ai preparat fripturile așa cum te-am învățat eu?

Garrett zâmbi fără voie.

— Sigur.

— A fost impresionată?

— Foarte.

Jeb încuviință din cap și trase din țigară. Garrett simțea cum aerul din birou devenea tot mai greu de respirat.

— Ei bine, atunci cred eu că are ceva deosebit, nu?

— Mai mult de atât, tată.

— Ti-a plăcut de ea, nu?

— Foarte tare.

— Chiar dacă nu o cunoști așa de bine?

— Am sentimentul că știu tot ce trebuie despre ea.

Jeb dădu iar din cap și rămase tăcut o clipă. Apoi întrebă:

— Ai de gând să te mai vezi cu ea?

— De fapt, o să vină iar aici peste vreo două săptămâni, împreună cu băiatul ei.

Jeb privi cu mare atenție expresia lui Garrett. Apoi, se ridică de pe scaun și o porni spre ușă. Înainte s-o deschidă, se întoarse iar cu fața spre băiatul lui.

— Garrett, te superi dacă-ți dau un sfat?

Uimit de plecarea bruscă a tatălui său, răspunse:

— Sigur că nu.

— Dacă o placi, dacă ea te poate face fericit și simți că o cunoști deja – atunci n-o scăpa din mână.

— De ce-mi spui toate astea?

Jeb îl privi pe Garrett drept în ochi și trase un fum de țigară.

— Pentru că, așa cum te cunosc, tu vei fi acela care va pune punct acestei relații, și am bătut drumul până aici ca să te opresc, dacă pot.

— Ce tot spui acolo?

— Știi foarte bine ce vreau să spun, zise încet. Se întoarse și plecă din biroul lui Garrett fără un alt cuvânt.

*

* *

Târziu în seara aceea, având încă în minte comentariile amare ale tatălui său, Garrett nu-și găsea somnul. Se dădu jos din pat și merse la bucătărie, știind foarte bine ce trebuia să facă. Într-un sertar găsi carnetul pe care-l folosea mereu atunci când avea mintea prea agitată, după care se așeză la masă, sperând să-și poată exprima gândurile în cuvinte.

„Draga mea Catherine,

Nu știi ce se întâmplă cu mine, și nu am habar dacă voi afla vreodată. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea încât nu-mi mai dau seama ce simt.“

Garrett rămase în fața mesei mai bine de un ceas după ce scrise acele cuvinte, și, oricât de mult încercă, nu reuși să se gândească la ce altceva să pună pe hârtie. A doua zi dimineată, când se trezi, spre deosebire de celelalte zile, primul lui gând nu fugi spre Catherine.

Gândul lui se îndreptase numai spre Theresa.

*

* *

De-a lungul celor două săptămâni care urmară, Garrett și Theresa au vorbit la telefon în fiecare noapte, câteodată ore în șir. Garrett îi trimise și câteva scrisori – deși semănau mai degrabă cu niște bilete – ca să-i dea de știre că-i ducea dorul,

și în săptămâna următoare îi mai trimise altă duzină de trandafiri și o cutie de bomboane.

Theresa nu voia să-i trimită la rândul ei flori sau bomboane așa că, în cele din urmă, îi expedie o cămașă de un albastru palid care avea să se asorteze bine cu blugii și câteva vederi.

Kevin veni și el acasă după câteva zile, astfel că pentru Theresa timpul a trecut mult mai ușor decât pentru Garrett. În prima noapte acasă, Kevin luă cina cu Theresa, povestindu-i printre picături aventurile de vacanță înainte să se urce în pat și să doarmă cincisprezece ore la rând. Când se trezi, Theresa întocmise deja o listă lungă cu toate lucrurile care trebuiau făcute. Avea nevoie de haine noi pentru școală – hainele de anul trecut deja rămăsese mici – și trebuia să se înscrie pentru toamnă în liga de fotbal, ceea ce-i luă aproape o întreagă zi de sâmbătă. În plus, revenise acasă cu o geantă plină de rufe murdare, voia să developeze pozele pe care le făcuse în vacanță, iar pentru marți după-amiaza avea programare la stomatolog pentru a vedea dacă nu cumva avea nevoie de aparat dentar.

Cu alte cuvinte, în casa Osborne, viața revenise la normal.

În cea de a doua seară a întoarcerii lui Kevin, Theresa îi spuse despre vacanța de la Cape și apoi despre călătoria la Wilmington. Pomeni despre Garrett, încercând să ascundă față de el sentimentele pe care la nutrea, ca să nu-l sperie. La început, când îi explică că urmau să-l viziteze în weekend-ul următor, Kevin nu păru foarte încântat. Dar după ce-i spuse ce meserie avea Garrett, Kevin dădu semne clare de interes.

— Vrei să spui c-ar putea să mă învețe cum să mă scufund la mare adâncime? o întrebă în vreme ce ea dădea cu aspiratorul.

— Mi-a spus că te învață dacă te interesează.

— Perfect, mormăi el, întorcându-se la preocuparea de dinainte.

Câteva seri după aceea, îl duse la un magazin de unde cumpără câteva reviste despre scufundători. Înainte de plecare, Kevin știa deja numele fiecărei piese a echipamentului pe care era posibil să-l primească și visa cu

ochii deschiși la aventurile care-l așteptau.

În acest răstimp, Garrett se cufundase în muncă. Lucra până târziu, gândindu-se la Theresa, purtându-se cam la fel cum făcuse și după moartea lui Catherine. Când îi mărturisii tatălui lui cât de mult îi lipsea Theresa, bătrânul dădu doar din cap și zâmbi. Licărul din privirile cercetătoare ale bătrânului îl făcu pe Garrett să se întrebe ce anume îi mai trecuse prin cap.

Atât Garrett cât și Theresa ajunseseră la concluzia că era mai bine dacă ea și Kevin nu aveau să stea la el, dar, din cauză că era vară și plin sezon, aproape toate camerele din oraș fuseseră deja ocupate. Din fericire, Garrett îl cunoștea pe proprietarul unui mic motel care se afla cam la o milă depărtare de casa lui și putuse astfel aranja totul pentru șederea lor acolo.

Când veni în fine și ziua sosirii Theresei și a lui Kevin, Garrett cumpără de mâncare, spală camioneta și pe dinafară și pe dinăuntru și făcu un duș înainte s-o pornească spre aeroport.

Îmbrăcat în niște pantaloni kaki, în sandale și cu cămașa pe care i-o cumpărase Theresa, aștepta neliniștit lângă poarta de debarcare.

În ultimele două săptămâni sentimentele lui pentru Theresa se limpeziseră. Acum știa că ceea ce se întâmplase între ei nu avea la bază numai simplă atracție fizică – felul în care-i dusesese dorul spunea că sentimentele erau mult mai profunde, mai durabile. În timp ce-și lungea gâtul ca s-o vadă printre ceilalți pasageri, simți un val de neliniște. Trecuse așa de multă vreme de când nu mai simțise ceva asemănător pentru altcineva – și oare unde aveau să ducă toate astea?

Când Theresa coborî din avion împreună cu Kevin, toată neliniștea lui se evaporă pe loc. Era frumoasă – mult mai frumoasă decât și-o amintea. Iar Kevin – era așa cum fusese descris, semănând foarte mult cu mama lui. Avea puțin peste un metru șaiszeci, avea ochii și părul întunecat al Theresei, și părea deșirat – brațele și picioarele păreau să fi crescut ceva mai mult decât restul corpului. Se îmbrăcase cu bermude

lungi, în picioare avea pantofi Nike, iar pe umeri avea o cămașă luată de la un concert cu Hootie and The Blowfish. Felul în care arăta fusese categoric inspirat de MTV, iar Garrett, văzându-l, zâmbi fără voie. Boston, Wilmington, de fapt nici nu conta, nu? Puștii erau peste tot la fel.

Theresa îl văzu și-i făcu semn cu mâna. Neștiind prea bine dacă s-o sărute de față cu Kevin, ezită până când Theresa se apropie veselă de el și-l sărută pe obraz.

— Garrett, aș vrea să faci cunoștință cu fiul meu, Kevin, îi zise mândră.

— Bună, Kevin.

— Bună ziua, domnule Blake, răspunse băiatul rigid, de parcă Garrett ar fi fost unul din profesorii lui.

— Mai bine spune-mi Garrett, rosti el, întinzându-i mâna. Kevin i-o strânse puțin nesigur. Până în acel moment, în afară de Annette, niciun alt adult nu-i mai spusese că putea să i se adreseze pe numele de botez.

— Cum a fost zborul? se interesă Garrett.

— Bun.

— Ați apucat să mâncați ceva?

— Încă nu.

— Aha, atunci ce-ați zice să ciugulim ceva înainte să vă duc la motel?

— Ar fi grozav.

— Pe tine te-ar interesa ceva în mod deosebit? îl întrebă Garrett pe Kevin.

— Mie-mi place la McDonald's.

— Of, dragă, nu, interveni repede Theresa, dar Garrett o opri cu o mișcare a capului.

— McDonald's e perfect.

— Ești sigur? îl întrebă Theresa.

— Absolut. Și eu mănânc acolo mai mereu.

Kevin părea încântat de răspunsul lui, așa că toți trei o porniră spre zona de recuperare a bagajelor. Imediat ce plecară de lângă poartă, Garrett întrebă:

— Spune-mi, Kevin, știi să înoți bine?

— Destul de bine.

— Te-ar tenta niște lecții de scufundare în weekend-ul

ăsta?

— Așa cred – am citit destule despre asta, răspunse băiatul, încercând să pară mai mare decât era.

— Atunci e bine. Am sperat să spui așa ceva. Dacă avem un dram de noroc, poate că-ți obținem și certificatul înainte să pleci acasă.

— Ce înseamnă certificatul?

— Este un fel de permis care-ți acordă dreptul să te scufunzi de câte ori vrei, seamănă cu permisul de șofer.

— Și așa putea să-l obțin în câteva zile?

— Sigur. Trebuie numai să dai o probă scrisă și să petreci câteva ore în apă cu un instructor. Dar cum în weekend-ul ăsta vei fi singurul meu elev – dacă nu vrea cumva și mama ta să învețe – vom avea la dispoziție destul timp.

— Perfect, rosti Kevin. Se întoarse apoi și spre Theresa. Mamă, tu n-o să înveți?

— Nu știu. Poate.

— Eu cred c-ar trebui, zise Kevin. Ar fi o distracție pe cinste.

— Are dreptate – și tu ar trebui să înveți, adăugă Garrett strâmbându-se, știind că Theresa se va simți încolțită de amândoi și că, mai mult ca sigur, avea să cedeze.

— Foarte bine, oftă ea, dând ochii peste cap, exasperată. O să merg și eu. Dar dacă văd vreun rechin, renunț pe loc.

— Vrei să spui c-ar putea fi și rechini? întrebă Kevin repede.

— Mda, este posibil să vedem și ceva rechini. Dar sunt mici și nu se dau la oameni.

— Cât de mici? întrebă Theresa, care-și amintea încă de povestea pe care i-o spusese el despre marele cap-de-ciocan cu care se întâlnise.

— Destul de mici ca să nu vă faceți griji din pricina lor.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Perfect, repetă Kevin ca pentru sine, în vreme ce Theresa îl privea pe Garrett întrebându-se dacă spusese adevărul.

*

* *

După ce luară bagajele și se opriră să mănânce, Garrett îi duse pe Theresa și pe Kevin la motel. Le duse lucrurile în cameră, apoi Garrett reveni la camionetă ca să ia de acolo o carte și niște hârtii.

— Kevin, astea sunt pentru tine.

— Ce anume?

— Cartea și testele pe care trebuie să le completezi ca să obții certificatul. Nicio grijă – pare că e mult de citit, dar nu-i chiar așa. Dar dacă vrei să începem de mâine, va trebui să citești bine primele două secțiuni și să completezi primul test.

— E greu?

— Nu – e chiar foarte ușor, dar tot trebuie să-l faci. Și te poți folosi de carte ca să cauți răspunsurile de care nu ești foarte sigur.

— Vrei să spui că pot să mă uit prin carte în timp ce dau testul?

Garrett încuviință din cap.

— Mda. Când le dau examen elevilor mei, toată lumea știe că trebuie să completeze testul acasă, și nu cred să fie cineva care să nu se uite prin carte. Important este că încerci să înveți ceea ce trebuie să știi. Scufundarea poate să fie foarte amuzantă, dar devine periculoasă dacă nu ai habar ce anume faci.

Garrett îi dădu cartea lui Kevin și continuă:

— Poți să termini până mâine – n-ai de citit decât vreo douăzeci de pagini și să faci testul – și atunci vom merge la piscină pentru prima ta lecție. O să înveți cum să-ți pui echipamentul și vom face o practică o vreme.

— Nu mergem pe ocean?

— Nu, nu mâine – trebuie să treacă ceva timp în care să te obișnuiești cu echipamentul. Abia după ce vom face asta câteva ore, o să fii pregătit. Probabil c-o să ieșim în larg luni sau marți, pentru primele scufundări departe de țărm. Și, dacă o să ai destule ore în apă, atunci când o să urci în avion

ca să pleci acasă, vei avea un certificat temporar în buzunar. După aceea, nu trebuie decât să trimiți cererea prin poștă și vei primi certificatul adevărat cam în două săptămâni.

Kevin se apucă să răsfoiască paginile.

— Mama trebuie să facă și ea la fel?

— Dacă vrea să-și obțină certificatul, da.

Theresa se apropie de Kevin și se uită la carte peste umărul lui. Informațiile adunate acolo nu păreau din caleafară de dificile.

— Kevin, îi zise, putem să le facem mâine dimineață, împreună, dacă ești prea obosit acum.

— Nu sunt obosit, răspunse băiatul imediat.

— Atunci te superi dacă ies cu Garrett pe balcon ca să stăm puțin de vorbă?

— Nu, nu, mergeți, răspunse Kevin absent, întorcând deja prima pagină.

O dată ieșiți pe balcon, Garrett și Theresa se așezară față-n față. Aruncând o privire spre fiul ei, Theresa constată că se apucase să citească foarte serios.

— Sper că nu renunți la diverse lucruri numai ca să-i obții certificatul, nu?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nici vorbă. Ca să obții un certificat pentru scufundătorii amatori nu trebuie decât să treci testele alea și să petreci un anumit număr de ore în apă alături de un instructor, asta-i tot. De regulă, cursul se face în trei sau patru weekend-uri, dar asta numai din cauză că majoritatea oamenilor nu au timp să vină la mine în timpul săptămânii. Kevin va face oricum același număr de ore – doar că la el vor fi condensate.

— Apreciez foarte mult că vrei să faci asta pentru el.

— Hei – uiți că eu din asta trăiesc.

După ce se asigură că băiatul era adâncit în lectură, își trase scaunul mai aproape de ea.

— Mi-a fost tare dor de tine în ultimele săptămâni, îi spuse încet, prinzând-o de mână.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Arăți superb, adăugă el. Erai de departe cea mai

frumoasă femeie care a coborât din avion.

Fără să vrea, Theresa roși.

— Mulțumesc... și tu arăți foarte bine – mai ales cu cămașa asta.

— M-am gândit c-o să-ți placă.

— Ești dezamăgit că nu stăm la tine?

— Nu chiar. Îți înțeleg motivele – Kevin nu mă cunoaște deloc și aș prefera să-l las să se obișnuiască cu mine în felul lui, decât să-l oblig. Cum ai zis și tu, a trecut și așa prin prea multe.

— Dar știi că asta înseamnă că nu vom petrece prea multă vreme singuri în weekend-ul ăsta, nu?

— Asta este, răspunse el.

Theresa riscă o privire înăuntru și, când văzu că băiatul ei părea absorbit de carte, se aplecă puțin și-l sărută pe Garrett. Și, în pofida faptului că știa că nu avea să petreacă noaptea cu el, se simțea totuși surprinzător de fericită. Doar pentru că stătea lângă el și vedea felul în care se uita la ea era de ajuns ca să-și simtă inima bătând grăbită.

— Aș vrea să nu fim așa departe unul de celălalt, rosti ea. Creezi un soi de dependență.

— O să iau spusele tale ca pe un compliment.

*

* *

Trei ceasuri lungi după aceea, mult după ce Kevin adormise, Theresa îl conduse pe Garrett la ușă. După ce ieșiră pe hol și închiseră ușa după ei, se sărutară vreme îndelungată, niciunul nedorind să se mai desprindă din îmbrățișare. În brațele lui, Theresa se simțea iar ca o adolescentă, care se furișa pe veranda părinților pentru un sărut furat, ceea ce sporea cumva toată exuberanța pe care o simțea.

— Aș vrea să fi putut rămâne aici peste noapte, șopti ea.

— Și eu.

— Și pentru tine e la fel de greu să spui noapte bună, cum e și pentru mine?

— Sunt gata să pun pariu că pentru mine e mai greu. Eu mă duc acum într-o casă goală.

— Nu mai spune așa ceva. Mă faci să mă simt vinovată.

— Eu cred că puțină vinovăție nu strică niciodată. Așa știi că ții la mine.

— Dacă nu țineam la tine, n-aș fi fost aici. Se sărutară iar, înfometăți.

Garrett se retrase murmurând:

— Zău c-ar trebui să plec. Dar nu părea să fi vorbit serios.

— Știu.

— Dar nu vreau, rosti el cu un zâmbet ștregăresc.

— Te înțeleg foarte bine, răspunse ea. Dar trebuie. Măine trebuie să ne dai lecții de scufundare.

— Mai bine te-aș învăța alte chestii pe care le știu.

— Lecțiile astea le-am făcut data trecută când am fost aici, îi răspunse ea veselă.

— Știu. Dar practica duce la perfecțiune.

— Atunci, cât mai stau pe aici, trebuie să ne gândim ceva vreme ca să le aplicăm și în practică.

— Crezi că se va întâmpla și minunea asta?

— Cred, răspunse ea sinceră, că atunci când depinde de noi, orice este posibil.

— Sper să ai dreptate.

— Am dreptate, mai zise ea sărutându-l pentru ultima dată. De obicei nu prea mă înșel. Se retrase ușor de lângă el, revenind aproape de ușă.

— Asta-i ceea ce-mi place la tine, Theresa – siguranța pe care o ai. Întotdeauna știi ce se petrece.

— Du-te acasă, Garrett, îi răspunse ea. Și fă-mi o favoare, vrei?

— Orice.

— Să mă visezi, da?

*

* *

A doua zi dimineată Kevin se trezi devreme și dădu deoparte draperiile ca să lase soarele să inunde camera.

Theresa se strâmbă și se întoarce pe cealaltă parte, încercând să mai prindă câteva minute de somn, dar Kevin nu voia să cedeze.

— Mamă – trebuie să faci testul înainte să plecăm, îi zise entuziasmat.

Theresa gemu în semn de protest. Ridică un pic capul și se uită la ceas. Nici nu trecuse bine de șase. Se afla în pat de mai puțin de cinci ore.

— E mult prea devreme, rosti, închizând iar ochii. N-ai vrea să mă lași câteva minute, scumpule?

— N-avem vreme, îi răspunse el, așezându-se pe pat, scuturându-o de umăr. Nici măcar n-ai citit încă prima secțiune.

— Tu ai terminat tot de aseară?

— Mda, răspunse el. Testul meu e acolo, dar să nu te apuci să copiezi, da? Nu vreau să intru în belea.

— Nu cred c-ai intra în vreo belea, zise ea amețită. Doar îl cunoaștem pe profesor.

— Dar n-ar fi deloc cinstit. În afară de asta, trebuie să știi ce scrie acolo, așa cum a zis și domnul Blake... adică Garrett... altfel poți să dai de belea.

— Bine, bine, răspunse Theresa, ridicându-se încet. Se frecă la ochi. Au prin baie ceva cafea solubilă?

— N-am văzut nimic de genul ăsta, dar, dacă vrei, dau o fugă pe hol și-ți iau o Coca-Cola.

— Vezi că am ceva mărunțiș prin poșetă...

Kevin sări din pat și începu să-i scotocească prin geantă. După ce descoperi câteva monede de douăzeci și cinci de cenți, ieși în fugă din cameră, cu părul vâlvoi. Theresa îl auzi bocănind pe hol în vreme ce alerga. După ce se ridică din pat și-și ridică brațele deasupra capului, se așază la masa mică din colțul camerei. Luă cartea și începu să citească primul capitol. Chiar atunci Kevin se întoarce cu două sticle de Cola.

— Poftim, îi zise, punând sticla pe masă înaintea ei. Mă duc să fac un duș și să mă pregătesc. Unde mi-ai pus costumul de baie?

Ah, energia nestăvilă a copilăriei, cugetă ea.

— Vezi că e în sertarul de sus, lângă ciorapi.

— Bine, rosti el, trăgând sertarul, l-am găsit. Plecă la baie și Theresa ascultă cu atenție cum curgea apa la duș. Își deschise sticla și se întoarse la carte.

Din fericire, Garrett avusese dreptate când spusese că informațiile din carte nu era dificile. Era ușor de citit când avea alături pozele care descriau echipamentul, așa că reuși să termine până să iasă Kevin din baie și să se îmbrace. Își găsi testul și îl așază în fața ei. Kevin se propti în spatele ei, privind peste umăr în vreme ce citea prima întrebare. Amintindu-și unde citise despre subiectul respectiv, deschise cartea și începu s-o frunzărească.

— Mamă, asta era ușoară. N-ai nevoie de carte ca să răspunzi.

— La ora șase dimineața am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține, mormăi ea, fără să simtă niciun strop de vină. Doar Garrett spusese că putea să se uite în carte, nu?

Kevin continuă să privească peste umărul ei în vreme ce răspundea la primele întrebări, comentând: „Nu, cauți unde nu trebuie“, sau, „Ești sigură c-ai citit capitolele astea?“ până ce îl trimise să se uite la televizor.

— Dar nu e nimic, zise el, simțindu-se nedreptățit.

— Atunci ia și citește ceva.

— Nu mi-am luat nimic de citit.

— Atunci stai potolit.

— Stau.

— Nu, nici vorbă. Îmi stai peste umăr.

— Încercam numai să te ajut.

— Stai numai pe pat, bine? Și nu mai spune nimic.

— Dar nu spun nimic.

— În clipa asta vorbești.

— Asta fiindcă tu mă faci să vorbesc.

— Chiar nu vrei să mă lași să fac testul ăsta în liniște?

— Bine. Gata, nu mai scot o vorbă. O să fiu la fel de tăcut ca un șoricel.

Și chiar s-a ținut de cuvânt – timp de două minute. După aceea se apucă să fluiera.

Theresa puse creionul pe masă și se întoarse spre el.

— Acum ce te-a apucat să fluieri?

- M-am plictisit.
- Atunci dă drumul la televizor.
- Nu e nimic...

O ținură tot așa până când reuși să termine. Îi trebuise aproape o oră ca să facă ceva ce la birou ar fi rezolvat în jumătate de timp. Făcu un duș prelungit și fierbinte, apoi se îmbracă, având grijă să-și pună costumul de baie pe sub haine. Kevin, mort de foame, ar fi vrut să meargă iar la McDonald's, dar ea refuză categoric, sugerându-i să ia micul dejun la Waffle House, peste stradă.

- Dar nu-mi place mâncarea lor.
- Păi nici nu ai mâncat vreodată acolo.
- Știu.
- Atunci de unde știi că n-o să-ți placă?
- Așa știu eu.
- Ai ajuns atotștiutor?
- Ce înseamnă asta?
- Asta înseamnă, tinere, că măcar o dată în viață vei mânca acolo unde vreau eu.
- Serios?
- Da, răspunse Theresa, nerăbdătoare să bea o cană de cafea.

*
* *

Garrett bătu la ușa motelului la ora nouă fix, iar Kevin se repezi să-i deschidă.

- Hai, sunteți gata? îi întrebă.
- Sigur că da, răspunse Kevin imediat. Testul meu e chiar acolo. Stai că ți-l aduc acum.

Alergă spre masă în vreme ce Theresa, care se ridicase de pe pat, îl sărută repede pe Garrett în loc de bună-dimineața.

- Ați avut o dimineață bună? întrebă Garrett.
- Am deja impresia că-i după-amiază. Kevin m-a dat jos din pat de cum s-a crăpat de ziuă ca să fac testul.
- Uite-l, domnule Blake. Vreau să spun, Garrett.
- Garrett îl luă și începu să verifice răspunsurile.

— Mama a avut ceva probleme cu unele întrebări, dar am ajutat-o eu, continuă Kevin făcând-o pe Theresa să se strâmbe. Ești gata de plecare, mamă?

— Cum zici tu, oftă ea, luând cheia de la cameră și poșeta.

— Atunci să mergem, izbucni Kevin, luând-o înainte pe hol, spre camioneta lui Garrett.

*

* *

Toată dimineața și în primele ore ale amiezii, Garrett îi învătă primele noțiuni de scufundare. Theresa învătă cum funcționa echipamentul, cum trebuiau să-l pună și cum să-l testeze și, în cele din urmă, cum să respire prin furtun, mai întâi la marginea bazinului și apoi sub apă. „Lucrul cel mai important care trebuie reținut“, le explicase Garrett, „este că trebuie să respirați normal. Nu vă țineți răsufllarea, nu respirați prea repede sau prea încet. Lăsați suflul să fie cât mai natural.“ Pentru Theresa nu părea nimic firesc sau natural, ca atare avea mai multe dificultăți decât Kevin. Kevin, mereu aventurierul familiei, după câteva minute sub apă știa tot ce trebuia.

— E foarte ușor, îi spuse lui Garrett. Cred că o să fiu gata pentru ocean încă din după-amiaza asta.

— Sunt sigur că da, dar tot trebuie să facem lecțiile în ordinea firească.

— Cum se descurcă mama?

— Bine.

— La fel de bine ca mine?

— Amândoi vă descurcați de minune, îi răspunse Garrett, iar Kevin renunță la comentarii și băgă aparatul de respirat în gură. Intră sub apă chiar atunci când Theresa ieșea la suprafață, scoțându-și aparatul de respirat.

— E tare ciudat atunci când respir, îi zise lui Garrett.

— Te descurci foarte bine. Relaxează-te și încearcă să respiri normal.

— Așa mi-ai spus și data trecută, când am ieșit la suprafață sufocându-mă.

— Theresa, regulile nu s-au schimbat cu nimic în ultimele câteva minute.

— Știu și eu. Mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu butelia mea de oxigen.

— Butelia n-are nimic. Am verificat-o eu de două ori azi dimineată.

— Dar nu tu o folosești, nu?

— Vrei s-o verific din nou?

— Nu, murmură ea, strâmbându-se frustrată. O să mă descurc. Dispăru iar sub apă.

Kevin se ridică la suprafață și își scoase aparatul de respirat.

— Mama e bine? Am văzut când a ieșit la suprafață.

— E bine. Încearcă să se obișnuiască, ca și tine.

— Bravo ei. M-aș simți aiurea ca eu să-mi iau certificatul și ea nu.

— Nu-ți face griji din cauza asta. Continuă cu practica.

— S-a făcut.

Se scufundă iar.

După câteva ore de stat în apă, Kevin și Theresa erau oboșiți. Luară prânzul și Garrett se apucă din nou să-și spună povestirile despre scufundări, de această dată pentru Kevin. Kevin nu se lăsă mai prejos și puse o mulțime de întrebări. Garrett răspunse la toate cu răbdare, iar Theresa se simțea ușurată văzându-i cât de bine se înțelegeau.

După ce trecură pe la motel ca să ia cartea și lecția pentru ziua următoare, Garrett îi duse pe amândoi la el acasă. Deși Kevin intenționase să se apuce de următoarele capitole imediat, faptul că Garrett avea o casă chiar pe plajă schimbă datele problemei. În timp ce stătea în salon și privea spre ocean, întrebă:

— Mami, pot să merg în apă?

— Nu cred, îi răspunse ea cu blândețe. Am petrecut toată ziua într-un bazin.

— Haide, mami... te rog? Nu trebuie să mergi cu mine — poți să te uiți de pe terasă.

Cum Theresa ezita, Kevin știu c-o înmuiase.

— Te rog, repetă, dăruindu-i cel mai sincer și drăguț

zâmbet al lui.

— Bine, poți să mergi. Dar nu te duci unde-i apa adâncă, da?

— N-o să mă duc, promit, rosti el entuziasmat. După ce prinse din zbor prosopul oferit de Garrett, alergă până la apă. Garrett și Theresa se așezară pe terasă, privindu-l cum se bălăcea.

— E un băiat și jumătate, rosti Garrett încet.

— Da, așa e, răspunse ea. Și cred că te place. La prânz, când te-ai dus la baie, mi-a spus că ești *grozav*.

Garrett zâmbi.

— Mă bucur. Și eu îl plac. Este unul dintre cei mai buni elevi pe care i-am avut.

— O spui doar ca să-mi faci plăcere.

— Nu, nici vorbă. Chiar este bun. Am avut ocazia să dau peste o mulțime de puștani la ore, dar el e foarte matur și foarte cumpănit pentru vârsta lui. Și e simpatic. Generația asta este prea răsfățată, dar el nu pare așa.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios, Theresa. După grijile pe care ți le făceai, nu știam la ce să mă aștept. Dar este un puști grozav. Ai făcut treabă bună cu educația lui.

Theresa îi ridică o mână și i-o sărută ușor. Apoi rosti încet:

— Pentru mine înseamnă foarte mult să te aud vorbind așa. N-am mai întâlnit și alți bărbați care să dorească să discute despre el, dar să mai și piardă vreme cu el.

— Atunci pierderea este a lor.

Theresa zâmbi.

— Cum se face că știi mereu ce să spui ca să mă faci să mă simt bine?

— Poate că tu ai darul să scoți din mine tot ce-i mai bun.

— Poate că așa este.

*

* *

În seara aceea Garrett merse cu Kevin la magazinul de închiriat casete video ca să-și aleagă câteva filme pe care

dorea să le vadă și comandă pizza pentru toți trei. Primul film îl urmăriră împreună, în vreme ce mâncau în salon. După cină, Kevin începu să picotească. Pe la nouă dormea dus în fața televizorului. Theresa îl scutură ușor, și-i spuse că venise vremea să meargă la motel.

— Nu putem să dormim aici în noaptea asta? mormăi el, adormit.

— Cred c-ar trebui să mergem, îi răspunse Theresa încet.

— Dacă vreți, voi doi puteți dormi la mine în pat, sugeră Garrett. Eu pot să dorm aici, pe canapea.

— Spune da, mamă. Sunt foarte obosit.

— Ești sigur că nu te deranjează? întrebă Theresa, dar Kevin o pornise deja greoi spre dormitor. Auziră protestul arcurilor atunci când băiatul se aruncă în patul lui Garrett. Se duseră după el, dar se opriră să-l privească din pragul ușii. Kevin dormea dus.

— Nu cred că ți-a dat de ales, șopti Garrett.

— Tot nu sunt sigură că-i o idee așa de bună.

— O să fiu un domn perfect – promit.

— Nu pentru tine îmi fac griji – pur și simplu nu vreau ca Kevin să-și facă o impresie proastă.

— Adică nu vrei să știe că ținem unul la celălalt? Cred că deja și-a dat seama.

— Las' că știi tu ce vreau să spun.

— Mda, știu. Garrett ridică din umeri. Uite, dacă vrei neapărat, eu te ajut să-l cărăm până la camionetă, nicio problemă.

Theresa rămase să-l privească o clipă pe Kevin, ascultându-i răsuflarea regulată. Părea dus de pe lume.

— Mă rog, probabil că o noapte n-are ce să strice, cedă ea, iar Garrett îi făcu cu ochiul.

— Am sperat să spui asta.

— Nu uita c-ai promis să fii un adevărat domn.

— Nici vorbă.

— Pari foarte sigur.

— Hei... promisiunea-i promisiune.

Theresa închise încet ușa și îl înlănțui pe Garrett cu brațele pe după gât. Îl sărută și-l mușcă în joacă de buze.

— Asta-i bine, pentru că, dacă rămâne totul în seama mea, nu cred că aş fi în stare să mă controlez.

Garrett se strâmbă.

— Văd că ştii cum să-i faci viaţa grea unui biet bărbat.

— Vrei să spui că sunt o pacoste?

— Nu, răspunse el încet, asta vrea să însemne că te consider perfectă.

*

* *

În loc să se mai uite la al doilea film, Garrett şi Theresa preferară să stea de vorbă şi să bea vin, aşezaţi comod pe canapea. Theresa verifică de mai multe ori dacă Kevin dormea, asigurându-se că dormea. Nu părea să se fi mişcat din loc.

Pe la miezul nopţii, Theresa începu să caşte, iar Garrett îi sugeră să se ducă la culcare.

— Dar am venit aici ca să te văd, protestă ea pe jumătate adormită.

— Şi dacă nu o să apuci să dormi, o să mă vezi înceţoşat.

— Nu, nu sunt chiar aşa de obosită, rosti ea, chiar înainte să caşte iar. Garrett se ridică şi scoase din debara perne, cearceafuri şi o pătură, pe care le trânti pe canapea.

— Insist. Încearcă să dormi un pic. Avem timp să ne tot vedem.

— Eşti sigur?

— Sigur că da.

Îl ajută pe Garrett să-şi aranjeze canapeaua după care se retrase în dormitor.

— Dacă nu vrei să dormi îmbrăcată, vezi că-n al doilea sertar găseşti tricouri, îi zise el.

Theresa se întoarse şi-l sărută.

— Azi a fost minunat, îi zise.

— Şi pentru mine a fost la fel de grozav.

— Îmi pare rău că mă simt aşa de obosită.

— Azi ai făcut o grămadă de lucruri. E de înţeles.

Încă agăţată de braţele lui, îi şopti:

- Întotdeauna se înțelege omul așa de ușor cu tine?
- Încerc.
- Ei bine, te descurci de minune.

*

* *

Câteva ore mai târziu, Garrett se trezi cu senzația că cineva îl înghiontea în coaste. Deschise ochii și-o văzu pe Theresa alături. Avea pe ea unul din tricourile lui.

— Te simți bine? o întrebă imediat, ridicându-se.

— Foarte bine, șopti ea, mângâindu-l pe braț.

— Cât e ceasul?

— Puțin peste trei.

— Kevin doarme?

— Ca un pietroi.

— Pot să te întreb de ce te-ai dat jos din pat?

— Am visat ceva și n-am mai putut să adorm la loc. Garrett se frecă la ochi.

— Pe cine ai visat?

— Pe tine, șopti ea.

— A fost un vis frumos? o întrebă.

— Oho, da... Glasul Theresei se stinse. Era ocupată să-l sărute pe piept. Garrett o strânse aproape. Apoi aruncă o privire spre ușa de la dormitor. Theresa o închisese când ieșise.

— Nu-ți faci probleme din cauza lui Kevin? o întrebă.

— Puțin, dar am încredere că n-o să scoți niciun sunet.

Își vârî mâna pe sub pătură și-și trecu degetele peste pântecul lui. Mângâierea ei îl electriză pe Garrett.

— Ești sigură de chestia asta?

— Îhî, mormăi ea.

Făcură dragoste cu tandrețe, în liniște, iar după aceea rămaseră mai departe îmbrățișați. Vreme îndelungată niciunul dintre ei nu vorbi. Când la orizont începură să se arate zorii, se sărutară de noapte bună și Theresa se strecură înapoi în dormitor. În câteva clipe, dormea dusă chiar sub privirile lui Garrett care apăruse în prag.

Dintr-un motiv necunoscut, el nu mai putu să adoarmă la loc.

*

* *

A doua zi dimineată, Theresa și Kevin începură să studieze cartea împreună, în vreme ce Garrett dădu fuga să cumpere cornuri proaspete pentru micul dejun. Începură din nou să facă antrenamente la piscină. De această dată, lecțiile erau ceva mai avansate, acoperind un număr de operațiuni diverse. Theresa și Kevin învățară și exersară „respirația în comun“, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ei ar fi rămas fără aer sub apă și ar fi fost nevoiți să împartă o butelie, iar Garrett îi preveni să nu intre în panică la scufundare pentru că ridicarea prea rapidă la suprafață era periculoasă. „Dacă faceți asta, veți avea parte de crampe. Nu numai că e ceva dureros – poate să vă amenințe chiar viața.“

Stătură vreme îndelungată în capătul adânc al bazinului, înotând pe sub apă perioade lungi, obișnuindu-se cu echipamentul și exersând cum să-și desfunde urechile. Spre final, Garrett le arătă cum să sară de pe marginea bazinului fără să-și piardă măștile. După câteva ore de antrenament, obosiră amândoi și se declarară gata să pună punct.

— O să mergem mâine pe ocean? întrebă Kevin în vreme ce se îndreptau spre camionetă.

— Dacă vrei. Eu cred că ești gata, dar dacă preferi să mai petreci o zi la bazin, nu mă deranjează deloc.

— Nu, nu, sunt pregătit.

— Ești sigur? Pentru că n-aș vrea să te pripești.

— Sunt foarte sigur, răspunse băiatul repede.

— Dar tu, Theresa? Ești pregătită pentru ocean?

— Dacă Kevin zice că-i gata, atunci sunt gata și eu.

— O să primesc certificatul marți, chiar și așa? întrebă Kevin.

— Dacă scufundările în ocean merg bine, veți primi amândoi certificatele.

— Super.

— Și acum ce facem restul zilei? întrebă Theresa.

Garrett se apucase să așeze buteliile în spatele camionetei.

— Mă gândeam să ieșim puțin în larg, să navigăm. Se pare c-o să avem parte de vreme superbă.

— Pot să învăț și cum să navighez? întrebă deodată Kevin.

— Sigur. O să te fac secundul meu.

— Trebuie să am certificat și pentru asta?

— Nu – depinde de căpitan, și cum eu sunt căpitanul, pot să te numesc ajutorul meu de pe acum.

— Așa pur și simplu?

— Chiar așa.

Kevin se întoarse s-o privească pe Theresa cu ochii cât cepele, iar ea aproape că-i putu citi gândurile. *Mai întâi am învățat să fac scufundări și apoi am devenit și marinar, secund al căpitanului. Să vezi când le-oi spune prietenilor.*

*

* *

Garrett avusese dreptate când le prezisese o vreme bună, așa că toți trei se distrară de minune în larg. Garrett îl învăță pe Kevin principiile de bază ale navigației – de la când și cum să cârmească până la cum putea prevedea direcția vântului după poziția norilor de pe cer. Ca și la prima lor întâlnire, aveau de mâncare sandvișuri și salată, numai că, de această dată, le împărțiră cu o familie de delfini care se învârtea pe lângă ei.

Ajunseră înapoi la docuri destul de târziu, iar Garrett, după ce-i arătă cum să închidă gurile de la magazia de pe ambarcațiune ca s-o ferească de eventualele furtuni neașteptate, îi duse înapoi la motel. Cum toți trei erau extenuați, Theresa și Garrett își luară rămas bun repede, iar ea și Kevin deja dormeau duși înainte ca Garrett să ajungă acasă.

A doua zi, Garrett îi scoase pentru prima lor scufundare în ocean. După ce teama inițială se evaporă, ajunseră chiar să le placă, sfârșind prin a consuma fiecare câte două butelii de oxigen, numai după-amiază. Mulțumită vremii calme de coastă, apa era limpede, cu o vizibilitate excelentă. Garrett

chiar le făcu câteva poze în vreme ce amândoi explorau una dintre navele scufundate pe lângă coasta Carolinei de Nord. Le promise să le dezvolpeze chiar în acea săptămână și apoi să le trimită cât mai repede cu putință.

Seara o petrecură iar la Garrett acasă. După ce Kevin adormi, Garrett și Theresa se așezară aproape unul de celălalt pe terasă, lăsându-se mângâiați de aerul cald și umed.

După ce discutară despre scufundarea din ziua aceea, Theresa rămase tăcută o vreme.

— Nici nu-mi vine să cred că mâine seară plecăm, rosti în cele din urmă, cu o umbră de tristețe în glas. Ultimele zile parcă au zburat.

— Asta din cauză c-am fost așa de ocupați.

Theresa zâmbi.

— Acum cred că-ți dai seama cam cum e viața mea de la Boston.

— Mereu pe fugă?

Ea încuviință din cap.

— Exact. Kevin este cel mai grozav lucru din viața mea, dar câteodată reușește să mă istovească. Întotdeauna trebuie să facă ceva.

— Dar nu l-ai schimba din cauza asta, nu? Vreau să spun, nu cred c-ai vrea să crești un copil nebun după televiziune sau unul care să stea toată ziua la el în cameră ca să asculte muzică, nu?

— Nu!

— Atunci zi slavă Domnului. E un puști pe cinste – mi-a făcut mare plăcere să stau cu el.

— Mă bucur așa de mult. Știu că și el simte același lucru. Tăcu o clipă. Știi, deși de data asta n-am apucat să petrecem prea multă vreme numai noi doi, singuri, am impresia că te cunosc cu mult mai bine decât atunci când am venit prima oară, de una singură.

— Cum adică? Sunt același om.

Theresa îi zâmbi.

— Ești și nu ești. Prima dată când am fost aici, m-ai avut toată noaptea numai pentru tine, și amândoi știm că-i mult

mai ușor să te legi de cineva atunci când poți petrece multă vreme în intimitate cu el. De data asta ai văzut cum ar fi cu Kevin alături de noi... și te-ai descurcat mai bine decât mă așteptam.

— Mda, mulțumesc, dar n-a fost așa de dificil. Dacă ești pe aproape, nu contează ce facem. Îmi place să-mi petrec vremea cu tine.

O cuprinse cu brațul pe după umeri, trăgând-o aproape. Ea-și lăsă capul pe umărul lui. Ascultară tăcuți valurile care se rostogoleau pe țărm.

— Ai de gând să rămâi aici peste noapte? o întrebă el.

— Chiar mă gândeam foarte serios la treaba asta.

— Vrei să fiu un cavaler fără reproș?

— Poate că da. Poate că nu.

Garrett ridică mirat din sprâncene.

— Ai început să flirtezi cu mine?

— Încerc, mărturisi ea, făcându-l să râdă. Să știi, Garrett, mă simt foarte în largul meu alături de tine.

— În largul tău, adică comod? Crezi că sunt canapea?

— Nu la asta m-am referit. Am vrut doar să spun că mă simt împăcată cu mine însămi atunci când suntem împreună.

— Așa ar trebui. Pentru că eu mă simt tare bine cu tine.

— Tare bine? Asta-i tot?

Garrett scutură din cap.

— Nu, nu e tot. Pentru o secundă păru aproape abătut. Data trecută, după ce-ai plecat, a venit taică-meu peste mine și mi-a ținut ditamai predica.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că dacă mă faci fericit, atunci n-ar trebui să te scap.

— Și cum ai de gând să faci asta?

— Bănuiesc că va trebui să te cuceresc definitiv cu farmecul meu.

— Asta ai făcut-o deja.

El se uită mai întâi la ea, apoi își lăsă privirea să plutească pe deasupra apei. După o clipă rosti încetșor:

— Atunci bănuiesc că trebuie să-ți spun că te iubesc.

Te iubesc.

Deasupra, cerul era plin de stele care străluceau în întuneric. Nori îndepărtați se arătau la orizont, reflectând lumina lunii care răsărea. Theresa asculta cuvintele care i se săpaseră în memorie.

Te iubesc.

Fără urmă de ezitare de data această, nu se mai putea îndoii cu privire la spusele lui.

— E adevărat? șopti în cele din urmă.

— Da, rosti el, întorcându-se s-o privească. Te iubesc. Când îi vorbi, Theresa văzu în ochii lui ceva ce nu mai observase înainte.

— Of, Garrett... începu nesigură, înainte ca el s-o întrerupă cu o mișcare a capului.

— Theresa, nu mă aștept ca și tu să simți același lucru. N-am vrut decât să te pun la curent cu ceea ce simt eu pentru tine. Tăcu o clipă și se pomeni gândindu-se la visul pe care-l avusese. În ultimele două săptămâni s-au întâmplat destule... se opri.

Ea dădu să spună ceva, dar Garrett scutură din cap. Îi trebui un moment înainte să continue:

— Nu sunt sigur că înțeleg totul, dar știu foarte bine ce anume simt pentru tine.

Începu să-i mângâie obrazul și buzele cu un deget.

— Te iubesc, Theresa.

— Și eu te iubesc, rosti ea încet, încercând cuvintele și sperând să fie adevărate.

După aceea se strânsură în brațe timp îndelungat, apoi intrară în casă și se iubiră, șoptindu-și cuvinte tandre unul altuia până la orele dimineții. De această dată, când Theresa plecă la culcare în dormitor, Garrett dormi neîntors, iar ea rămase trează, gândindu-se la miracolul care-i adusese laolaltă.

*

* *

A doua zi trecu în cel mai plăcut mod. De câte ori aveau

oazia, Garrett și Theresa se țineau de mână, furând câteva sărutări atunci când Kevin nu era atent.

Petrecură mare parte din zi fă când exerciții, ca și înainte, și, când terminară cu ultima lecție de scufundare, Garrett le dădu certificatele temporare chiar acolo, pe barcă.

— De acum, vă puteți scufunda oriunde și oricând doriți, îi zise lui Kevin care-l luase pe al lui de parcă ar fi fost făcut din aur. Nu uita să trimiți formularul ăsta și-ți vei primi certificatul permanent în câteva săptămâni. Dar să nu uiți – nu e sigur să te scufunzi singur. Să mergi întotdeauna cu cineva.

Cum era ultima lor zi la Wilmington, Theresa achită hotelul, și toți trei merseară după aceea la Garrett acasă. Kevin dorea să-și petreacă ultimele ore pe plajă, așa că Theresa și Garrett rămaseră cu el la marginea apei. O vreme, Garrett și Kevin se jucară împreună, iar Theresa, care observase că trecuse deja vremea prânzului, intrase în casă să caute ceva de mâncare.

Luară o cină rapidă pe terasa din spate – cârnați la grătar – înainte ca Garrett să-i ducă la aeroport. După ce Kevin și Theresa se urcară în avion, Garrett rămase locului câteva minute, până când avionul se retrase de la poartă și apoi începu să ruleze pe pista de decolare. Când nu-l mai văzu deloc, o porni spre camionetă și se întoarse acasă, privind mereu la ceas ca să vadă cât mai avea de așteptat până când putea s-o sune.

Pe locurile lor, Theresa și Kevin frunzăreau revistele. Cam pe la jumătatea drumului, Kevin se întoarse deodată spre ea și-o întrebă:

— Mamă, ție-ți place de Garrett?

— Da, îmi place. Dar, ce-i și mai important, ție-ți place?

— Cred că e grozav. Pentru un adult adică.

Theresa zâmbi.

— Voi doi v-ați înțeles de minune. Te bucuri c-am fost la el?

Băiatul dădu din cap.

— Îhî, îmi pare bine. Tăcu o clipă, învârtind revista între degete. Mamă, pot să te întreb ceva?

- Orice.
- Ai de gând să te măriți cu Garrett?
- Nu știu. De ce?
- Da' ai vrea?

Theresei îi trebuiră câteva momente de gândire înainte să-i răspundă:

- Nu sunt sigură. Știu însă că n-aș vrea să mă mărit cu el în clipa asta. Încă nu ne cunoaștem destul de bine.
- Dar s-ar putea să vrei să te măriți cu el în viitor?
- Poate.

Kevin păru ușurat.

- Mă bucur. Păreai cu adevărat fericită când erai cu el.
- Ți-ai dat tu seama de asta?
- Mamă, am doisprezece ani. Știu mai multe decât crezi.

Theresa se întinse și-i atinse mâna.

- Bine, dar ce-ai fi spus dacă te-aș fi informat că vreau să mă mărit cu el acum?

Băiatul tăcu o clipă.

- Cred că m-aș fi întrebat unde avem să locuim.

Cu niciun chip, Theresa nu ar fi putut să-i dea un răspuns valabil. Într-adevăr, unde?

Capitolul 12

Patru zile după ce Theresa părăsise Wilmington-ul, Garrett avu un alt vis, însă de data aceasta cu Catherine. În visul lui, se aflau pe un câmp înverzit, mărginit de stânci mari care se înălțau deasupra oceanului. Se plimbau împreună, ținându-se de mâini și vorbind, când Garrett spuse ceva ce o făcu să râdă. În clipa aceea se și desprinsese de el. Privind peste umăr și râzând, îi striga lui Garrett s-o prindă. El se supuse, râzând încântat, simțindu-se la fel de fericit ca în ziua în care se căsătoriseră.

Așa cum o privea fugind, nu putea să nu vadă cât de frumoasă era. Părul lung, care se răsfirase, lucea auriu în

razele soarelui, iar picioarele lungi și zvelte se mișcau ușor, fără efort, ritmic. Zâmbetul ei, în ciuda faptului că alerga, era relaxat și calm, de parcă ar fi stat nemișcată.

— Fugi după mine, Garrett. Poți să mă prinzi? îi striga ea.

Râsul ei, plutind în aer, îl înconjurase ca un sunet de clopoțel.

Tocmai începuse să reducă distanța dintre ei, când observă că ea se îndrepta chiar spre stâncă. În veselia și bucuria ei, nu părea să-și dea seama încotro mergea.

Dar este de-a dreptul ridicol, cugetă el. Trebuie să știe.

Garrett îi strigă să se oprească, dar Catherine, în loc să-l asculte, părea să alerge și mai repede.

Și se apropia de marginea stâncii.

Înghețat de teroare, Garrett vedea clar că era mult prea departe de ea ca s-o poată opri.

Începu să alerge cât de iute îl țineau puterile, urlând după ea să se întoarcă. Ea însă nu părea să-l audă. Garrett simți cum i se revarsă adrenalina în sânge, alimentată de o frică paralizantă.

— Catherine, oprește-te! urlă, simțind cum îi luau foc plămâinii. Stânca... nu vezi pe unde ai luat-o! Cu cât țipa mai mult și mai tare, cu atât mai firav îi devenea glasul. În cele din urmă ajunsese la nivelul unei șoapte.

Catherine continua să alerge fără să aibă habar de zbulciul lui. Stânca era la numai câțiva pași depărtare.

Garrett începuse să se apropie.

Dar tot era prea departe.

— Stai! strigă, deși știa că ea n-avea cum să-l audă. Glasul lui dispăruse în neant. Panica pe care o cunoscuse în acel moment era mai tare decât orice spaimă trăită vreodată. Sforțându-se, își obligă picioarele să se miște mai repede, dar mușchii-i obosiseră și deveniseră ca de plumb.

N-o să reușesc, se gândi el îngrozit.

Apoi, la fel de brusc precum începuse să fugă, Catherine se opri. Întorcându-se cu fața spre el, nu părea să fie conștientă de vreun pericol.

Se afla la numai câteva palme de marginea stâncii și de hăul de dedesubt.

— Nu te mișca, strigă el din nou, dar nu reuși decât să soptească. Se opri la câțiva pași de ea și-i întinse mâna, gâfâind. Vino spre mine, o imploră. Te afli chiar pe margine.

Catherine zâmbi și privi peste umăr. Observând cât de aproape se afla de prăpastie, întoarse iar capul spre el.

— *Crezi cumva c-o să mă pierzi?*

— *Da, șopti el, și promit să nu las să se întâmple așa ceva din nou.*

*

* *

Garrett se trezi și se ridică în capul oaselor, rămânând treaz câteva ceasuri după aceea. Când izbuti să adoarmă iar, somnul îi fu neliniștit și de abia spre ora zece reuși să se mai trezească. Extenuat și deprimat, găsi că-i venea foarte greu să se mai gândească și la altceva în afară de vis.

Neștiind ce să facă, îl sună pe taică-său și stabili să se întâlnească pentru micul dejun la locul lor obișnuit.

— Nici nu știu de ce mă simt așa, îi mărturisi bătrânului după câteva minute de trâncăneală. Pur și simplu nu pricep.

Tatăl său nu-i răspunse. Se mulțumi să-l privească pe deasupra câinii cu cafea, așteptând să continue.

— Nu e ca și cum ar fi făcut ceva care să mă deranjeze, zise mai departe. Am petrecut numai un weekend prelungit laolaltă, și am ajuns să țin cu adevărat la ea. L-am cunoscut și pe băiatul ei, și e un puști grozav. Numai că... nu știu. Nu știu dacă sunt în stare să continui.

Garrett se opri. Singurele sunete veneau de la mesele alăturate.

— Să continui? întrebă în cele din urmă Jeb Blake.

Garrett se apucă să-și amestece absent cafeaua.

— Nu știu dacă mai pot s-o văd din nou.

Bătrânul ridică mirat o sprânceană, dar nu comentă. Garrett continuă:

— Poate că n-a fost să fie. Vreau să spun, nici măcar nu stă aici. E la o mie de mile depărtare, are propria ei viață și propriile interese. Iar eu sunt aici, locuiesc aici și duc o viață

separată, complet diferită de a ei. Poate că i-ar fi mai bine cu altcineva, cu cineva cu care să se poată vedea mereu.

Se gândi o clipă la ce spusese, știind că nici măcar el nu putea să creadă așa ceva. Cu toate astea, parcă nu voia să-i spună bătrânului despre vis.

— Adică, cum am putea clădi o relație bună dacă nu ne putem vedea destul de des?

Din nou, tatăl său preferă să tacă. Garrett merse mai departe, de parcă ar fi discutat cu sine.

— Dacă ar locui aici și aș putea să o văd zilnic, atunci poate că sentimentele mele ar fi altele. Dar cum ea e plecată...

Nu termină, pentru că se străduia din greu să-și pună puțină ordine în gânduri. După o vreme, deschise iar vorba:

— Pur și simplu nu văd cum am putea s-o rezolvăm. M-am gândit foarte mult și tot nu văd vreo rezolvare posibilă. Eu, unul, n-am chef să mă mut la Boston și sunt sigur că nici ea n-ar veni aici, și atunci ce ne facem?

Garrett se opri și așteptă ca bătrânul să spună ceva – orice – ca răspuns la tot ce-i îndrugase până atunci. Dar, multă vreme, bătrânul nu scoase un sunet. În cele din urmă, oftă și-și feri privirile.

— Mie mi se pare că-ți cauți tot felul de scuze, zise Jeb încetișor. Încerci să te convingi singur și mă folosești pe post de ecou, în vreme ce vorbești de unul singur.

— Nu tată, nici vorbă de așa ceva. Nu fac decât să încerc să descâlcesc încurcătura asta.

— Garrett, cu cine-ți închipui că stai de vorbă? Jeb Blake scutură din cap nemulțumit. Câteodată, aș jura că tu-ți închipui c-am aterizat pe lume de undeva din cer și că de atunci n-am mai învățat absolut nimic despre viață. Dar știi precis prin ce frământări treci. Ești așa de obișnuit să fii mereu singur, încât acum ți-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă chiar ai găsi pe cineva care să te scoată din starea asta.

— Nu mi-e frică deloc, protestă Garrett.

Bătrânul îl întrerupse tăios.

— Nici măcar față de tine nu ești în stare s-o admiți, nu? Dezamăgirea din tonul lui era limpede.

— Să știi, Garrett, că atunci când a murit mama ta, și eu mi-am găsit tot felul de scuze. De-a lungul anilor, mi-am spus tot felul de aiureli. Vrei să știi unde m-a dus asta?

Își privi fiul țintă.

— Sunt bătrân și obosit, dar, mai presus de toate, sunt singur. Dacă m-aș putea întoarce în timp, aș schimba multe lucruri, dar al naibii să fiu dacă te las pe tine să faci aceleași greșeli ca mine.

Jeb tăcu o clipă, înainte să continue pe un ton ceva mai blând:

— Am greșit foarte rău, Garrett. A fost o greșeală că n-am încercat să-mi gădesc pe altcineva. Am greșit atunci când m-am simțit vinovat pentru moartea mamei tale. A fost o greșeală că mi-am dus viața așa cum știi, suferind ca un câine pe dinăuntru și gândindu-mă mereu la ce ar fi spus maică-ta. Și mai știi ceva? Cred că mama ta ar fi dorit să-mi fi găsit pe altcineva. Mama ta ar fi dorit să fiu fericit. Dar știi de ce?

Garrett nu-i răspunse.

— Pentru că mă iubea. Iar dacă tu crezi că-ți dovedești dragostea pentru Catherine suferind în halul ăsta, asta înseamnă că eu sunt de vină, că nu te-am educat așa cum s-ar fi cuvenit.

— Nu e vina ta...

— Altfel nu se poate. Pentru că atunci când mă uit la tine, mă văd pe mine, și, ca să fiu sincer până la capăt, aș prefera să văd pe altcineva. Aș vrea să văd pe cineva care și-a dat seama că e bine să meargă mai departe, că e normal să-și găsească o femeie care să-l facă fericit. Dar deocamdată este ca și cum m-aș uita în oglindă și m-aș vedea așa cum eram în urmă cu douăzeci de ani.

*

* *

Garrett petrecu restul după-amiezii în singurătate, plimbându-se pe plajă, gândindu-se la tot ce-i spusese tatăl lui. Privind înapoi, își dădu seama că fusese necinstit de la

începutul conversației și nu avea de ce să se mire că bătrânul ghicise totul. Și atunci, de ce mai dorise să stea de vorbă cu el? Oare își dorise într-adevăr acea confruntare cu taică-său, așa cum se întâmplase?

După-amiaza se transforma în inserare, iar deprimarea lui cedă locul confuziei și apoi unui fel de amorțeală. Atunci când o sună pe Theresa, seara târziu, sentimentul trădării, pe care-l simțise ca reacție la vis, se retrăsese destul ca să poată vorbi cu ea. Toate emoțiile contradictorii erau încă prezente, deși nu la fel de puternice, și, atunci când ea-i răspunde la telefon, le simți pierzându-și și mai mult din forță. Sunetul vocii ei îi aminti imediat cum se simțise când fusese alături de ea.

— Mă bucur c-ai sunat, îi zise veselă. M-am gândit foarte mult la tine astăzi.

— Și eu m-am gândit la tine, zise el. Aș vrea să fii aici în clipa asta.

— Te simți bine? Pari oarecum deprimat.

— Sunt bine... Doar că mă simt singur, asta-i tot. Ce-ai făcut azi?

— Ce fac de obicei. Am avut prea multe de făcut la birou, prea multe de făcut acasă. Dar acum e mai bine, că ți-am auzit glasul.

Garrett zâmbi.

— Kevin e pe acolo?

— E la el în cameră și citește o carte despre scufundări. Mi-a spus că vrea să se facă instructor de scufundări atunci când o să fie mare.

— De unde i-o fi venit ideea asta?

— Habar n-am, răspunde ea amuzată. Dar tu? Cum a fost ziua de azi?

— Neinteresantă de fapt. Nu m-am mai dus la magazin – mi-am luat liber și m-am plimbat pe plajă.

— Sper c-ai visat la mine, da?

Ironia comentariului ei nu-i scăpă lui Garrett. Nu-i răspunde direct.

— Azi chiar mi-a fost dor de tine.

— N-am plecat decât de câteva zile, îi zise ea cu blândețe.

— Știu. Că tot veni vorba, când crezi c-o să putem să ne vedem iar?

Theresa, care era așezată la masa din sufragerie, aruncă o privire prin agendă.

— Păi... ce-ai zice dacă ne-am vedea peste trei săptămâni? Mă gândeam că poate de data asta vii tu aici. Kevin o să fie plecat într-un cantonament de o săptămână și noi vom putea petrece puțin timp singuri.

— N-ai vrea mai bine să vii tu aici?

— Dacă nu te deranjează, aș prefera să vii tu la mine. Deja nu prea mai am zile de concediu și cred că vom putea să ne facem programul nostru în funcție de orarul meu de la birou. În afară de asta, cred că e vremea să mai ieși puțin din Carolina de Nord, măcar să vezi ce are de oferit restul țării.

În vreme ce Theresa vorbea, el se uita la fotografia lui Catherine de pe noptieră. Îi trebuiră câteva secunde ca să răspundă:

— Sigur... Cred că aș putea.

— Nu pari prea sigur.

— Dar sunt.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Theresa tăcu o clipă, nesigură.

— Garrett, chiar te simți bine?

*

* *

Garrett avu nevoie de câteva zile și mai multe telefoane la Theresa ca să se simtă cumva normal. De câteva ori o sună noaptea târziu, doar ca să-i audă glasul.

— Bună, îi spunea, eu sunt, din nou.

— Bună, Garrett, ce s-a întâmplat? îl întreba ea adormită.

— Mai nimic. Voiam numai să-ți spun noapte bună înainte să te bagi în pat.

— Sunt deja în pat.

— Dar cât e ceasul?

Ea se uita atunci la ceas.

— Aproape miezul nopții.

— Și de ce ești încă trează? Ar fi trebuit să dormi, o necăjea, după care o lăsa să închidă ca să poată adormi la loc.

Uneori, când nu putea să doarmă, se gândea la săptămâna petrecută cu Theresa, amintindu-și cât de plăcută era pielea ei la atingere, copleșit de dorința de a o strânge iar în brațe.

Apoi, când se întorcea în dormitor, vedea iar fotografia lui Catherine lângă pat. În acele momente visul îi revenea cu claritate.

Știa că visul îl tulbura încă. În trecut s-ar fi apucat să-i scrie o scrisoare lui Catherine, ca să-și recapete luciditatea și obiectivitatea. Apoi, urcând pe vas și navigând pe aceeași rută pe care o luaseră el și Catherine prima dată după renovarea lui *Happenstance*, ar fi sigilat mesajul și l-ar fi aruncat în ocean.

Deși ciudat, de această dată nu era în stare s-o mai facă. Când se așeza să scrie, cuvintele pur și simplu nu-i veneau, în cele din urmă, frustrat, se chinuia să-și amintească trecutul.

— Ia te uită ce surpriză, zise Garrett arătând spre farfuria lui Catherine. Era plină de salată de spanac, pe bufetul din fața lor.

Catherine dădu din umeri nepăsătoare.

— Ce-i rău în a dori o salată?

— Nu-i nimic rău în asta, se grăbi el să spună. Doar că ea treia oară pe săptămâna asta când mănânci așa ceva.

— Știu. Dar mi-e poftă. Nu știu de ce.

— Dacă o să mănânci tot așa, o să te transformi într-un iepure.

Ea râse și turnă pe deasupra sosul de salată.

— Dacă-i așa, îi zise ea, uitându-se în farfuria lui, dacă tu ai să mai continui să bagi în tine fructe de mare, o să devii un rechin.

— Eu sunt rechin, i-o întoarce el, ridicând sprâncenele.

— Poate c-oi fi tu rechin, dar, dacă mă mai necăjești, n-o să mai ai ocazia să mi-o dovedești.

Garrett zâmbi.

— *Ce-ar fi să-ți dovedesc în weekend?*

— *Când? Doar o să lucrezi.*

— *Nu în weekend-ul ăsta. Fie că mă crezi sau nu, mi-am făcut timp să-l petrecem împreună. N-am mai petrecut un weekend întreg laolaltă de nu mai știu când.*

— *La ce anume te-ai gândit?*

— *Nu știu. Poate ieșim în larg, poate facem altceva. Ce vrei tu.*

Catherine începu să râdă.

— *Ei bine, nu-mi făcusem planuri mari – călătoria până la Paris pentru cumpărături, un safari sau două... dar cred că pot să amân câte ceva.*

— *Atunci avem o întâlnire în toată regula.*

O dată cu trecerea zilelor, imaginea visului începu să pălească. De fiecare dată când Garrett vorbea cu Theresa, se simțea din ce în ce mai bine. Vorbi și cu Kevin de câteva ori, iar entuziasmul acestuia îl ajută să-și regăsească echilibrul. Deși căldura și umiditatea de august făceau parcă timpul să treacă mai încet, încercă să-și găsească de lucru, căutând să nu se mai gândească la complexitatea noii situații.

Două săptămâni mai târziu – cu câteva zile înainte să plece la Boston – Garrett tocmai era la bucătărie, gătind, când sună telefonul.

— Hei, străine, îi zise Theresa. Ai câteva clipe libere?

— Când e vorba de tine, întotdeauna am la dispoziție câteva minute pentru discuție.

— Te-am sunat ca să aflu la ce oră aterizează avionul tău. Data trecută când am vorbit nu erai sigur.

— Stai așa, răspunse el, cotrobăind printr-un sertar după itinerarul de zbor. Gata, l-am găsit – o să ajung la Boston puțin după unu.

— Atunci chiar c-a ieșit bine. Trebuie să-l duc pe Kevin cu câteva ore înainte, și asta înseamnă c-o să am vreme să-mi pun apartamentul la punct.

— Faci curat pentru mine?

— O să primești tratament complet. Ba chiar o să șterg și

praful.

— Mă simt onorat.

— Așa ar trebui. Doar tu și părinții mei primiți o asemenea atenție.

— Să-mi iau și o pereche de mănuși albe ca să văd dacă ai făcut o treabă bună?

— Dacă o faci, nu mai apuci seara.

El începu să râdă și schimbă subiectul.

— De abia aștept să te văd, îi zise sincer. Astea trei săptămâni au fost mult mai dificile decât primele două.

— Știu. Mi-am dat seama după cum vorbeai. Ai fost deprimat bine pentru câteva zile, și... ei bine, începusem să-mi fac griji din cauza ta.

Garrett se întrebă dacă ea bănuia care era motivul melancoliei lui. Își alungă asemenea gânduri și continuă:

— Așa e, dar acum mi-a trecut. Mi-am făcut deja bagajul.

— Sper că nu ai luat cu tine și obiecte inutile.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... nu știu... pijamaua.

Garrett râse iar.

— Nu am și nici nu port pijama.

— Foarte bine. Pentru că și dacă ai fi avut, n-ar fi fost nevoie de așa ceva.

*

* *

Trei zile mai târziu, Garrett Blake sosi în Boston.

După ce-l luă de la aeroport, Theresa îi arătă câte ceva din oraș. Luară prânzul la Faneuil Hall, priviră canoele trecând cu repeziciune pe râul Charles și făcură un tur rapid prin campusul de la Harvard. Ca de obicei, se ținură de mână toată ziua, încântați să fie împreună.

De câteva ori, Garrett se întrebă de ce ultimele trei săptămâni fuseseră așa de dificile. Știa că parte din neliniștea lui era rezultatul direct al visului, dar, alături de Theresa, toate emoțiile neplăcute păreau duse undeva foarte departe și fără speranță. De fiecare dată când Theresa râdea sau îl strângea de mână îi întărea sentimentele pe care le

avusese când venise ea ultima dată în Wilmington, alungând toate gândurile negre care-l chinuiau când era absentă.

Când aerul începu să se răcorească și soarele se lăsă spre asfințit, Theresa și Garrett se opriră să cumpere mâncare mexicană la pachet. În living, scăldat în lumina lumânărilor, Garrett privi cu atenție în jur.

— E foarte plăcut la tine, îi zise, luând boabe de fasole cu chips-uri de tortilla. Nu știi de ce am crezut că apartamentul e mic. Acum văd că e chiar mai mare decât casa mea.

— Doar puțin mai mare, dar mulțumesc. E foarte bun pentru noi. Și e foarte convenabil.

— Din cauza restaurantelor?

— Exact. N-am glumit deloc când ți-am spus că nu-mi place să gătesc. Nu sunt tocmai o Martha Stewart.

— Cine?

— Nu contează, răspunse ea.

De afară, zgomotele traficului se făceau deja auzite. O mașină frână zgomotos pe strada de dedesubt, se auzi un claxon, și, deodată, toată zona se umplu de vacarm atunci când și celelalte mașini se alăturară corului.

— E mereu așa de multă liniște aici? o întrebă el.

Theresa dădu din cap spre geamuri.

— Noaptea de vineri și de sâmbătă sunt cele mai rele – altfel nu-i chiar o nenorocire. Dar ajungi să te obișnuiești dacă trăiești aici destulă vreme.

Zgomotele continuară. O sirenă se făcu auzită în depărtare, devenind mai zgomotoasă pe măsură ce se apropia.

— N-ai vrea mai bine să ascultăm puțină muzică? rosti Garrett.

— Sigur. Ce gen îți place?

— Îmi plac ambele genuri, rosti el, făcând o pauză de efect. *Country* și *western*.

Theresa începu să râdă.

— N-am așa ceva aici.

Garrett scutură din cap, râzând singur de gluma lui.

— Am glumit doar. E o replică veche. Nu e prea grozavă, dar demult așteptam s-o servesc, de ani de zile.

— Cred c-ai văzut o grămadă de *Hee-Haw* în copilărie.

Acum venise rândul lui să râdă.

— Să revenim la întrebarea mea – ce gen de muzică ai vrea să asculți? insistă Theresa.

— Orice vrei tu și ai.

— Ce-ai spune de puțin jazz?

— E perfect.

Theresa se ridică și alege ceva ce credea c-o să-i placă lui, după care puse CD-ul în aparat. În câteva clipe muzica răsună, în vreme ce blocajul din stradă părea să se fi rezolvat.

— Deci, cum ți se pare Bostonul până acum? îl întrebă, așezându-se la loc.

— Îmi place. Pentru un oraș mare, nu-i rău deloc. Nu pare atât de impersonal cum mi-l închipuiam, și e mult mai curat. Cred că mi-l imaginasem altfel. Pricepi, nu? Asfalt, mulțimi, clădiri înalte, fără un copac la vedere, și tâlhari la fiecare colț. Dar nu e deloc așa.

Theresa zâmbi.

— E drăguț, nu? Adică, nu e pe plajă și nu e atâta liniște, dar are farmecul lui. Mai ales dacă ții cont de ce poate să-ți ofere un oraș. Poți merge la simfonii sau muzee, sau te poți plimba prin parc. Există ceva pentru toate gusturile aici – ba chiar și un club de navigație.

— Îmi dau seama de ce-ți place aici, răspuse el, întrebându-se de ce avea impresia că Theresa făcea prea multă reclamă.

— Chiar îmi place. La fel și lui Kevin.

Garrett schimbă subiectul:

— Ai spus că e într-un cantonament de fotbal?

Theresa dădu din cap.

— Mda. Dă probe pentru o echipă de vedete din categoria până la doisprezece ani. Nu știi dacă o să reușească, dar el crede că are șanse. Anul trecut a ajuns până la finală, ca junior de unsprezece ani.

— Pare destul de bun.

— Chiar este, încuviință ea. Puse deoparte farfuriile goale și se așeză mai aproape de el. Dar am discutat destul despre

Kevin, rosti încet. Nu trebuie să vorbim de el mereu. Putem discuta și despre alte lucruri.

— Cum ar fi?

Theresa îl sărută pe gât.

— Despre ce aș vrea să fac cu tine acum, că te am numai pentru mine.

— Ești sigură că vrei numai să vorbești despre asta?

— Ai dreptate, șopti ea. Cine naiba ar vrea să vorbească în asemenea momente?

*

* *

A doua zi dimineată, îl duse iar pe Garrett să viziteze orașul, petrecând aproape toată dimineata în cartierele italienești din North End, plimbându-se pe străduțele înguste și întortocheate, oprindu-se să cumpere *cannoli* și cafea. Deși Garrett știa că scria articole pentru un ziar, nu știa ce altceva trebuia să mai facă în postul pe care-l avea. O întrebă, pe când se îndreptau încet spre centru.

— Nu poți să scrii articole și acasă?

— Cu timpul, presupun că aș putea. Dar în clipa asta nu este posibil.

— De ce nu?

— Păi, pentru început, pentru că nu asta scrie în contractul meu. În afară de asta, sunt multe altele de făcut decât să stau în fața calculatorului și să scriu. Deseori trebuie să le iau interviuri anumitor oameni, deci asta înseamnă timp consumat – câteodată chiar și o deplasare în teritoriu. În afară de asta, trebuie să mă documentez, mai ales dacă scriu ceva pe teme medicale sau psihologice, și, când sunt la birou, am acces la mai multe surse. Și apoi mai trebuie să am un loc în care să pot fi contactată. Multe dintre articolele mele sunt de interes larg și primesc telefoane de la oameni cât e ziua de lungă. Dacă aș lucra acasă, știu că foarte mulți m-ar suna seara, când eu stau cu Kevin, și nu sunt deloc gata să renunț la timpul și așa puțin pe care-l petrec cu el.

— Deci și acum primești telefoane acasă?

— Foarte rar. Pentru că numărul meu nu-i în cartea de telefoane, nu se întâmplă prea des.

— Dar primești telefoane de la nebuni?

Theresa încuviință din cap.

— Cred că toți jurnaliștii o pătesc. O mulțime de oameni sună la redacție cu câte o problemă pe care vor s-o vadă tipărită. Am primit destule apeluri care mă informau că diverși indivizi sunt la închisoare deși n-ar trebui să se afle acolo, am primit apeluri cu plângeri împotriva serviciilor orășenești în care mi se spunea cum nu se ridică la timp gunoiul. Am primit informații despre crime petrecute pe stradă. Cred c-am primit informații despre orice.

— Parcă mi-ai spus că tu scrii de fapt despre meseria de părinte.

— Așa e.

— Și atunci de ce să te sune pe tine? De ce nu încearcă la altcineva?

Theresa ridică din umeri.

— Sunt sigură că încearcă, dar asta nu-i oprește să nu încerce și la mine. Mulți oameni încep cu: „Nimeni n-a vrut să mă asculte și tu ești ultima mea speranță.“ Îi aruncă o privire, înainte să continue: Cred că-și închipuie că eu aș putea să-i ajut cumva.

— De ce?

— Ei bine, editorialiștii sunt oarecum diferiți de ceilalți ziariști. Majoritatea subiectelor care apar într-un ziar sunt impersonale – rapoarte detaliate, cifre și fapte și altele asemenea. Dar, dacă oamenii îmi citesc rubrica zilnic, ajung să creadă că mă cunosc. Încep să creadă că sunt ca un fel de prietenă. Iar oamenii se întorc spre prieteni ca să caute ajutor când au nevoie.

— Câteodată cred că ajungi în situații destul de neplăcute.

Theresa dădu din umeri.

— Așa e, dar încerc să nu mă gândesc. În afară de asta, postul meu are și părțile lui bune – dau informații pe care oamenii le pot folosi, sunt la curent cu ultimele informații medicale, pe care le transpun în termeni cât mai simpli, sau

împart cu cititorii diverse istorioare ca să le fac ziua ceva mai ușoară.

Garrett se opri în fața unei tarabe de pe trotuar unde se vindeau fructe. Luă două mere din coș și-i întinse unul Theresei.

— Care a fost cel mai popular subiect despre care ai scris la rubrica ta? o întrebă.

Theresa rămase fără aer. *Cel mai popular? Simplu – la un moment dat am găsit o scrisoare într-o sticlă și pe tema asta am primit numai vreo câteva sute de scrisori.*

Se strădui să se gândească la altceva.

— Păi... am primit multe scrisori când am scris despre educarea copiilor handicapați, rosti în cele din urmă.

— Trebuie să fie foarte plăcut, răspunse el, plătindu-i vânzătorului.

— Chiar este.

Înainte să muște din măr, Garrett rosti:

— Dar ai putea să-ți scrii în continuare rubrica dacă te-ai muta la un alt ziar?

Theresa se gândi la întrebarea lui.

— Ar fi foarte dificil, mai ales dacă vreau să continui să lucrez pentru concern și să-mi apară articolele în mai multe ziare. Cum sunt încă nouă în afacerea asta și încă încerc să-mi stabilesc un nume, mă ajută foarte mult să am în spate *Boston Times*. De ce?

— Eram doar curios, rosti el încet.

*

* *

A doua zi dimineață, Theresa plecă la birou pentru câteva ore, dar reveni acasă imediat după prânz. Petrecură după-amiaza la Boston Commons, unde mâncară la iarbă verde. Prânzul le-a fost însă întrerupt de două persoane care o recunoscuseră pe Theresa după poza care apărea în ziar, iar Garrett își dădu seama că era mult mai cunoscută decât crezuse el.

— N-am știut că ești o asemenea vedetă, îi zise făcând pe

supăratul după ce plecă și ultimul nepoțtit.

— Nu sunt chiar vedetă. Însă poza mea apare în ziar, drept care oamenii știu deja cum arăt.

— Ți se întâmplă des asta?

— Nu prea. Numai de câteva ori pe săptămână.

— E foarte des, rosti el uimit.

Theresa scutură din cap.

— Nu, dacă te gândești la vedetele adevărate. Ele nici la magazin nu se pot duce fără să-i fotografieze careva. Eu duc o viață destul de normală.

— Dar tot trebuie să fie ciudat să fii așa asaltată de niște oameni complet străini.

— De fapt, e măgulitor. Mai ales că majoritatea sunt foarte amabili.

— Oricum ar fi, mă bucur că n-am știut din capul locului că ești așa de faimoasă.

— De ce?

— Pentru că atunci aș fi fost prea intimidat ca să te mai invit să ieșim în larg.

Theresa rămase tăcută o clipă.

— Chiar ai fi fost intimidat? îl întrebă în glumă.

— Probabil.

— De ce?

— Bănuiesc că m-aș fi întrebat ce putea vedea cineva ca tine, la cineva ca mine.

Theresa se aplecă și-l sărută.

— O să-ți spun ce văd. Eu îl văd pe bărbatul pe care-l iubesc, bărbatul care mă face fericită... pe cineva cu care aș vrea să continui relația multă vreme de aici înainte.

— Cum se face că știi mereu ce să spui?

— Pentru că, rosti ea încet, știu despre tine mai multe decât crezi.

— Cum ar fi?

Un zâmbet provocator apărură pe buzele Theresei.

— De exemplu, acum știu precis că vrei să te mai sărut o dată.

— Vreau?

— Absolut.

Avea dreptate.

Ceva mai târziu în seara aceea, Garrett îi zise:

— Știi, Theresa, n-am reușit să-ți gădesc niciun cusur.

Erau amândoi în cadă, înconjuțați de munți de spumă, iar ea se sprijinea de pieptul lui. În vreme ce vorbea, Garrett îi spăla pielea cu un burete.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea curioasă, întorcând capul să-l privească.

— Exact ce am spus. Nu am reușit să-ți gădesc nici un singur cusur. Adică, cu alte cuvinte, ești perfectă.

— Garrett, nu sunt perfectă, rosti ea, foarte încântată.

— Ba ești. Ești frumoasă, blândă, mă faci să râd și ești și inteligentă, fără să mai punem la socoteală că ești o mamă de milioane. Dacă adăugăm și faptul că ești celebră, nu vād cine s-ar putea măsura cu tine.

Theresa îl mângâie pe braț, relaxându-se alături de el.

— Eu cred că mă vezi prin lentile rozalii. Dar îmi place...

— Vrei să spui că am orbul găinilor când vine vorba de tine?

— Nu – dar până acum n-ai văzut decât partea mea bună.

— N-am crezut că cealaltă parte e vătămată, îi zise el, strângând-o în brațe. Mie mi se par amândouă părțile foarte bune.

Theresa începu să râdă.

— Lasă că pricepi tu ce-am vrut să spun. N-ai văzut deocamdată partea mea întunecată.

— Nu cred că ai vreo parte întunecată.

— Sigur că am. Toată lumea are. Dar, atunci când ești tu pe aproape, are mare grijă să se ascundă.

— Bine, atunci cum ai descrie partea ta întunecată?

Theresa se gândi câteva momente.

— Păi, pentru început, sunt încăpățânată, și devin răutăcioasă atunci când mă înfurii. Am tendința să mă descarc și să spun primul lucru care-mi vine-n minte și, crede-mă, nu e deloc plăcut. De asemenea, am pornirea să le spun celorlalți exact ce cred despre ei, chiar și atunci când știu c-ar fi mai bine să plec naibii și să-mi țin gura.

— Mie nu mi se pare c-ar fi ceva așa de rău.

— Asta pentru că nu ai fost tu cel care a primit papara.

— Tot nu mi se pare c-ar fi rău.

— Păi... hai să-ți explic mai bine. Când l-am înfruntat prima dată pe David, din cauza aventurilor lui, l-am făcut cu ou și cu oțet, am găsit cele mai urâte cuvinte din limba engleză pe care i le-am trântit în față.

— O merita.

— Poate, dar nu cred că merita să arunce ceva în el cu vase.

— Ai făcut-o și pe asta?

Theresa încuviință din cap.

— Ar fi trebuit să-i fi văzut mutra. Nu mă văzuse niciodată așa de furioasă.

— Și ce-a făcut?

— Nimic – cred că era prea șocat ca să facă ceva. Mai ales când am început să arunc cu farfuriile. În seara aia am curățat aproape tot dulapul.

Garrett zâmbi cu admirație.

— N-am știut că ești așa de furoasă.

— Din cauza educației din vestul mijlociu. Nu te pune cu mine, amice.

— Nicio grijă.

— Foarte bine. Zilele astea nimeresc ținta cel mai bine.

— O să țin minte.

Se scufundară mai bine în apa caldă. Garrett continua să treacă buretele peste trupul ei.

— Cu toate astea, eu tot te consider perfectă, îi zise încet.

Theresa închise ochii.

— Chiar și cu partea mea întunecată? întrebă.

— Mai ales cu partea ta întunecată. Adaugă puțină sare și piper.

— Mă bucur, pentru că și eu te găsesc perfect.

Restul zilelor de vacanță zburară ca gândul. Diminețile, Theresa pleca la birou pentru câteva ore, după care se întorcea acasă ca să petreacă după-amiezile și serile cu Garrett. Când se înnopta, fie comandau ceva în apartament, fie ieșeau să mănânce la vreunul dintre micile restaurante din jur. Câteodată închiriau un film pentru cină, dar, de cele

mai multe ori, preferau să-și petreacă timpul împreună, fără să fie distrași.

Vineri seara, Kevin îi sună din cantonament. Entuziasmat, îi explică Theresei că fusese selecționat în echipă. Deși asta însemna că aveau să fie mai multe meciuri jucate în afara Boston-ului și că erau obligați să fie mai mult pe drumuri la fiecare sfârșit de săptămână, Theresa se bucura sincer pentru el. Apoi, luând-o prin surprindere, Kevin ceru să vorbească cu Garrett. Garrett ascultă cu atenție cum îi povestea ce făcuse săptămână aceea, după care îl felicită. După ce închise telefonul, Theresa deschise o sticlă cu vin cu care sărbătoriră până în orele dimineții victoria lui Kevin.

Duminică dimineață – ziua în care el trebuia să plece – luară prânzul cu Deanna și Brian. Garrett observă imediat de ce o iubea așa de mult Theresa pe Deanna. Era fermecătoare și amuzantă, iar Garrett râse cu lacrimi tot timpul mesei. Deanna îl întrebă despre scufundări și navigație, în vreme ce Brian specula la nesfârșit că, dacă ar avea o afacere proprie, aceasta ar fi un eșec din cauza golfului, sport care-i pusese stăpânire pe viață.

Theresa era foarte mulțumită că se înțelegeau cu toții așa de bine. După masă, ea și cu Deanna se scuzară și se furișară la toaletă, ca să bârfească puțin.

— Deci, ce părere ai? întrebă Theresa curioasă.

— E grozav, admise Deanna. Și arată mai bine decât în poza pe care mi-ai arătat-o.

— Știu. Inima-mi tresaltă de câte ori mă uit la el.

Deanna se apucă să-și tapeze părul, încercând să-i dea volum.

— Săptămână asta, s-a dovedit a fi așa cum te-ai așteptat?

— Mai grozavă.

Deanna strălucea de încântare.

— Mi-am dat seama, după felul în care se uită la tine, că te place cu adevărat. Și cum vă purtați când sunteți împreună, îmi aduc aminte cum eram eu cu Brian. Sunteți o pereche potrivită.

— Chiar crezi?

— N-aș fi spus-o dacă n-aș fi crezut cu adevărat.

Deanna scoase din poșetă rujul și începu să-l aplice cu grijă pe buze.

— Deci, i-a plăcut la Boston? o întrebă pe neașteptate.

Theresa scoase și ea rujul.

— Pentru el e ceva nou, dar se pare că i-a plăcut. Am fost în multe locuri plăcute.

— N-a spus nimic în mod special?

— Nu... de ce? Se întoarse s-o privească pe Deanna curioasă.

— Pentru că, răspunse Deanna cu calm, mă întrebam dacă n-a spus ceva care să-ți dea de înțeles că s-ar muta aici dacă i-ai cere.

Comentariul ei o făcea pe Theresa să se gândească la un subiect pe care-l evitase cu grijă.

— Încă n-am discutat despre așa ceva, răspunse în cele din urmă.

— Și n-aveți de gând?

Depărtarea dintre noi este o problemă, dar mai e și altceva, nu? șopti un glas din interiorul ei.

Nedorind să se gândească la așa ceva, scutură din cap.

— Nu cred că-i momentul potrivit – nu încă. Se opri cât să-și adune gândurile. Adică – știu că va trebui să discutăm despre asta cândva, dar nu cred că ne cunoaștem destul de bine ca să începem să ne facem planuri serioase cu privire la viitor. Încă încercăm să ne acomodăm unul cu celălalt. Deanna o privea cu suspiciune maternă.

— Dar îl știi de destulă vreme ca să te îndrăgostești de el, nu?

— Da, conveni Theresa.

— Atunci știi, de asemenea, că asta este următoarea decizie pe care va trebui s-o luați, fie că vrei să te confrunți cu ea, fie că nu.

Theresei îi trebui o clipă înainte să răspundă:

— Știu.

Deanna își așeză mâna pe umărul Theresei.

— Dacă se ajunge la ceva de genul: ori renunți la el, ori pleci din Boston?

Theresa cântări întrebarea și implicațiile ei.

— Nu sunt sigură, răspunse încet, privind-o pe Deanna descumpănită.

— Pot să-ți dau un sfat? întrebă Deanna.

Theresa încuviință din cap. Deanna o scoase pe Theresa din toaleta femeilor și îi șopti la ureche în așa fel încât să nu audă nimeni:

— Orice ai decide să faci, nu uita că trebuie să mergi mai departe în viață fără să privești în urmă. Dacă ești sigură că Garrett îți poate oferi genul de iubire de care ai nevoie și că alături de el vei fi fericită, atunci trebuie să faci tot ce poți ca să-l păstrezi. Dragostea adevărată este foarte rară, și este singura care poate să dea vieții un sens.

— Dar același lucru nu i se poate aplica și lui? N-ar trebui să fie și el gata să sacrifice totul?

— Desigur.

— Și atunci eu ce fac?

— Rămâi cu aceeași dilemă ca înainte, Theresa – una la care va trebui să te gândești foarte bine.

*

* *

În următoarele două luni relația lor de la distanță începu să evolueze într-un fel neașteptat pentru Garrett și Theresa, deși amândoi presimțiseră asta.

Încercând să-și pună la punct programele încărcate, izbutiră să se mai vadă de trei ori, de fiecare dată pentru un weekend. O dată veni Theresa la Wilmington ca să poată fi singuri, petrecând vremea ascunși la Garrett acasă, exceptând o seară petrecută în larg. Garrett veni la Boston de două ori, unde își petrecuse timpul urmărind campionatul de fotbal al lui Kevin, ceea ce nu-l deranjase. Erau de altfel primele partide de fotbal european pe care le vedea, și se trezi prins în joc mai mult decât crezuse.

— Cum se face că nu ești la fel de entuziastă ca mine? o întrebă pe Theresa, după o fază aprinsă pe teren.

— Mai bine așteaptă să vezi câteva sute de meciuri, ca mine, și atunci o să-ți răspunzi singur la întrebare, îi

răspunse ea în joacă.

Când erau împreună în acele weekend-uri era ca și cum nimic n-ar mai fi contat. De obicei, Kevin petrecea o noapte în casa vreunui prieten ca ei să poată rămâne singuri un scurt răstimp. Petrecură astfel ore întregi vorbind și râzând, strângându-se în brațe și făcând dragoste, încercând să se revanșeze pentru săptămânile de despărțire. Cu toate astea, niciunul nu încercă să abordeze subiectul dureros a ceea ce aveau să facă pe mai departe. Trăiau doar momentul, niciunul dintre ei neștiind la ce să se aștepte din partea celuilalt. Nu se punea problema că nu se iubeau. Cel puțin de atâta lucru erau siguri.

Dar, pentru că nu ajungeau să se vadă destul de des, relația lor avea mai multe suișuri și coborâșuri decât se așteptaseră ei. Și, dacă totul părea perfect cât erau împreună, după aceea totul părea întunecat cât erau despărțiți. În special Garrett se lupta din greu cu depărtarea care-i separa. De obicei, sentimentele frumoase pe care le nutrea cât erau împreună nu durau decât câteva zile după ce se întorcea acasă, apoi devenea iar deprimat gândindu-se la săptămânile pe care le avea înainte până s-o poată vedea iar.

Desigur, ar fi vrut să petreacă mai multă vreme împreună decât era cu puțință. O dată cu trecerea verii, lui îi venea mai ușor să se desprindă de treburi decât putea ea. Chiar dacă majoritatea angajaților plecaseră, tot n-avea mare lucru de făcut la magazin. Numai că programul Theresei era complet diferit, chiar și numai din cauza lui Kevin. Începuse iar școala, avea meciuri la sfârșitul săptămânii, iar ei îi venea foarte greu să plece de acasă, fie și pentru câteva zile. Deși Garrett era gata să vină la Boston ca s-o vadă mai des, Theresa nu avea timp pentru așa ceva. De mai multe ori îi sugerase să vină s-o vadă, dar, dintr-un motiv sau altul, nu izbutiseră să se pună de acord.

Adevărat, Garrett știa prea bine că erau cupluri care făceau față unor situații cu mult mai grele decât a lor. Până și tatăl lui îi povestise cum el și maică-sa nu putuseră nici măcar vorbi, luni de-a rândul. El plecase în Coreea și petrecuse doi ani cu marinarii, iar când vremurile deveniseră

dificile pentru afacerile cu creveți, își găsisese de lucru pe vapoarele de marfă care se îndreptau spre America de Sud. Câteodată acele călătorii duraseră luni în șir. Astfel, părinții lui nu avuseseră drept alinare în acea perioadă decât scrisorile, care soseau cu întârziere și neregulat. El cu Theresa aveau parte de ceva mai puțin dificil, deși lui Garrett nu i se părea cu nimic mai ușor.

Știa că distanța dintre ei era o problemă, dar nu părea să fie ceva care să se schimbe cândva în viitorul apropiat. După cum vedea el lucrurile, nu existau decât două soluții – se putea muta el, sau se putea muta ea. Oricât ar fi întors problema pe toate fețele – și oricât de mult țineau unul la altul – totul se reducea în final la cele două opțiuni.

Undeva, în adâncul sufletului, bănuia că și Theresa nutrea același gânduri, motiv pentru care nici nu deschiseseră vorba despre acest subiect. Li se păruse mai ușor să nu discute, mai ales c-ar fi însemnat ca amândoi să examineze un drum pe care niciunul nu era sigur că voia să-l urmeze.

Unul dintre ei era obligat să-și schimbe viața cu totul.

Dar care?

El avea propria afacere în Wilmington, ducea genul de viață pe care-o dorea, singura pe care o știa. Era plăcut să viziteze Boston-ul, dar nu acolo era căminul lui. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin cap să trăiască în altă parte. Și, în plus, mai era și tatăl lui – care număra de acum mulți ani și, în pofida aparenței robuste, vârsta începuse să-și spună cuvântul, iar Garrett era tot ce mai avea pe lume.

Pe de altă parte, și Theresa avea legături strânse în Boston. Deși părinții ei stăteau în altă parte, Kevin mergea la o școală care-i plăcea, ea avea o carieră înfloritoare la un ziar important, plus o întreagă rețea de prieteni pe care ar fi fost nevoită să-i părăsească. Muncise din greu pentru toate acestea și, dacă părăsea Boston-ul, însemna să renunțe la tot. Putea oare să renunțe la tot fără ca mai apoi să-i poarte pică pentru că o obligase la așa ceva?

Garrett nici nu mai voia să se gândească. Preferă să se concentreze asupra faptului că o iubea, agățându-se de credința că, dacă fuseseră sortiți unul altuia, atunci aveau să

găsească o cale să fie împreună.

Cu toate astea, în străfundul minții știa că n-avea să fie așa de ușor, și numai din cauza depărtării dintre ei. După ce se întorsese din a doua călătorie la Boston, mărise o fotografie de-a Theresei și o înrămase. O pusese pe noptieră, de cealaltă parte față de fotografia lui Catherine, dar, în pofida sentimentelor pe care le avea pentru Theresa, fotografia părea nelalocul ei în dormitor. Câteva zile mai târziu mută fotografia în cealaltă parte a camerei, dar degeaba. Oriunde o așeza, avea impresia că ochii lui Catherine îl urmăreau. *E de-a dreptul ridicol*, își zise după ce abia o mutase iar. În cele din urmă puse fotografia Theresei în sertar și se întinse după cea cu Catherine. Oftând, se așeză pe pat, cu fotografia în față.

— Noi n-am avut asemenea probleme, șopti, trecându-și un deget peste imaginea ei. Cu noi, totul a părut întotdeauna ușor, nu crezi?

Când realizează că fotografia n-avea să-i răspundă, își blestemă prostia și luă din sertar poza Theresei.

Privind la amândouă, înțelese până la urmă de ce avea așa multe probleme. O iubea pe Theresa mai mult decât ar fi crezut că putea... dar și pe Catherine o iubea încă...

Era oare cu putință să le iubească pe amândouă deodată?

*

* *

— De abia aștept să te văd, zise Garrett.

Era mijlocul lui noiembrie, cu vreo două săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței. Theresa și Kevin aveau să plece la părinții ei de sărbători, iar Theresa făcuse aranjamentele necesare ca în weekend-ul de dinainte să petreacă puțin timp cu Garrett. Trecuse deja o lună de când nu se mai văzuseră.

— Și eu de abia aștept, răspunse ea. Și mi-ai promis că în fine o să-l cunosc și eu pe tatăl tău, nu?

— Deja și-a făcut planuri să pregătească o cină de Ziua Recunoștinței, chiar dacă înainte de vreme, la el acasă. Mă tot întrebă ce preferințe culinare ai. Cred că vrea să-ți facă

impresie bună.

— Spune-i că nu trebuie să-și facă probleme. O să fie bun orice ar pregăti.

— Asta-i spun și eu. Dar îmi dau seama că-i un pic emoționat.

— De ce?

— Pentru că vei fi primul lui oaspete. Ani de zile n-am fost decât noi doi.

— Întrerup cumva o tradiție de familie?

— Nu – îmi place să cred că punem bazele uneia noi. În afară de asta, el s-a oferit singur, nu?

— Crezi c-o să mă placă?

— Știu sigur că da.

*

* *

Când aflase că Theresa avea să vină, Jeb Blake se apucă să facă câteva lucruri în premieră absolută. Mai întâi, angajă pe cineva să vină să-i facă curățenie în casa micuță în care locuia, treabă care dură aproape două zile, din cauză că se încăpățâna ca totul să lucească. Își cumpără, de asemenea, o cămașă nouă și o cravată. Când ieși din dormitor în hainele cele noi, nu se putu împiedica să nu observe uimirea lui Garrett.

— Cum arăt? întrebă.

— Foarte bine, dar de ce ți-ai pus și cravată?

— Nu-i pentru tine, e pentru cina de weekend.

Garrett continuă să-și privească tatăl uluit, cu un zâmbet amar în colțul buzelor.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată cu cravată.

— Am purtat și înainte. Tu n-ai observat.

— Nu trebuie să porți cravată numai pentru că vine Theresa.

— Știu și eu, răspunse bătrânul cu acreală, dar am chef să port una la cina de anul ăsta.

— Ești puțin emoționat că o s-o cunoști, nu?

— Nu.

— Tată – nu trebuie să pari altul decât ești. Sunt sigur că Theresa o să te placă indiferent de ce-o să porți.

— Dar asta nu înseamnă că nu pot să arăt mai bine pentru doamna cu care ești prieten, nu?

— Nu.

— Atunci bănuiesc că ne-am lămurit, da? N-am venit să-mi dai sfaturi, ci să-mi spui dacă arăt bine.

— Arăți grozav.

— Bine.

Se întoarce și o porni iar spre dormitor, lărgindu-și nodul la cravată și scoțându-și cămașa din pantaloni. Garrett îl privi dispărând, ca după un moment să-l audă strigându-l.

— Ce mai e acum? întrebă Garrett.

Bătrânul scoase capul pe după colțul ușii.

— Și tu o să porți cravată, nu?

— Nu aveam de gând.

— Atunci răzgândește-te. N-aș vrea ca Theresa să creadă că am crescut un golan care habar n-are să se îmbrace pentru ocazii.

*

* *

Cu o zi înainte de venirea ei, Garrett îl ajută pe bătrân să termine cu pregătirile. El se apucă să tundă peluza, în vreme ce Jeb desfăcea serviciul de porțelan primit cadou de nuntă, pe care aproape că nu-l folosise, și spală fiecare farfurie cu mâna. După ce căută tacâmuri potrivite – o treabă dificilă – Jeb găsi și o față de masă festivă care ar fi fost de efect. Tocmai o arunca în mașina de spălat când Garrett, terminând cu peluza, intra în casă. Garrett se duse lângă dulap ca să-și ia un pahar, când Jeb întrebă:

— La ce oră o să vină mâine?

Garrett umplu paharul cu apă și răspunse peste umăr:

— Avionul trebuie să aterizeze pe la zece. Ar trebui să ajungem aici pe la unsprezece și ceva.

— Și pe la cât crezi c-o să vrea să mănânce?

— Habar n-am.

Jeb intră în bucătărie.

— N-ai întrebat-o?

— Nu.

— Și eu de unde să știu când să bag curcanul la cuptor?

Garrett bău apa.

— Păi, vezi să fie gata pe la mijlocul amiezii. Oricând vrei tu, sunt sigur că o să fie bine.

— Nu crezi c-ar trebui s-o suni și s-o întrebi?

— Zău că nu cred că-i nevoie. Nu e mare scofală.

— Poate pentru tine. Dar pentru mine e prima oară când dau ochii cu ea, și, dacă voi doi o să vă căsătoriți, nu vreau să fiu subiectul vreunei istorii amuzante mai încolo.

Garrett ridică sprâncenele.

— Cine-a spus că ne căsătorim?

— Nimeni.

— Și atunci de unde ți-a venit ideea asta?

— Pentru că, zise bătrânul repede, m-am gândit că unul dintre noi ar trebui să pună chestiunea pe tapet, și nu eram deloc sigur că tu aveai de gând s-o faci vreodată.

Garrett se holba nedumerit la tatăl lui.

— Tu crezi c-ar trebui să mă însor cu ea?

Jeb făcu cu ochiul și-i zise:

— Nu contează ce cred eu, important e ce gândești tu, nu?

*

* *

Seara târziu, Garrett deschidea ușa chiar în clipa în care începu să sune telefonul. Se grăbi să ridice receptorul și auzi glasul pe care-l dorea.

— Garrett? întrebă Theresa. Pari fără suflu.

Garrett zâmbi.

— Hei, Theresa. Tocmai acum am intrat. Tata m-a ținut la el toată ziua ca să-l ajut la pregătiri – de abia așteaptă să te cunoască.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— În legătură cu ziua de mâine... rosti ea în cele din urmă.

Garrett simți cum i se strânge inima.

— Ce-i cu ziua de mâine?

Ei îi trebui un moment ca să continue:

— Garrett, îmi pare foarte rău... nici nu știu cum să-ți spun, dar n-o să pot veni mâine la Wilmington.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine. Doar c-a intervenit ceva în ultima clipă – o conferință importantă la care trebuie să particip.

— Ce fel de conferință?

— E pentru postul meu. Se opri iar. Știu că sună oribil, dar nu m-aș duce dacă n-ar fi așa de important.

Garrett închise ochii.

— Și pentru ce e conferința asta?

— E pentru editorii importanți și pentru persoanele importante din media – se întâlnesc la Dallas în weekend-ul ăsta. Deanna crede că ar fi bine dacă i-aș cunoaște pe unii dintre ei.

— De abia acum ai aflat?

— Nu... adică da. Ei bine – știam de conferință, dar eu nu trebuia să particip. De regulă editorialiștii nu sunt invitați, dar Deanna a tras niște sfori și a aranjat să merg și eu cu ea. Ezită o clipă. Îmi pare foarte rău, Garrett, dar, cum am mai spus, ar fi o reclamă bună pentru mine și este o ocazie care se ivește doar o dată-n viață.

Garrett rămase tăcut un moment. Apoi zise cu simplitate:

— Înțeleg.

— Te-ai supărat pe mine, nu?

— Nu.

— Ești sigur?

— Foarte sigur.

Theresa își dădea seama după tonul lui că nu-i spunea adevărul, dar nu credea că ar fi putut să-i spună și altceva care să-l consoleze.

— Vrei să-i transmiți tatălui tău că-mi pare rău și că-mi cer scuze?

— Mda, o să-i spun.

— Pot să te sun în weekend-ul ăsta?

— Dacă dorești.

A doua zi luă cina la tatăl lui, care se străduia din răspuțeri să mai atenueze atmosfera întunecată.

— Dacă e așa cum spunea, îi explică bătrânul, asta înseamnă c-a avut un motiv bun. Nu își poate permite să-și ignore slujba. Are un băiat de crescut și trebuie să facă tot ce se poate ca să-l întrețină cât mai bine. În afară de asta, e vorba numai de un singur weekend – ceea ce nu înseamnă prea mult în planul cel mare.

Garrett dădea din cap în vreme ce-l asculta pe taică-său, dar tot era supărat. Jeb continuă:

— Sunt sigur că voi doi o să găsiți până la urmă o soluție. De fapt, pun pariu că biata de ea o să pregătească ceva cu totul special pentru tine data viitoare când o să vă întâlniți.

Garrett preferă să tacă. Jeb luă câteva îmbucături înainte să deschidă iar vorba.

— Garrett, trebuie s-o înțelegi; și ea, ca și tine, are o mulțime de responsabilități, și, câteodată, acestea au prioritate. Sunt sigur că dacă s-ar fi întâmplat ceva la magazin care să necesite o rezolvare urgentă, ai fi procedat exact ca ea.

Garrett se lasă pe spate, împingând farfuria pe jumătate plină deoparte.

— Eu înțeleg foarte bine toate astea, tată. Dar n-am văzut-o de o lună și mai bine și de abia așteptam să vină.

— Nu crezi că și ea de abia aștepta să te vadă?

— Așa mi-a zis.

Jeb se aplecă peste masă și împinse iar farfuria în fața lui Garrett.

— Ia și mănâncă, îi zise. Toată ziua am gătit până n-am mai putut și n-am de gând să te las să-ți bați joc de mâncare.

Garrett privi la farfurie. Deși nu-i mai era foame, luă furculița și băgă un dumaticat în gură.

— Știi, rosti bătrânul în timp ce continua să ciugulească din farfuria lui, asta n-o să fie ultima dată când o să se întâmple asta, așa că nu văd de ce te arăți în halul ăsta de deprimat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atâta vreme cât vă despart cam o mie de mile, astfel de lucruri vor continua să apară și nu vă veți putea vedea oricât de des ați dori.

— Crezi că eu nu știu?

— Sunt sigur că da. Dar nu știu dacă vreunul dintre voi are curajul să facă ceva în privința asta.

Garrett își privea părintele, spunându-și în gând: „Hai, tată, spune-mi tot ce ai pe suflet. N-are rost să mai ții în tine.“

— În tinerețea mea, continuă Jeb, fără să ia în seamă expresia acră a fiului său, lucrurile erau mult mai simple. Dacă un bărbat iubea o femeie, atunci o cerea de nevastă, după care se mutau împreună. Era foarte simplu. Dar voi doi – vă purtați de parcă n-ați ști ce să faceți.

— Ți-am mai spus și înainte – nu e chiar așa de simplu...

— Sigur că e – dacă o iubești, atunci găsește o cale să fii cu ea. E foarte simplu. În felul ăsta, dacă se întâmplă ceva și nu poți s-o vezi un weekend, n-o să te mai porți de parcă s-ar sfârși lumea.

Jeb făcu o mică pauză înainte să continue:

— Pur și simplu nu-i firesc ce încercați voi să faceți, și, pe termen lung, n-are cum să țină. Cred că-ți dai seama, nu?

— Știu, răspunse Garrett simplu, dorindu-și ca bătrânul să înceteze.

Taică-său însă ridică o sprânceană, așteptând. Cum Garrett nu mai adăugă nimic, Jeb merse mai departe:

— Știu? Asta-i tot ce ai de zis?

Garrett dădu din umeri.

— Ce altceva aș putea să spun?

— Ai putea spune că data viitoare când vă întâlniți, veți încerca să rezolvați cumva problema. Asta-i ceea ce poți spune.

— Foarte bine – vom încerca să găsim o rezolvare.

Jeb puse furculița în farfurie și se încruntă spre fiul său.

— Eu nu am zis să încercați, Garrett, am zis că trebuie să găsiți o soluție.

— De ce ești așa de nerăbdător să se rezolve?

— Pentru că, răspunse bătrânul, dacă voi doi nu găsiți o cale să vă înțelegeți, noi doi vom continua să mâncăm singuri și în următorii douăzeci de ani.

*

* *

În ziua următoare, Garrett scoase *Happenstance* în larg de dimineață, la prima oră, și rămase pe apă după apusul soarelui. Deși Theresa îi lăsase un mesaj pe robot, în care-i dăduse toate informațiile despre hotelul din Dallas, el n-o mai sunase, spunându-și că era prea târziu și că n-avea rost s-o trezească. Era o minciună și o știa, dar pur și simplu nu avusese tragere de inimă să discute cu ea.

De fapt, dacă se gândea bine, n-avea chef să discute cu nimeni. Era încă furios pentru ceea ce-i făcuse, și cel mai bun loc în care putea să se gândească în liniște la toate era largul oceanului, unde nu-l deranja nimeni. Aproape toată dimineața se întrebă dacă ea își dădea seama cât de tare-l deranjase toată schimbarea aceea. Probabil că nu – se convinse singur – pentru că altfel nu și-ar fi schimbat planurile.

În cazul în care ținea la el.

Când soarele se înălțase în înaltul cerului, furia și durerea i se mai domoliseră. Cu cât se gândea mai bine, cu atât vedea întreaga situație mai clar, ajungând încet la concluzia că taică-său avusese dreptate – ca de obicei. Motivele pentru care ea nu venise nu se reflectau direct asupra lui, ci mai mult scoteau în evidență diferențele dintre stilul lor de viață. Iar ea avea responsabilități pe care nu le putea ignora, și, atâta vreme cât aveau să mai trăiască separați, astfel de lucruri aveau să apară mereu.

Deși nu era deloc mulțumit, se întrebă dacă toate relațiile aveau parte de asemenea momente. Adevărul era că el, unul, habar nu avea. Singura relație adevărată pe care o avusese vreodată fusese cea cu Catherine, și nu era deloc ușor să facă o comparație. El și Catherine fuseseră căsătoriți și locuiseră sub același acoperiș. Mai mult, se cunoșteau de

mici, și, pentru că erau tineri, nu avuseseră responsabilitățile pe care le aveau acum el și Theresa. De abia terminaseră facultatea, nu aveau o casă, și nu se puneau problema copiilor. Nu – ceea ce se întâmplase între ei fusese cu totul diferit de ceea ce se întâmpla acum cu Theresa, și nu era deloc corect să încerce să găsească vreo legătură.

Cu toate astea, rămăsese un singur aspect pe care nu-l putea ignora, ceva ce nu-i dăduse pace întreaga după-amiază. Da, știa prea bine că erau multe diferențe – da, știa că nu era corect să încerce să compare situațiile – dar în cele din urmă, ceea ce ieșea clar în evidență era faptul că nu-și pusese niciodată problema că el și Catherine n-ar fi fost un cuplu. Niciodată nu pusese sub semnul îndoielii viitorul cu ea, niciodată nu-i trecuse prin minte că vreunul dintre ei n-ar fi sacrificat orice pentru celălalt. Chiar și atunci când se certaseră – unde să locuiască, dacă să deschidă magazinul sau nu, sau ce să facă în serile de sâmbătă – nu se îndoiseră nicio clipă de stabilitatea relației lor. În felul în care se purtau unul cu altul se simțea angajamentul pe termen lung, ceva ce-i amintea mereu că aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Pe de altă parte, el și Theresa nu ajunseseră încă până acolo.

Atunci când soarele apuse, Garrett își dădu seama că nu era drept să gândească așa. El și Theresa se cunoșteau doar de puțină vreme – nu era deloc realist să aștepte să se întâmple un miracol așa de repede. Dacă aveau destulă vreme – și circumstanțe potrivite – aveau să devină o pereche.

Sau poate că nu?

Scutură din cap, dându-și seama că nu era deloc sigur.

De fapt, nu era sigur de o mulțime de lucruri.

Dar un lucru îl știa cu claritate – niciodată nu analizase relația cu Catherine la microscop așa cum făcea cu Theresa, ceea ce, de asemenea, nu era deloc cinstit. În afară de asta, toate analizele din lume nu aveau să-l ajute în situația în care se afla, nu aveau să schimbe simplul fapt că nu apucau să se vadă atât cât doreau – sau aveau nevoie.

Nu – acum aveau nevoie ca unul dintre ei să facă ceva.

*

* *

Garrett o sună pe Theresa de cum ajunsese acasă.

— Alo, răspunse ea somnoroasă.

El îi răspunse cu blândețe:

— Hei, eu sunt.

— Garrett?

— Scuze că te-am trezit, dar mi-ai lăsat câteva mesaje pe robot.

— Mă bucur c-ai sunat. Nu eram convinsă c-o s-o faci.

— Un timp n-am vrut.

— Încă mai ești supărat pe mine?

— Nu, răspunse el încet. Poate trist, dar nu supărat.

— Pentru că n-am ajuns acolo în weekend?

— Nu, pentru că nu ești aici în toate weekend-urile.

*

* *

În noaptea aceea visă iar.

În vis, el și Theresa erau la Boston, plimbându-se pe una dintre străzile aglomerate, înțesată de indivizi obișnuiți – bărbați și femei, tineri și bătrâni, unii în costume, iar alții în haine lălâi, specifice adolescenței. O vreme se uitaseră prin vitrine, așa cum o făcuseră într-o vizită anterioară de-a lui. Cerul era senin și afară era soare, iar Garrett era bucuros că își petrecea ziua cu ea.

Theresa se oprise la vitrina unui mic magazin și tocmai îl întreba dacă nu voia să intre cu ea. Scutură din cap și-i zise:

— Intră tu. Eu te aștept aici.

Theresa se asigură că vorbea serios înainte să intre. Garrett rămase în fața ușii, relaxându-se la umbra clădirilor înalte, când, cu coada ochiului, zări ceva cunoscut.

Era o femeie, care mergea pe trotuar ceva mai departe, iar părul blond îi mângâia umerii.

Garrett clipi, privi o clipă în altă parte și apoi o căută iar din ochi. Felul în care se mișca îi atrăsese atenția și o mai privi o vreme cum se îndepărta. În cele din urmă, femeia se opri și întoarse capul de parcă și-ar fi amintit de ceva. Garrett simți cum nu mai avea aer.

Catherine.

Nu era posibil.

Scutură din cap. De la depărtarea aceea nu putea să-și dea seama dacă era ea sau nu.

Femeia plecă mai departe chiar atunci când Garrett începu s-o strige.

— Catherine – tu ești?

Ea însă nu părea să-l audă peste vacarmul străzii. Garrett privi peste umăr și-o văzu pe Theresa în magazin, cercetând marfa din ochi. Când se uită iar spre stradă, Catherine – sau cine era, tocmai dispărea după colț.

O porni după ea, la început mergând repede, apoi alergând de-a binelea. Trotuarul se aglomera cu fiecare secundă care trecea, de parcă un metrou și-ar fi descărcat deodată toți călătorii, așa că era nevoit să facă slalom prin mulțimea de oameni înainte să ajungă la colț.

Se întoarse spre direcția în care o apucase și ea.

Imediat ce trecuse de colț, strada începuse să se întunece tot mai tare, amenințător. Grăbi pasul. Deși nu plouase, el tot avea impresia că pășea prin băltoace. Se opri o clipă să-și recapete suflul, în vreme ce inima i se zbătea în piept. În timp ce se odihnea, pe stradă începu să se reverse ceața, în valuri mari și, curând, nu mai putea vedea la doi pași.

— Catherine – ești aici? urlă. Unde ești?

În depărtare auzi un răs, deși n-ar fi putut spune din ce direcție venise.

Începu să meargă iar, dar încet. Iarăși auzi râsul – copilăresc, vesel. Se opri.

— Unde ești?

Tăcere.

Privi dintr-o parte în cealaltă.

Nimic.

Ceața se îndesea tot mai mult și începu să cadă o ploaie

ușoară. Începu să se miște iar, fără să știe încotro mergea.

Ceva mișcă prin ceață, iar el se îndreptă în acea direcție.

Ea mergea mai departe, la o depărtare de numai câțiva pași de el.

Ploaia cădea acum cu putere și, deodată, totul păru să se miște cu încetinitorul. El începu să alerge... încet... încet... o putea vedea chiar în față... ceața devenea tot mai deasă... ploaia curgea din cer cu găleata... îi zări o clipă părul...

Apoi dispăru. Se opri iar. Ploaia și ceața îl împiedicau să vadă.

— Unde ești? urlă din nou, cât putu de tare.

— Sunt aici, îi răspunse un glas din ceață și ploaie.

Își șterse repede picăturile de apă de pe față.

— Catherine? Chiar ești tu cu adevărat?

Dar nu era vocea ei.

Theresa ieși din ceață.

— Sunt aici.

Garrett se trezi deodată și se ridică în capul oaselor, asudând abundant. Își șterse fața cu cearceaful și rămase așa multă vreme.

*

* *

Ceva mai târziu în aceeași zi, Garrett se întâlni cu tatăl său.

— Cred că vreau să mă însor cu ea, tată.

Pescuiau împreună la capătul docului, alături de o duzină de alți oameni care păreau pierduți în gânduri. Jeb ridică uimit capul.

— Cu vreo două zile în urmă parcă nici nu voiai să mai auzi de ea.

— M-am gândit mult și bine de atunci.

— Așa se pare, rosti Jeb încet. Scoase firul din apă, îi verifică momeala și îl aruncă apoi în adânc. Deși se îndoia sincer că avea să prindă ceva interesant, după părerea lui, pescuitul rămânea totuși una dintre cele mai de soi plăceri ale vieții.

— Dar o iubești? întrebă Jeb în cele din urmă.

Garrett îl privi mirat.

— Sigur că da. Ți-am spus deja de câteva ori.

Jeb Blake scutură din cap.

— Nu... nici vorbă, rosti sincer. Am vorbit o grămadă despre ea – mi-ai destăinuit că te face fericit, că ai impresia c-o știi de-o veșnicie și că n-ai vrea s-o pierzi – dar nu mi-ai zis niciodată c-o iubești.

— E totuna.

— Chiar așa?

*

* *

După ce plecă acasă, în minte încă îi răsuna discuția avută cu bătrânul.

— *Chiar așa?*

— Sigur că da, răspunsese imediat. Și chiar de n-ar fi așa, eu chiar o iubesc.

Jeb îl privise țintă o clipă, înainte să-și întoarcă ochii de la el.

— Și zici că vrei să te însori cu ea?

— Vreau.

— De ce?

— Pentru c-o iubesc, de aia. Nu e destul?

— Poate.

Garrett trase frustrat de undiță.

— Nu erai tu ăla care credea că ar trebui să ne căsătorim?

— Mda.

— Și atunci ce-s întrebările astea?

— Pentru că vreau să mă asigur că o faci din motive potrivite. Cu numai două zile în urmă nici nu erai sigur că mai vrei s-o vezi. Acum văd că ești gata copt să te însori. Mie mi se pare o schimbare de macaz a naibii de mare, și vreau să fiu sigur că s-a petrecut din cauza a ceea ce simți pentru Theresa – și n-are niciun fel de legătură cu Catherine.

Îl duruse puțin când bătrânul pomenise de ea.

— Catherine n-are nicio legătură cu asta, spusese Garrett

imediat. Scuturase apoi din cap și oftase. Știi, tată, câteodată nu te mai înțeleg. M-ai împins spre asta de la bun început. Mi-ai tot spus că trebuie să las trecutul în urmă, că trebuie să-mi găsec pe altcineva. Acum că în fine am găsit o altă femeie, am impresia că încerci să mă faci să mă răzgândesc.

Jeb își așeză mâna liberă pe umărul lui Garrett.

— Nu încerc să te fac să te răzgândești, băiete. Mă bucur c-ai izbutit s-o găsești pe Theresa, mă bucur c-o iubești și, da, sper sincer să ajungi să te căsătorești cu ea. Am spus numai că, dacă tot vrei să te însori, ar fi bine s-o faci din motivele potrivite. Căsătoria se face între doi oameni, nu trei. Pentru că tu te gândești tot timpul la Catherine, nu-i așa?

Îi trebuise ceva vreme ca să-i răspundă.

— Tată, vreau să mă însor cu Theresa pentru că o iubesc. Vreau să-mi petrec restul zilelor mele cu ea.

Taică-său rămăsese tăcut multă vreme, nescăpându-l din priviri. Apoi spusese ceva ce-l făcuse pe Garrett să plece capul.

— Deci, cu alte cuvinte, ai încercat să-mi spui că ai uitat-o cu totul pe Catherine?

Deși simțise privirea grea a bătrânului asupra sa, Garrett nu știuse ce să-i răspundă.

*

* *

— Ești obosită? întrebă Garrett.

Se întinsese în pat ca să vorbească cu Theresa și avea aprinsă numai veioza de pe noptieră.

— Da, de abia am ajuns acasă. A fost un weekend tare lung.

— Și a ieșit la fel de bine cum ai sperat?

— Cred. E greu de spus acum, dar am întâlnit o mulțime de oameni care mi-ar putea promova rubrica.

— Atunci e bine că te-ai dus.

— Și bine, și rău. Aproape tot timpul m-am gândit c-ar fi fost mai bine dacă aș fi venit la tine.

Garrett zâmbi.

- Când pleci la părinții tăi?
— Miercuri de dimineață. O să stăm la ei până duminică.
— Cred că de abia așteaptă să te vadă, nu?
— Da, așa e. Pe Kevin nu l-au mai văzut de aproape un an, și știu că de abia așteaptă să-l aibă la ei câteva zile.
— Asta-i bine.
Între ei se lăsă liniștea o clipă.
— Garrett?
— Mda.
Theresa rosti încet:
— Vreau numai să știi că-mi pare tare rău pentru weekend.
— Știu.
— Pot să mă revanșez?
— La ce te-ai gândit?
— Păi... ai putea să vii aici în weekend-ul de după Ziua Recunoștinței?
— Așa cred.
— Bine, pentru că plănuiesc ceva cu totul special numai pentru noi doi.

*

* * *

A fost un weekend pe care niciunul dintre ei nu avea să-l mai uite.

În următoarele două săptămâni, Theresa îl sună mai des ca de obicei. De obicei Garrett suna, dar acum parcă Theresa i-ar fi anticipat gândurile. De două ori, în timp ce se îndrepta spre telefon ca să-i formeze numărul ei, acesta începuse să sune înainte să ajungă acolo, iar a doua oară când se întâmplă, el răspunsese la telefon cu un simplu: „Bună Theresa.“ Nici pe ea n-o mirase și chiar glumiseră despre capacitățile lui de clarvăzător, trecând apoi la discuții ușoare.

Când sosi la Boston, două săptămâni mai târziu, Theresa îl întâmpină la aeroport. Cum îi spusese din vreme să se îmbrace elegant, coborî din avion cu un sacou pe el, așa cum ea nu-l mai văzuse niciodată înainte.

— Ooo, rosti ea.

Garrett își aranjă sacoul, stânjenit.

— Arată destul de bine?

— Ești superb.

De la aeroport pleacă direct la restaurant, pentru cină. Theresa făcuse rezervări la cel mai elegant restaurant din oraș. Astfel avură parte de o masă minunată, ca, după aceea, Theresa să-l ducă la *Mizerabilii* care se juca atunci la Boston. Biletele la piesă se vânduseră cu mult înainte, dar pentru că Theresa îl cunoștea pe directorul teatrului, primiseră cele mai bune locuri din sală.

Ajunseră acasă foarte târziu, iar, pentru Garrett, a doua zi păru la fel de agitată. Theresa îl luă cu ea la birou și-i arătă totul – prezentându-l și câtorva colegi – iar după aceea, merseră să viziteze Muzeul de Artă din Boston pentru tot restul după-amiezii. În seara aceea se întâlniră cu Deanna și Brian la cină tocmai la Anthony's – un restaurant situat la ultimul etaj al Clădirii Prudential, care oferea cea mai grozavă panoramă asupra orașului.

Garrett nici nu mai văzuse vreodată ceva asemănător.

Masa lor se afla chiar lângă fereastră. Deanna și Brian se ridicară amândoi ca să-i întâmpine.

— Pe Garrett îl știți deja de când am luat prânzul, așa-i? rostise Theresa încercând să nu pară ridicolă.

— Sigur că da. Îmi pare bine să te văd din nou, Garrett, zise Deanna, apropiindu-se pentru o îmbrățișare scurtă și un sărut pe obraz. Îmi pare rău c-am forțat-o pe Theresa să vină cu mine cu două săptămâni în urmă. Sper numai că n-ai fost prea dur cu ea.

— E-n regulă, rosti el, dând țeapăn din cap.

— Mă bucur. Pentru că, privind retrospectiv, cred c-a meritat.

Garrett se uită curios la ea. Theresa se apropie și întrebă:

— Deanna, ce vrei să spui de fapt?

Ochii Deannei străluceau.

— Ieri, după ce-ai plecat, am primit niște vești minunate.

— Ce anume? se interesă Theresa.

— Păi, rosti Deanna nonșalantă, am stat de vorbă cu Dan

Mandel, șeful cel mare de la Media Information Inc. aproape douăzeci de minute, dacă nu mai mult, și am aflat că a fost teribil de impresionat de tine. I-a plăcut felul în care te-ai descurcat și te consideră o adevărată profesionistă. Și ce-i și mai și... Mai mult...

Deanna luă o pauză dramatică, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Da?

— Are de gând să-ți cumpere rubrica pentru toate ziarele lui, începând din ianuarie.

Theresa duse repede mâna la gură ca să-și înăbușe țipătul, dar tot răsună destul de tare ca să-i facă pe cei de la mesele învecinate să întoarcă privirile spre ei. Se repezi spre Deanna vorbind sacadat. Garrett se retrase cu un pas în spate.

— Glumești, aproape că strigă Theresa, fără a-i veni să creadă.

Deanna scutură din cap, zâmbind larg.

— Nu. Ți-am spus ce mi-a zis el. Vrea să discute iar cu tine marți. V-am aranjat o teleconferință la ora zece..

— Ești sigură? Vrea rubrica mea?

— Absolut sigură. I-am trimis prin fax dosarul tău, plus un număr de articole, iar el m-a căutat după aceea. Te vrea — nici urmă de îndoială. Deja s-a hotărât.

— Nici nu-mi vine să cred.

Ba să-ți vină. Și, în plus, am auzit zvonuri că și alții ar fi interesați.

— Doamne... Deanna...

Theresa o strânse în brațe pe Deanna, cu chipul animat de surescitare. Brian îl înghionti cu cotul pe Garrett.

— Vești mari, eh?

Garrett nu-i răspunse imediat.

— Mda... mari.

*

* *

După ce se așezară la masă, Deanna ceru o sticlă de șampanie și apoi toastă, felicitând-o pe Theresa pentru

viitorul frumos care-o aștepta. Apoi au trâncănit amândouă neconținut pentru tot restul serii. Garrett rămase tăcut, neștiind ce-ar mai putea adăuga. De parcă i-ar fi simțit stânjeneala, Brian se aplecă spre el.

— Parcă ar fi școlărițe, nu? Deanna s-a fâțâit azi toată ziua prin casă pentru că nu mai avea răbdare să-i spună.

— Eu mi-aș dori ca măcar să pricep ceva mai bine ce se petrece. Nici nu știu ce să spun.

Brian sorbi din băutură, scuturând din cap. Cuvintele lui veniră, ușor mormăite.

— N-are rost să-ți faci griji din pricina asta – chiar dacă ai înțelege, tot n-ai apuca să scoți o vorbuliță. Dacă n-aș ști care-i treaba, aș putea să jur că-n altă viață au fost gemene.

Garrett riscă o privire peste masă, la Theresa și Deanna.

— S-ar putea să ai dreptate.

— În afară de asta, adăugă Brian, o să pricepi mai bine când o să ai tot timpul așa ceva pe cap, o nevastă cu normă-întreagă. După o vreme o să înțelegi toate șmecheriile la fel de bine ca ele. Știu fiindcă așa am pățit.

Comentariul nu-i scăpă. *Când o să ai o nevastă cu normă-întreagă?*

Când văzu că Garrett n-avea de gând să-i răspundă, Brian schimbă subiectul.

— De data asta cât stai?

— Până mâine seară.

Brian dădu din cap.

— E cam greu să vă vedeți doar din când în când, nu?

— Câteodată.

— Îmi închipui. Știu că Theresa e cam deprimată uneori din cauza asta.

De cealaltă parte a mesei, Theresa îi zâmbea lui Garrett.

— Despre ce discutați voi doi acolo? îl întrebă veselă.

— De una și alta, răspunse Brian, dar mai ales de viitorul tău.

Garrett dădu doar din cap fără să spună nimic, după care se foi în scaun. Era clar că nu se simțea grozav – deși ea nu pricepea de ce – iar ea începu să-și facă probleme din cauza asta.

— Ai fost tăcut în seara asta, rosti Theresa.

Se întorseseră la ea acasă, erau pe canapea și ascultau în surdina programul radio.

— Probabil pentru că nu aveam multe de spus.

Theresa îl prinse de mână și-i zise încet:

— M-am bucurat foarte tare că ai fost alături de mine atunci când Deanna mi-a dat vestea cea mare.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Theresa. Îmi dau seama că e ceva extrem de important.

Ea-i zâmbi nesigură. Schimbă subiectul și-l întrebă:

— Ți-a plăcut să discuți cu Brian?

— Mda, te înțelegi ușor cu el. Garrett tăcu o clipă. Dar nu sunt prea în largul meu într-un grup, mai ales dacă mă aflu în afara sferei de interese. Pur și simplu... Se opri, cumpănind dacă era cazul să mai spună și altceva și hotărî că nu merita.

— Ce?

Scutură din cap încăpățânat.

— Nimic.

— Nu – ce anume voiai să spui?

După o clipă Garrett îi răspunse, cântărindu-și cu mare atenție cuvintele.

— Am vrut numai să spun că tot weekend-ul ăsta a fost puțin cam ciudat pentru mine. Spectacolul, cinele costisitoare, ieșirea asta cu prietenii tăi... Ridică din umeri. Nu la așa ceva m-am așteptat.

— Și nu te-ai distrat?

Garrett își trecu mâinile prin păr, părând stânjenit.

— Nu e vorba că nu m-am distrat. Numai că... Ridică iar din umeri. Nu e ceva pentru mine. În mod normal eu n-aș face nimic din toate astea.

— Din cauza asta am și planificat lucrurile așa. Am vrut să îți ofer lucruri noi.

— De ce?

— Pentru același motiv pentru care tu ai vrut să mă înveți cum să mă scufund – pentru că e ceva deosebit, ceva ieșit din comun.

— N-am venit până aici ca să fac ceva deosebit. Am venit

pentru că am dorit să petrec puțin timp alături de tine, în liniște. Nu te-am mai văzut de multă vreme și cu toate acestea, de când am venit, n-am făcut altceva decât să alergăm dintr-un loc în altul. Nici măcar n-am avut ocazia să stăm puțin de vorbă, iar eu mâine plec.

— Nu e deloc adevărat. Seara trecută am luat cina singuri, și la muzeu, azi, tot singuri am fost. Am avut destul timp la dispoziție ca să vorbim.

— Ai înțeles foarte bine la ce m-am referit.

— Nu, deloc. Ce altceva ai fi vrut să facem? Să stăm tot timpul în casă?

El nu-i răspunse. Rămase o clipă tăcut. Apoi se ridică de pe canapea, traversă încăperea și închise radioul.

— Am vrut să-ți spun ceva important de când am venit, îi zise fără să se întoarcă.

— Ce anume?

Garrett lăsă capul în jos. *Acum sau niciodată*, șopti pentru sine. În cele din urmă se întoarse, își adună curajul și inspiră adânc.

— Cred c-a fost într-adevăr foarte greu să nu te văd deloc luna asta, și în clipa asta, nu sunt sigur că vreau să continui tot așa.

Pentru o secundă, i se tăie respirația.

Observându-i expresia, se apropie de ea, simțind cum i strângea inima la gândul a ceea ce avea să urmeze.

— Nu e deloc ceea ce crezi, îi zise repede. Ai înțeles greșit. Nu am spus asta pentru că nu vreau să te mai întâlnesc, dimpotrivă, vreau să fiu cu tine tot timpul. Când ajunse lângă canapea, se lăsă în genunchi în fața ei.

Theresa îl privea mirată. Garrett îi prinse mâna în palma lui.

— Vreau să te muți la Wilmington.

Deși știuse că avea să vină și asta, nu se așteptase s-o lovească în acea clipă, și, categoric, nu așa. Garrett continuă:

— Știu că-i un pas foarte mare, dar, dacă te muți la mine, nu vom mai petrece perioade așa de lungi despărțiți. Ne-am putea vedea în fiecare zi. Întinse mâna și-o mângâie pe obraz. Vreau să te găsesc acasă atunci când mă întorc de la

magazin. Vreau să simt că ne cunoaștem de-o viață...

Cuvintele ieșeau grăbite din gura lui, iar Theresa încerca să le prindă înțelesul. Garrett, însă, continua să vorbească.

— Mi-e așa de dor de tine când nu suntem împreună. Îmi dau seama că ai un post aici, dar sunt sigur că ziarul de la noi te-ar accepta imediat...

Cu cât vorbea el mai mult, cu atât mai tare se învârtea capul ei. Pentru ea era ca și cum el ar fi încercat să recreze relația pe care o avusese cu Catherine.

— Stai puțin, rosti ea în cele din urmă, întrerupându-l. Nu pot să-mi fac bagajele și să plec. Vreau să spun... Kevin e la școală...

— Nu trebuie să vii imediat, o contrazise el. Dacă e mai bine așa, poți aștepta până se termină anul școlar. Dacă am rezistat până acum – alte câteva luni nici nu mai contează.

— Dar el e fericit aici – asta-i casa lui. Aici sunt prietenii lui, fotbalul...

— Le poate avea pe toate și în Wilmington.

— N-avem de unde să știm. E ușor pentru tine să spui că e așa, dar nu ai cum să fii sigur.

— Nu vezi cât de bine ne înțelegem?

Theresa îi lăsă mâna, simțindu-se frustrată.

— Nu înțelegi că asta n-are nicio legătură cu noi? Știi că voi doi vă înțelegeți bine, dar nu i-ai cerut să-și schimbe viața. Eu nu i-am cerut să-și schimbe viața. Tăcu o clipă. În afară de asta, nu e vorba numai de el. Cum rămâne cu mine, Garrett? Ai fost cu mine în seara asta – știi perfect ce s-a întâmplat. Am primit niște vești minunate legate de rubrica mea, și acum vrei să renunți la toate astea?

— Eu nu vreau să renunți la noi. Asta-i marea deosebire.

— Și atunci, de ce nu te muți tu la Boston?

— Ca să fac ce?

— Același lucru pe care-l faci la Wilmington. Fă cursuri pentru scufundători, mergi pe apă, ce vrei. Ție ți-ar fi mai ușor să pleci de acasă decât îmi e mie.

— Nu pot să fac așa ceva. Cum am mai spus, toate astea – arată cu brațul în jur și spre geamuri – nu mă reprezintă. Aici aș fi pierdut.

Theresa se ridică și traversă agitată salonul. Își trecu o mână prin păr.

— Nu mi se pare cinstit.

— Ce anume nu e cinstit?

Theresa se întoarce cu fața spre el.

— Toate astea. Faptul că mi-ai cerut să mă mut, să-mi schimb viața. E ca și cum te-ai gândi numai la tine. Vrei ca eu să renunț la tot ce-am realizat, dar tu nu vrei să renunți la absolut nimic. Cât timp vorbise îl privise țintă.

Garrett se ridică de pe canapea și o porni spre ea. Când se apropie, Theresa ridică mâinile ca un fel de barieră.

— Garrett, ascultă – nu vreau să mă atingi în clipa asta, bine?

Garrett își lăsă brațele să cadă în lături. O vreme niciunul nu mai scoase o vorbă. Theresa își încrucișase brațele la piept și privea în altă parte.

— Atunci bănuiesc că răspunsul tău este clar, nu vrei să vii, conchise el într-un final, părând mânios.

Ea-i zise cu grijă:

— Nu. Răspunsul meu este că va trebui să discutăm în liniște despre toate astea.

— Ca să încerci să mă convingi că nu am dreptate?

Comentariul lui nu merita un răspuns. Scuturând din cap, Theresa se duse până la masa din sufragerie, își luă poșeta și o porni spre ușă.

— Unde pleci?

— Vreau să ies să cumpăr niște vin. Simt nevoia să beau ceva.

— Dar e târziu.

— E un magazin în capul străzii. Mă întorc în câteva minute.

— De ce nu putem discuta totul chiar acum?

— Pentru că, răspunse ea repede, am nevoie de câteva minute de singurătate ca să mă pot gândi în liniște.

— Vrei să fugi? Glasul lui o acuza.

Theresa deschise ușa și o ținu așa câtă vreme vorbi:

— Nu, Garrett, nu vreau să fug. O să mă întorc în câteva minute. Și nu îmi place deloc tonul pe care îmi vorbești. Nu e

deloc corect să încerci să mă faci să mă simt vinovată pentru toate astea. Tocmai mi-ai cerut să-mi schimb întreaga viață și am nevoie de câteva minute de gândire.

Plecă din apartament. Garrett rămase cu privirile ațintite asupra ușii câteva secunde, așteptând să vadă dacă nu avea de gând să se întoarcă. Cum ea nu dădea semne de revenire, se blestemă în șoaptă. Nimic nu ieșise așa cum crezuse el. Acum îi cerea să se mute cu el în Wilmington ca în clipa următoare ea să iasă pe ușă afară, dorind să fie singură. Cum de pierduse controlul?

Neștiind ce altceva să facă, începu să se învârtă prin apartament. Aruncă o privire în bucătărie și în camera lui Kevin, după care o porni mai departe. Când ajunsese la ușa dormitorului ei, rămase locului o clipă înainte să intre. Se apropie de pat și se așeză pe marginea lui, luându-și capul în mâini.

Fusese oare corect din partea lui să-i ceară să plece din căminul ei? Era clar că avea o viață bună acolo – chiar foarte bună – dar el, unul, era sigur că putea avea așa ceva și în Wilmington. Oricum întorcea problema, ar fi fost mult mai bine așa decât o viață comună în Boston. Privind în jur își dădu seama că nici nu se punea problema să poată locui într-un apartament. Dar, chiar dacă se mutau într-o casă – ar fi avut cumva vreo priveliște acolo? Sau ar fi locuit într-o suburbie cu sute de case aidoma cu a lor?

Era complicat. Și, într-un fel sau altul, cuvintele lui fuseseră interpretate în sensul rău. Pentru că nu dorise ca ea să creadă că-i dăduse un ultimatum, dar, gândindu-se la cum se petrecuse totul, realiză că exact asta făcuse.

Oftă și se întrebă ce să facă mai departe. Și nu prea vedea ce ar fi putut să mai spună când ea avea să se întoarcă ca să nu se iște o altă ceartă. Ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi putut dori. Certurile conduceau rar spre o soluție, iar ei de o soluție aveau nevoie în clipa aceea.

Dar dacă el nu mai avea ce să-i spună, ce altceva îi mai rămânea? se gândi câteva momente înainte să se hotărască să-i scrie o scrisoare, expunându-și astfel gândurile. Scrisul îl ajutase mereu să gândească mai clar – mai ales în ultimii

ani – poate că așa Theresa avea să înțeleagă ce voia el de fapt.

Aruncă o privire spre noptieră. Telefonul era acolo – probabil că mai nota și mesaje din când în când – dar nu vedea niciun creion și nici hârtie. Deschise sertarul, începu să caute prin el și găsi chiar la margine un pix.

Căutând hârtie, continuă să răscolească – printre reviste, câteva cărți în ediții ieftine, câteva cutii goale de bijuterii – când atenția îi fu atrasă de ceva cunoscut.

O navă.

Era o bucată de hârtie prinsă între o agendă și un exemplar mai vechi din *Ladies' Home Journal*. Se întinse după ea, presupunând că trebuia să fie vreuna dintre scrisorile pe care i le trimisese în ultimele luni, dar îngheță deodată.

Cum era cu puțință?

Hârtia cu antet, o navă, fusese un dar din partea lui Catherine, și o folosisese numai când îi scrisese ei. Scrisorile către Theresa fuseseră scrise pe un alt tip de hârtie, de la magazin.

Își dădu seama că nici măcar nu mai respira. Dădu deoparte celelalte lucruri din sertar, ridică revista și scoase de acolo nu una, cinci – cinci – hârtii cu antet. Încă tulburat, clipi de câteva ori înainte să se uite bine la prima foaie, și chiar acolo, cu scrisul lui, descoperi cuvintele:

Scumpa mea Catherine...

Dumnezeule! Cercetă a doua pagină, o fotocopie.

Draga mea Catherine...

Următoarea scrisoare.

Dragă Catherine...

— Ce-i asta? murmură, incapabil să creadă ceea ce avea în fața ochilor. Nu se poate... Se uită iar peste pagini ca să se asigure.

Dar era adevărat. Una era originală, două erau copii, dar

toate erau scrisorile lui, cele pe care le scrisese pentru Catherine. Scrisorile pe care le scrisese de fiecare dată după un vis, aceleași pe care le aruncase de pe *Happenstance* și nu se mai aștepta să le vadă vreodată.

Dintr-un impuls, începu să le citească, și, cu fiecare cuvânt, cu fiecare frază, simți cum emoțiile se ridicau grăbite la suprafață, toate deodată. Visele, amintirile, pierderea suferită, neliniștea. Se opri.

Își strânse buzele simțind cum i se usucă gura. În loc să mai citească privea hârtiile, în stare de șoc. Aproape că nici n-auzi când ușa apartamentului se deschise și apoi se închise la loc. Theresa îl strigă:

— Garrett, m-am întors. Tăcu, iar el o putu auzi căutându-l prin casă. Unde ești?

El nu-i răspunse. Nu putea face altceva decât să încerce să priceapă cum de se întâmplase așa ceva. Cum de era posibil ca scrisorile lui să fie la ea? Erau scrisorile lui... scrisorile lui personale.

Scrisorile pentru *soția* lui.

Scrisori care nu priveau *pe nimeni altcineva*.

Theresa apăru în dormitor și îl privi îngrijorată. Deși n-o știa, era alb la față și mâinile i se încleștaseră cu putere pe hârtii.

— Te simți bine? îl întrebă ea, neștiind ce avea în mâini.

O clipă păru să n-o fi auzit. Apoi, ridicând încet capul, se încruntă spre ea.

Uimită, dădu să spună ceva. Dar n-o făcu. Ca un val, toate amănuntele o loviră în același timp – sertarul deschis, hârtiile din mâinile lui, expresia de pe chip – făcând-o să-și dea seama ce se întâmplase.

— Garrett... pot să-ți explic, zise repede, aproape în șoaptă. El însă tot nu părea s-o audă.

— Scrisorile mele... șopti el. O privi cu un amestec de nedumerire și furie.

— Eu...

— Cum ai pus mâna pe scrisorile mele? întrebă el, iar glasul furios o făcu să tresară.

— Una am găsit-o adusă de valuri pe plajă și...

Garrett o întrerupse fără menajamente.

— Ai găsit-o?

Theresa dădu din cap, căutând să-i explice.

— Când am fost la Cape. Tocmai făceam alergarea de dimineață când am dat peste sticlă...

Se uită la prima pagină de pe singura scrisoare originală. Era cea pe care o redactase anul acela, mai la început. Dar celelalte...

— Și cu astea ce-i? o întrebă, ridicând copiile. Astea de unde au apărut?

Theresa îi răspunse încet;

— Mi-au fost trimise.

— De cine? Tulburat, Garrett se ridică de pe pat.

Theresa făcu un pas spre el, cu mâna întinsă.

— De ceilalți oameni care le-au găsit. Unul dintre ei mi-a citit articolul...

— Ai publicat scrisoarea mea? vorbise de parcă tocmai ar fi primit o lovitură zdravănă în plex.

O clipă ea nu-i răspunse.

— Nu am știut... începu.

— Ce anume n-ai știut? o repezi el, pe un ton îndurerat. Că nu era bine să faci așa ceva? Că nu era ceva ce aș fi vrut să vadă toată lumea?

— A apărut pe plajă, adusă de valuri – trebuia să-ți fi dat seama că cineva avea să o găsească, îi zise ea repede. Nu am folosit numele voastre.

— Dar ai publicat-o în ziar... Glasul i se stinse din cauza neîncrederii.

— Garrett... eu...

— Nu, i-o tăie el furios. Privi iar scrisorile și apoi se uită la ea, de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. M-ai mințit, rosti de parcă ar fi fost un fel de revelație.

— Nu am mințit...

El n-o mai asculta.

— M-ai mințit, repetă Garrett, mai mult ca pentru sine. Și ai venit să mă cauți. De ce? Ca să poți scrie un articol. Despre asta era vorba de fapt?

— Nu... nu e deloc așa, deloc...

— Atunci cum?

— După ce ți-am citit scrisorile, am... am vrut să te cunosc.

El însă nu înțelegea ce-i spunea ea. Se uita de la scrisori, apoi la femeia din fața lui, cu o expresie de profundă durere.

— M-ai mințit, îi zise a treia oară. Te-ai folosit de mine.

— N-am...

— Ba da! strigă el, glasul răsunându-i în cameră. Amintindu-și de Catherine, întinse scrisorile în fața lui, de parcă Theresa nu le mai văzuse vreodată înainte. Erau ale mele – sentimentele, gândurile, felul meu de a încerca să accept pierderea soției mele. Ale mele – nu ale tale.

— Nu am vrut să-ți fac rău.

Garrett o privea tăcut. Mușchii maxilarelor erau încordați.

— Toată treaba asta e doar o mascaradă, nu? rosti în final, fără însă să-i mai aștepte răspunsul. Ai preluat sentimentele mele pentru Catherine și ai încercat să le manipulezi ca să iasă ceva ce voiai tu. Te-ai gândit că dacă am iubit-o pe Catherine, te voi iubi și pe tine, nu?

Theresa păli, deși încerca să se țină tare. Rămăsese deodată fără grai.

— Tu ai plănuit toate astea încă de la început, așa-i? Garrett se opri o clipă, cât să-și treacă mâna liberă prin păr. Când vorbi iar, glasul îi era spart. Totul a fost o înscenare...

Cum el părea amețit, Theresa întinse mâna spre el.

— Garrett – da, admit c-am vrut să te cunosc. Scrisorile erau așa de frumoase – am vrut să văd ce fel de om poate să scrie așa. Dar n-am știut unde se va ajunge, nu am plănuit nimic după aceea. Îl prinse de mână. Te iubesc, Garrett. Trebuie să mă crezi.

Când termină de vorbit, Garrett își retrase mâna și se îndepărtă de ea.

— Ce fel de om ești?

Comentariul lui o atinse, așa că-i răspunse pe un ton defensiv:

— Nu e ceea ce crezi...

Garrett o împinse mai departe, fără să-i bage în seamă răspunsul:

— Te-ai lăsat prinsă într-o fantezie ciudată...

Pentru Theresa era prea mult.

— Garrett, încetează! strigă furioasă, rănită de cuvintele lui. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus! În vreme ce striga, simțea cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— De ce aș sta să ascult? M-ai mințit chiar din momentul în care te-am cunoscut.

— Nu te-am mințit! Pur și simplu n-am spus nimic despre scrisori!

— Pentru că știai că ai făcut ceva rău!

— Nu – pentru că știam că n-ai înțelege, îi răspunse ea, încercând să-și recapete calmul.

— Ba înțeleg foarte bine. Acum înțeleg ce fel de om ești!

Theresa se încruntă.

— Nu te purta așa.

— Cum anume? Supărat? Rănit? De abia am aflat că tot ce-a fost între noi era numai o șaradă, și acum vrei să încetez?

— Taci din gură! urlă Theresa la el, simțind cum o înăbușea furia.

Garrett păru uimit de cuvintele ei, așa că rămase s-o privească tăcut. În cele din urmă, ridică scrisorile și rosti cu un glas spart:

— Crezi c-ai priceput ce-am trăit eu și Catherine împreună, dar degeaba. Indiferent de numărul scrisorilor pe care le-ai citit – indiferent cât de bine mă cunoști – n-o să înțelegi niciodată. Ceea ce am trăit eu și ea a fost ceva real. A fost real și ea a fost adevărată...

Se opri să-și adune gândurile, privind-o de parcă ar fi fost o străină. Apoi, devenind și mai rigid, rosti câteva cuvinte care o răniră cumplit:

— Noi doi nu ne-am apropiat nici pe departe de ceea ce am trăit eu și Catherine.

Garrett nu mai așteptă vreun răspuns. Trecu pe lângă ea, îndreptându-se să-și ia geamantanul. După ce aruncă toate lucrurile înăuntru, trase iute fermoarul. O clipă Theresa se gândi să încerce să-l oprească, dar tot ce-i spusese încă îi răsuna în minte.

El se îndreptă de spate, cu geamantanul în mână.

— Astea, îi zise ridicând scrisorile, îmi aparțin, așa că le iau cu mine.

Deodată înțelegând ce voia el să facă, Theresa îl întrebă:

— De ce pleci?

El o privi uluit.

— Nici măcar nu știu cine ești.

Fără o altă vorbă îi întoarse spatele și traversă grăbit salonul, după care ieși din apartament.

Capitolul 13

După ce plecă de la Theresa, neștiind încotro s-o apuce, Garrett chemă un taxi și merse la aeroport. Din nefericire, nu exista nicio cursă disponibilă, așa că-și petrecu restul nopții în terminal, încă furios și incapabil să doarmă. Plimbându-se fără astâmpăr ore în șir, trecu pe lângă magazine care se închiseseră de ceasuri întregi, oprindu-se să privească din când în când printre gratiile care-i țineau pe călătorii nocturni la distanță de vitrine.

A doua zi dimineață luă prima cursă și ajunse acasă puțin după unsprezece, retrăgându-se imediat în dormitor. Se întinse în pat, însă evenimentele serii precedente tot nu-i dădeau pace, împiedicându-l să adoarmă. Realizând că somnul nu avea să vină, renunță în cele din urmă. Făcu duș, se schimbă și se așeză iar în pat. Tot privind fotografia lui Catherine, o luă de pe noptieră și o duse în salon. Pe măsuta de cafea găsi scrisorile acolo unde le aruncase. În apartamentul Theresei fusese prea șocat ca să le înțeleagă, dar acum, cu fotografia ei în față, se apucă să citească scrisorile în tihnă, aproape cu respect, simțind cum prezența lui Catherine umple camera.

— Hei, am crezut c-ai uitat de întâlnirea noastră, roști, privind-o pe Catherine cum venea pe doc cu o pungă în brațe.

Zâmbind, Catherine îl prinse de mână și urcă la bord.

— *N-am uitat, a trebuit să fac un mic ocol.*

— *Unde?*

— *De fapt, am fost la doctor.*

Garrett îi luă punga din mâini și-o puse alături.

— *Te simți bine? Știu că ți-a fost cam rău, dar...*

— *Sunt bine, îl întrerupse ea cu blândețe. Dar nu cred că sunt în stare să ies în larg în seara asta.*

— *Ceva e-n neregulă, nu?*

Catherine îi zâmbi, în vreme ce se apleca să ia un pachetel din pungă. Garrett o privea în timp ce-l desfăcea.

— *Închide ochii, îl îndemnă ea, și o să-ți spun despre ce e vorba.*

Încă nesigur, Garrett închise ochii așa cum îi spusese ea, în vreme ce auzea hârtia cum se rupea când despacheta obiectul misterios.

— *Gata, acum poți să-i deschizi.*

Catherine ținea în față niște haine de bebeluș.

— *Ce-i cu asta? o întrebă el, neînțelegând.*

Chipul ei radia de fericire.

— *Sunt gravidă, îi zise în cântată.*

— *Gravidă?*

— *Mda. Oficial sunt gravidă de opt săptămâni.*

— *Opt săptămâni?*

Ea încuviință din cap.

— *Cred c-am rămas gravidă atunci când am fost ultima oară în larg.*

Încă ezitând din cauza șocului, Garrett luă hăinuța și o întinse cu delicatețe în față, după care se întinse și-o strânse și pe ea în brațe.

— *Nu-mi vine să cred...*

— *Dar e adevărat.*

Începând să înțeleagă, un zâmbet larg își făcu apariția pe chipul lui.

— *Ești gravidă.*

Catherine închise ochii și-i șopti la ureche:

— *Iar tu o să fii în curând tătic.*

Gândurile lui Garrett fură curmate de scârțaitul ușii.

Taică-său băgă capul în cameră.

— Ti-am văzut camioneta în față. Am vrut să mă asigur că-i totul în regulă, îi explică. Te așteptam abia diseară. Cum Garrett nu răspunse, bătrânul intră în salon și observă imediat fotografia lui Catherine pe masă. Te simți bine, băiete? întrebă precaut.

Rămaseră în salon, iar Garrett îi explică totul de la început – visele pe care le avusese de-a lungul anilor, mesajele pe care le trimisese în sticle, încheind în cele din urmă cu cearta pe care o avuseseră cu o seară în urmă. Nu uită nimic. Când termină, bătrânul luă scrisorile din mâna lui.

— Cred c-a fost un șoc, rosti, privind paginile, uimit că Garrett nu-i spusese niciun cuvânt despre ele. Tăcu o clipă. Însă nu crezi c-ai fost un pic cam dur cu ea?

Garrett scutură obosit din cap.

— Știa totul despre mine, tată, și nu mi-a spus nimic. Ea a pus la cale totul.

— Nu, n-a făcut așa ceva, îi zise bătrânul cu blândețe. Poate c-a bătut drumul până aici ca să te cunoască, dar nu ea te-a făcut să te îndrăgostești. Treaba asta ai făcut-o de unul singur.

Garrett întoarse capul, înainte să privească iar țintă fotografia de pe masă.

— Nu crezi c-a fost urât din partea ei să ascundă toate astea de mine?

Jeb oftă, nedorind să-i răspundă la întrebare, știind că avea să-l facă pe Garrett să revină la vechile obiceiuri, încercă să găsească o altă cale prin care să atingă rațiunea fiului său.

— Cu vreo două săptămâni în urmă, când am stat de vorbă pe doc, mi-ai spus că vrei să te însori cu Theresa pentru că o iubești. Mai ții minte?

Garrett încuviință absent din cap.

— De ce s-a schimbat totul?

Garrett își privi nedumerit tatăl.

— Dar ți-am spus deja că...

Jeb îl întrerupse blând, nelăsându-l să termine.

— Mda, mi-ai explicat motivele, dar n-ai fost deloc corect.

Nici cu mine și nici cu Theresa, nici măcar cu tine însuși. Poate că nici ea n-a spus nimic de scrisori, și este clar c-ar fi trebuit s-o facă. Dar nu din cauza asta ești furios acum. Ești furios pentru că te-a făcut să îți dai seama de ceva ce nici măcar nu ai vrut să recunoști.

Garrett își privi tatăl fără să-i răspundă. Apoi, se ridică de pe canapea și o porni spre bucătărie, simțind nevoia să scape de acea conversație. În frigider găsi o carafă cu ceai îndulcit, așa că-și turnă un pahar. Deschizând ușa de la congelator, scoase tăvița de metal ca să-și scoată de acolo câteva cuburi de gheață. Din cauza frustrării, trase prea tare de margine și cuburile de gheață zburară peste dulap și podea.

În vreme ce Garrett trântea și bufnea prin bucătărie, Jeb se uita la fotografia lui Catherine, amintindu-și de soția lui, moartă de multă vreme. Puse scrisorile alături și se îndreptă spre ușa glisantă. O dădu puțin într-o parte și rămase să privească valurile furioase, stârnite de vânturile reci de decembrie care se izbeau cu un muget înfundat de țârm. Jeb rămase să privească oceanul fremătând până când auzi un ciocănit la ușă.

Se întoarse, întrebându-se cine putea fi. Ciudat, dar atunci își dădu seama că, de când venea el acolo, până atunci nimeni nu mai bătuse la ușă vreodată.

Garrett, încă la bucătărie, nu părea să fi auzit bătaia în ușă. Jeb merse să deschidă în locul fiului său. În spatele lui, clopoțeii de vânt agățați pe terasa din spate se agitau melodios.

— Gata vin, strigă.

Când ușa din față se deschise, curentul făcu scrisorile să zboare de pe măsuța de cafea drept pe podea. Jeb însă nu observă. Toată atenția lui se concentrase asupra persoanei de pe verandă. Nu se putea abține să nu se holbeze la ea.

În fața lui se afla o femeie brunetă pe care n-o mai văzuse până atunci. Rămas năuc în prag, știa cine era, dar nu reușea să-și găsească glasul. Nu se putea abține să nu se holbeze la ea.

— Intră, te rog, îi zise.

În clipa în care intră și închise ușa după ea, curentul se

potoli. Îl privea pe Jeb stânjenită. O clipă niciunul nu scoase o vorbă.

— Trebuie să fii Theresa, rosti Jeb. În bucătărie îl auzea pe Garrett mormăind nemulțumit în vreme ce aduna cuburile de gheață de pe jos. Am auzit multe despre tine.

Theresa își încrucișă brațele peste mijloc, încă ezitând.

— Știu că nu sunt așteptată aici...

— Nicio problemă, o încurajă Jeb.

— El e acasă?

Jeb făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Mda, e acasă, tocmai își ia ceva de băut.

— Cum se simte?

Jeb ridică din umeri și zâmbi cu amărăciune.

— Va trebui să stai de vorbă cu el...

Theresa încuviință din cap întrebându-se dacă fusese o idee bună drumul până acolo. Privi în jur și descoperi imediat scrisorile împrăștiate pe podea. Observă, de asemenea, și geamantanul lui Garrett, așezat lângă ușa de la dormitor, nedesfăcut încă. În afară de aceste amănunte, casa arăta la fel ca întotdeauna.

Exceptând, desigur, fotografia.

O văzuse peste umărul lui Jeb. În mod normal, locul ei ar fi fost în dormitor, dar acum fusese așezată la vedere, iar Theresa nu-și putea dezlipi privirile din locul acela. Încă se mai uita spre poză atunci când Garrett ieși din bucătărie.

— Tată, ce se petrece aici...

Încremeni deodată. Theresa se întoarse să-l înfrunte, nesigură pe ea. O vreme, nimeni nu spuse nimic. Apoi Theresa inspire adânc.

— Bună, Garrett, rosti.

Garrett nu-i răspunse. Jeb își luă cheile de pe masă, știind că era momentul să plece.

— Voi doi aveți multe de discutat, așa că eu plec.

O porni spre ușă, privind-o pe Theresa.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, murmură, dar, după cum o privea, era clar că-i dorea mult noroc. Într-o clipă era afară, străbătând aleea.

— De ce ai venit aici? întrebă Garrett pe un ton indiferent,

imediat ce rămaseră singuri.

— Am vrut să vin, îi răspunse ea încet. Am vrut să te văd din nou.

— De ce?

Ea nu-i răspunse. După o clipă de ezitare, porni spre el, fără să-l scape din ochi. Imediat ce ajunse aproape, își așeză două degete peste buzele lui și clătină din cap ca să-l împiedice să mai vorbească.

— Ssst, șopti, gata cu întrebările... deocamdată. Te rog... încercă să zâmbească, dar Garrett, care o vedea mai bine acum, își dădea seama cât plânse.

Theresa nici n-avea ce să-i spună. Nu existau cuvinte care să poată descrie ce pătimise. În loc de vorbe, prefera să-l strângă în brațe. Cu multe șovăieli, Garrett o prinse și el în brațe, în vreme ce ea-și sprijinea capul de pieptul lui. Theresa-l sărută pe gât și-l strânse mai aproape. După ce-și trecu mâna prin părul lui, îl sărută ușor pe obraz și apoi și pe buze. Îl sărută foarte ușor pentru început, de abia atingându-i buzele, apoi îl sărută iar, cu mai multă pasiune. Aproape fără voie, Garrett începu să răspundă avansurilor ei. Mâinile i se plimbau încet pe spatele ei, lipind-o de el.

Se strângeau tare în brațe, în salon, ascultând mugetul valurilor, lăsându-se cuprinși de dorință. În cele din urmă Theresa se retrase și-l prinse de mână. Astfel, îl conduse în dormitor.

Îl lăsă în pragul ușii și se îndreptă spre ferestre. Lumina din salon se revărsă în dormitor, aruncând umbre lungi peste podea. Ezitând numai o clipă înainte să se întoarcă cu fața spre el, începu să se dezbrace. Garrett dădu să închidă ușa, dar ea-l opri scuturând din cap. De această dată voia să-l vadă și dorea ca și el s-o vadă clar. Voia ca Garrett să știe că era cu ea. Nu cu altcineva.

Încet, foarte încet, începu să-și scoată hainele. Bluza... blugii... sutienul... chiloții. Își scotea hainele cu mișcări domoale, își ținea buzele întredeschise, fără a-l scăpa o clipă din priviri. Când rămase goală, se așeză în fața lui, lăsându-l s-o privească bine.

În cele din urmă se apropie de el. Stând așa de aproape, își

trecu mâinile peste corpul lui – peste piept și brațe, peste umeri, mângâindu-l delicat, de parcă ar fi vrut să-și imprime acele momente în memorie. Păși înapoi ca să-l lase să se dezbrace, privindu-l cu atenție în vreme ce hainele lui cădeau pe podea. Se mută într-o parte și începu să-l sărute pe umeri, mișcându-se mereu, gura ei rămânând asupra pielii lui, atingerea ei stăruind ispititor. Îl conduse mai apoi spre pat, se întinse și îl trase deasupra ei.

Se iubiră cu disperare, agățându-se unul de celălalt. Pasiunea lor întrecuse orice experiență anterioară – fiecare conștient până la durere de plăcerea celuilalt, fiecare mângâiere mai încărcată de electricitate decât cea de dinainte. Ca și cum s-ar fi temut de ceea ce avea să le rezerve viitorul, își adorau trupurile cu o intensitate de neînchipuit care avea să le rămână în amintire pentru totdeauna. Când atinseră extazul amândoi deodată, Theresa își lăsă capul pe spate și-și strigă tare plăcerea, fără să mai încerce să se rețină.

După aceea, se ridică în capul oaselor și începu să legene capul lui Garrett pe care-l ținea în poală. Își petrecea degetele prin părul lui, ritmic, constant, ascultând cum răsuflarea lui devenea mai regulată și mai profundă.

Ceva mai târziu în acea după-amiază, Garrett se trezi singur în pat. Observând că și hainele Theresei dispăruseră, se îmbracă grăbit cu o pereche de blugi și o cămașă. Ieși din dormitor încheindu-se la cămașă, ca s-o caute prin casă. În casă se făcuse frig.

În cele din urmă o găsi în bucătărie. Era așezată la masă, cu haina pe ea. În fața ei se afla o cană cu cafea, aproape golită, care arăta că se afla acolo de ceva vreme. Cafetiera era deja în chiuvetă. Uitându-se la ceas, Garrett își dădu seama că dormise aproape două ceasuri.

— Hei, roști nesigur.

Theresa îl privi peste umăr. Rosti cu un glas pierit:

— Ah, bună... nu te-am auzit când te-ai trezit.

— Te simți bine?

Theresa nu-i răspunse direct.

— Vino să stai cu mine, îi zise. Am o mulțime de lucruri

să-ți spun.

Garrett se așeză la masă.. Încercă să-i zâmbească. Theresa se jucă câteva clipe cu cana, ținându-și ochii plecați. El întinse mâna și-i dădu deoparte o șuviță de păr. Cum ea nu reacționează, își retrase mâna.

În cele din urmă, tot fără să-l privească, luă scrisorile din poală și le puse pe masă. Se părea că le strânsese câtă vreme dormise el.

— Am găsit sticla vara trecută, când făceam jogging, începu, pe un ton calm dar distant, de parcă și-ar fi amintit de ceva dureros. Nu aveam habar ce era cu mesajul dinăuntru, dar, după ce am citit scrisoarea, am început să plâng. Era așa de frumoasă – știam că venea direct din inimă, și felul în care fusese scrisă... Cred că m-am simțit aproape de tot ce ai scris tu atunci pentru că și eu mă simțeam la fel de singură.

Își ridică privirea spre el.

— În aceeași dimineață i-am arătat-o Deannei. A fost ideea ei s-o publicăm. La început eu n-am vrut... credeam că este prea intimă, dar ea nu vedea niciun rău în asta. Credea că era ceva frumos pentru cititorii noștri. Așa că am cedat, crezând că acela era finalul. Dar n-a fost așa.

Theresa oftă din greu.

— După ce m-am întors la Boston, am primit un telefon de la cineva care citise articolul. O femeie. Ea mi-a trimis a doua scrisoare, pe care o găsisese cu niște ani în urmă. După ce am citit-o, am fost intrigată, dar n-am crezut să mai fie și altceva.

Se opri pentru o clipă.

— Ai auzit vreodată de revista *Yankee*?

— Nu.

— Este o revistă regională. Nu prea este cunoscută în afara zonei New England, dar publică articole bune. Acolo am descoperit cea de-a treia scrisoare.

Garrett o privi mirat.

— A fost publicată acolo?

— Da. Am reușit să-l descopăr pe autorul articolului și el mi-a trimis a treia scrisoare, și... ei bine, curiozitatea a învins

în sufletul meu. Aveam trei scrisori, Garrett – nu una, ci trei – și fiecare în parte m-a impresionat profund. Deci, cu ajutorul Deannei, am aflat cine erai și am venit până aici să te cunosc.

Zâmbi cu tristețe.

— Știu că pare exact așa cum ai spus – un soi de fantezie – dar n-a fost așa. N-am venit aici ca să mă îndrăgostesc de tine. Am venit până aici ca să scriu un articol. Am venit să văd cine erai, asta-i tot. Voiam să cunosc bărbatul care scrisese scrisori atât de frumoase. Așa că am venit la docuri și acolo te-am găsit. Am intrat în vorbă și apoi, dacă mai ții minte, m-ai invitat cu tine în larg. Dacă n-ai fi făcut-o, probabil că aș fi plecat acasă în aceeași zi.

Garrett nu știa ce să spună. Theresa întinse brațul și își așeză mâna peste a lui.

— Dar știi ce s-a petrecut după aceea? în seara aceea ne-am simțit foarte bine și mi-am dat seama că voiam să te revăd. Nu din cauza scrisorilor, ci din cauza felului în care te-ai purtat cu mine. Din acel moment, totul s-a desfășurat de la sine. După acea primă întâlnire, ceea ce s-a petrecut între noi n-a fost parte a vreunui plan. S-a întâmplat pur și simplu.

Garrett rămase tăcut încă un moment, privind scrisorile.

— De ce nu mi-ai spus nimic de ele? o întrebă.

Theresa nu se grăbi cu răspunsul.

— Au fost momente în care am vrut, dar... nu știu... cred c-am reușit să mă conving că de fapt nu conta cum ne-am întâlnit. Singurul lucru care conta era felul în care ne înțelegeam. Tăcu o clipă, știind că mai erau multe de spus. În afară de asta, nu credeam c-o să înțelegi. Nu voiam să te pierd.

— Dacă mi-ai fi spus mai devreme, aș fi înțeles.

Theresa îl urmărise cu atenție câtă vreme vorbise.

— Chiar așa, Garrett? Chiar ai fi înțeles?

Garrett își dădu seama că acela era momentul adevărului. Cum el nu-i răspunse, Theresa scutură abătută din cap și-și feri privirea.

— Seara trecută, când mi-ai cerut să mă mut, nu am fost

de acord imediat pentru că mă temeam de motivele care te făcuseră să-mi ceri așa ceva. Ezită o clipă, apoi continuă: Trebuia să mă asigur cumva că mă voiai pe *mine*, Garrett. Voiam să fiu sigură că doreai să vin aici pentru *noi*, nu pentru că tu voiai să fugi de ceva. Cred că îmi doream să mă convingi când aveam să mă întorc de la magazin. Dar tu ai găsit scrisorile...

Ridică din umeri și-și mai împlânzi tonul.

— Undeva, în adâncul sufletului, cred c-am știut asta de la bun început, dar am preferat să cred că totul avea să se rezolve de la sine.

— Despre ce vorbești?

Theresa nu-i răspunse direct.

— Garrett – nu pentru că așa crede că nu mă iubești, știu asta. Din acest motiv e așa de greu. Știu că mă iubești și eu te iubesc la rândul meu și, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, probabil c-am fi trecut cu bine prin criză. Dar în clipa asta nu cred că este posibil. Nu cred că ești încă pregătit.

Garrett avea impresia că cineva îl lovise cu putere. Theresa se uită spre el, întâlnindu-i privirea.

— Nu sunt oarbă, Garrett. Știam de ce deveneai câteodată așa de tăcut, când eram împreună. Așa cum am știut imediat de ce ai vrut să mă mut cu tine.

— Din cauză că mi-e dor de tine, rosti el.

— În parte... dar nu în totalitate, răspunse Theresa, străduindu-se să-și rețină lacrimile. Glasul deja îi devenise spart. Și din cauza lui Catherine.

Începu să se frece la ochi, luptându-se cu lacrimile, hotărâtă să nu cedeze la presiunea lor.

— Când mi-ai povestit prima dată despre ea, am văzut ce expresie aveai, iar pentru mine a fost foarte clar că încă o mai iubeai. Seara trecută – în pofida furiei – am văzut iar aceeași expresie. Chiar și după ce am petrecut împreună atâta timp, tot nu ai reușit s-o uiți. Și după aceea... lucrurile pe care le-ai spus... Se opri și respiră întretăiat. Nu erai furios doar pentru că descoperiseși scrisorile, erai furios pentru că ai simțit că amenințam ceea ce ai împărțit tu cu Catherine –

ceea ce a rămas încă între voi.

Garrett privi în altă parte, auzind ecoul acuzațiilor aduse de taică-său. Ea se întinse să-l atingă din nou.

— Garrett, ești ceea ce ești. Ești un bărbat care iubește profund, un bărbat care iubește pentru totdeauna. Indiferent de cât de mult mă iubești pe mine, nu cred că vei putea vreodată s-o uiți pe Catherine, iar eu nu-mi pot petrece viața întrebându-mă dacă nu cumva sunt mai prejos ca ea.

— Dar o putem rezolva, încep eu să răgușit. Adică... eu îmi pot rezolva problema asta. Știu că poate să fie altfel...

Theresa îl întrerupse cu o strângere ușoară de mână.

— Știu că tu crezi asta, și o parte din mine dorește același lucru. Dacă acum mă iei în brațe și mă rogi să rămân, sunt sigură c-o să cedez, pentru că tu ai adus în viața mea ceva care lipsea de multă vreme. Și am continua ca până acum, mințindu-ne amândoi că totul e în ordine... Dar n-ar fi așa, nu înțelegi? Pentru că data viitoare când ne vom certa... Se opri. Nu pot să mă iau la întrecere cu ea. Și oricât de mult aș vrea să continuăm, nu pot, pentru că tu nu poți.

— Dar te iubesc.

Theresa zâmbi cu blândețe. Îi dădu drumul la mână și-l mângâie pe obraz.

— Și eu te iubesc, Garrett. Dar uneori numai dragostea nu ajunge.

Garrett rămase tăcut, palid la față. În liniștea care urmă, Theresa începu să plângă.

Garrett se aplecă spre ea și o cuprinse în brațe fără vlagă, își lăsă obrazul în părul ei în vreme ce ea suspina la pieptul lui, cu trupul tremurând ca bătut de vânt. Trecu vreme până când Theresa își șterse obrații și se îndepărtă de el. Se priviră unul pe altul. Ochii lui Garrett o implorau tăcut. Ea însă scutură din cap.

— Nu pot să rămân, Garrett. Oricât de mult am dori amândoi, nu pot să rămân.

Cuvintele ei loviră din plin. Garrett își simțea mintea golită.

— Nu... rosti spart.

Theresa se ridică, știind că trebuia să plece înainte să-și piardă curajul. Afară, tunetul bubuia din tăria cerului.

Câteva secunde mai târziu începu să cadă o ploaie ușoară.

— Trebuie să plec.

Își puse poșeta pe umăr și se îndreptă spre ușa din față. Pentru o clipă Garrett încrămeni.

În cele din urmă, ca prin ceață, se ridică de pe scaun și o urmă afară, în ploaia care cădea de acum cu putere. Mașina pe care Theresa o închiriasse se afla pe alee. Garrett o privi cum descuria portiera, neștiind ce să mai spună.

După ce urcă, Theresa se chină câteva momente cu cheile înainte să o bage în contact pe cea potrivită. Reuși chiar să-i zâmbească atunci când trânti portiera. Apoi, în ciuda ploii, coborî geamul ca să-l poată vedea mai bine. Întoarse cheia în contact și motorul prinse viață. Rămaseră să se privească în vreme ce mașina se pregătea să iasă de pe alee.

Expresia de pe chipul lui aproape că-i dărmase toate barierele de apărare și hotărârea fragilă. Pentru o clipă, Theresa dori să retragă tot ce spusese. Își dori să-i poată spune că nu vorbise serios, că încă-l iubea, că nu trebuia să se termine în felul ăsta. Ar fi fost așa de ușor, ar fi părut așa de firesc...

Dar, oricât de mult și-ar fi dorit, nu se putea forța să spună cuvintele salvatoare.

Garrett făcu un pas spre mașină. Theresa scutură din cap ca să-l oprească. Era și așa mult prea dureros.

— O să-mi lipsești, Garrett, murmură ea, neștiind dacă el o putuse auzi. Trecu schimbătorul de viteză în marșarier.

Ploaia se întetise, iar din cer cădeau șiroaie de stropi mari și reci.

Garrett rămăsese încrămenit.

— Te rog, rosti răgușit, nu pleca. Glasul îi fusese slab, acoperit de sunetul ploii.

Theresa nu-i răspunse.

Știind că avea să înceapă să plângă iar dacă mai stătea acolo, ridică geamul. Privind peste umăr, scoase mașina de pe alee. Garrett puse mâna pe capotă în clipa în care mașina începu să se miște, degetele alunecându-i pe suprafața udă. Într-o clipă, mașina era în stradă, gata să plece, în vreme ce parbrizul era curățat ritmic de ștergătoare.

Cu spaima în suflet, Garrett simțea cum îi scăpa și ultima șansă.

— Theresa, așteaptă!

Cum ploaia îi bătea ritmic în geamuri, Theresa nu-l auzi. Mașina trecuse deja de casa lui. Garrett alergă pe alee, agitându-și brațele ca să-i atragă atenția. Ea însă nu părea să observe.

— Theresa! strigă iar. Acum se afla în mijlocul drumului și alerga în spatele mașinii, intrând cu picioarele în băltoacele care deja se formaseră. Luminile de avertizare clipiră și rămaseră aprinse atunci când mașina se opri. Ploaia și ceața se încolăceau în jurul ei, făcând-o să pară un miraj. Garrett știa că ea-l privea prin oglinda retrovizoare, că îl vedea cum se apropia. *Mai există încă o șansă...*

Luminile de avertizare se stinseră deodată și mașina porni mai departe, apoi prinse viteză, accelerând mult mai repede de această dată. Garrett continuă să alerge după mașină, urmărind-o cum se depărta pe stradă. Privi apoi cum mașina se îndepărta tot mai mult, devenind din ce în ce mai mică. Plămânii îi ardeau deja, dar el continuase să alerge, măcinat de sentimentul inutilității. Ploaia cădea cu mai multă forță, cu stropi imenși, de furtună, udându-l și orbindu-l.

În cele din urmă, Garrett încetini și apoi se opri. Aerul era saturat de umezeală, iar el abia mai respira. Cămașa i se lipise de piele, iar părul îi căzuse în ochi. În vreme ce ploaia îl pătrundea, rămase ținut în mijlocul drumului, privind cum mașina ei dădea colțul, dispărând din vedere.

Cu toate acestea nu se mișcă. Rămase acolo, în mijlocul străzii, vreme îndelungată, încercând să-și recapete suflul, sperând că ea se va întoarce la el, dorindu-și să n-o fi lăsat să plece. Dorindu-și încă o șansă.

Dar ea plecase.

Câteva clipe mai târziu, auzi un claxon puternic în spate și inima-i sări din piept. Se întoarse repede, ștergându-și apa din ochi, aproape așteptându-se să zărească chipul ei pe după parbriz, dar degeaba. Se înșelase. Garrett se dădu la o parte, lăsând mașina să treacă, și, atunci când simți privirea curioasă a omului, își dădu seama deodată că niciodată nu

se mai simțise atât de singur.

*

* *

În avion, Theresa stătea pe locul ei cu poșeta în poală. Ea fusese ultima care se îmbarcase, ajungând cu câteva minute înainte de plecare.

Privea pe fereastră rafalele de ploaie. Sub ea, pe pistă, se încărcau ultimele bagaje, muncitorii lucrau repede ca să le păstreze cât mai uscate. Terminară chiar în momentul în care ușa cabinei principale se închidea și rampa de îmbarcare era trasă înapoi în terminal.

Se înserase și mai rămăseseră poate câteva momente de lumină gri, apoasă. Stewardesele făcură o ultimă inspecție în cabină, asigurându-se că totul era în regulă, înainte să plece spre locurile lor. Luminile din cabină clipiră, iar avionul se puse încet în mișcare, îndreptându-se spre pista de decolare.

Apoi avionul se opri, așteptând dezlegarea de la turnul de control, chiar în capătul pistei. Paralel cu clădirea terminalului.

Absentă, Theresa își îndreptă privirea spre terminal. Cu coada ochiului zări o siluetă solitară lângă geamul cel mare, cu palmele lipite de sticlă.

Se uită mai bine. *Era posibil?*

Nu-și putea da seama. Geamurile colorate ale clădirilor laolaltă cu ploaia, îi blocau vederea. Dacă omul n-ar fi stat așa de aproape de fereastră, nici nu și-ar fi dat seama că era cineva acolo.

Theresa continuă să privească silueta, de-abia respirând. Oricine ar fi fost, nu se clintea.

Motoarele mugiră, apoi zgomotul scăzu pe măsură ce avionul se îndepărta. Theresa știa că mai rămăseseră numai câteva clipe. Poarta se îndepărta tot mai mult în vreme ce avionul căpăta viteză.

Înainte... spre pistă... departe de Wilmington... întoarse capul, încercând să mai vadă ceva, dar era imposibil de spus dacă omul mai era acolo sau nu.

În vreme ce avionul rula spre poziția de decolare, Theresa continuă să privească pe geam, întrebându-se dacă ceea ce văzuse fusese real, sau doar un joc al imaginației ei. Avionul se întoarse deodată, îndreptându-se spre poziția indicată de turn, iar Theresa simți puterea motoarelor în vreme ce roțile străbăteau pista, gemând zgomotos, până când se ridicară în aer. Clipind printre lacrimi, în timp ce avionul se înălța, privi pierdută Wilmington-ul. Putea încă desluși plajele pustii atunci când trecură pe deasupra lor... docurile... portul...

Avionul își începu rotirea înceată, scuturându-se ușor apoi se întoarse spre nord, îndreptându-se spre casă. De la fereastră nu mai putea vedea acum decât oceanul, același ocean care-i adusese fericirea.

În spatele norilor groși, soarele apunea, alunecând spre orizont.

Chiar înainte să intre în norii care aveau să acopere peisajul, Theresa își lipi palma de geam, imaginându-și că acolo era mâna lui.

— Adio, șopti.

Începu apoi să plângă în tăcere.

Capitolul 14

În următorul an, iarna veni mai devreme. Stând pe plajă aproape de locul în care descoperise prima dată sticla, Theresa observă că briza rece a oceanului sporise în intensitate de când sosise ea acolo în aceea dimineață. Nori gri, amenințatori îi treceau pe deasupra capului, iar valurile înspumate se loveau de mal mai des ca înainte. Își dădea seama că furtuna se apropia.

Stătuse acolo toată ziua, retrăind relația lor până în ziua în care-i spusese adio, cernind amintirile de parcă ar fi fost în căutarea unui grăunte de înțelegere care poate îi scăpase înainte. În ultimul an fusese hăituită de expresia pe care o avusese el atunci când rămăsese pe alee, de imaginea lui în oglinda retrovizoare atunci când alergase după mașină. Când

îl părăsise, simțise că acela fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată. Deseori visase că putea întoarce ceasul pentru a retrăi ziua aceea.

În cele din urmă, se ridică. O porni încet să se plimbe pe lângă mal, dorindu-și să fi fost și el cu ea. Lui i-ar fi plăcut o zi rece și cețoasă ca aceea. Și-l închipui alături de ea în vreme ce privea pierdută orizontul. Rămase locului, vrăjită de rostogolirea continuă a valurilor, iar atunci când întoarse capul, își dădu seama că imaginea lui o părăsise. Rămase acolo multă vreme, încercând să-l aducă înapoi, dar când imaginea nu mai apăru înțelese că venise timpul să plece, începu să meargă iar, deși mult mai încet ca înainte, întrebându-se dacă el ar fi ghicit ce motiv o adusese până acolo.

În pofida ei, gândurile îi zburară la zilele imediat următoare ultimei lor despărțiri. Ne pierdem așa de multă vreme încercând să reparăm ce am stricat nespunând anumite lucruri, cugetă ea. *Măcar atât...* începu pentru a mia oară, în vreme ce imaginile acelor zile i se derulau iar prin fața ochilor, fără ca ea să le mai poată opri.

Măcar atât...

După ce avionul aterizase în Boston, Theresa îl luase pe Kevin acasă venind de la aeroport. Kevin, care petrecuse ziua în casa unui prieten, îi povesti surescitat filmul pe care-l văzuse, fără să țină cont că mama lui aproape că nu-l asculta. Când ajunseseră acasă, Theresa comandase o pizza pe care o mâncaseră în fața televizorului. Când terminaseră, îl uimise pe Kevin cerându-i să stea puțin cu ea, în loc să-l lase să plece să-și facă temele. Atunci se așezase tăcut pe canapea, privind-o neliniștit, în vreme ce ea-i mângâiase părul și-i zâmbea abstract, părând undeva departe.

Mai târziu, după ce Kevin adormise, se schimbase într-o pijama pufoasă și-și turnase un pahar de vin. În drum spre dormitor, pusese în funcțiune robotul telefonic.

Lunea care urmase, luase un prânz lung cu Deanna și-i spusese tot ce se întâmplase. Încercase că pară tare. Oricum, Deanna o ținuse de mână tot timpul și o ascultase cu atenție, de abia vorbind când și când.

— E mult mai bine așa, spusese Theresa categorică atunci când terminase de povestit. Mi-e chiar mai bine.

Deanna o cercetase cu privirea, cu ochii plini de compasiune. Dar nu spusese nimic, înclinase capul în fața declarațiilor curajoase ale Theresei.

În zilele următoare Theresa făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să evite să se gândească la el. O alina munca pentru rubrica ei. Energia îi era secătuită atunci când se concentra asupra documentării și apoi a distilării în cuvinte a acțiunii pentru articolele pe care le scria. O ajutase și atmosfera de nebunie din redacție, și, pentru că teleconferința cu Dan Mandel fusese exact așa cum îi promisese Deanna, Theresa își abordase munca cu un entuziasm reînnoit, pregătind două sau trei articole pe zi, mai repede decât scrisese vreodată înainte.

Doar serile, când Kevin se ducea la culcare și ea rămânea singură, îi fusese greu să-și alunge imaginea lui Garrett din minte. Împrumutând obiceiurile de la birou, încercase să se concentreze asupra altor treburi. Așa se apucase, în următoarele seri, să-și facă ordine în casă – frecase podelele, dezghețase frigiderul, dăduse cu aspiratorul și ștersese praful, își făcuse chiar ordine prin dulapuri și debarale. Nimic nu rămăsese neatins. Mai mult, își făcuse ordine și în sertare și căutase lucrurile pe care nu le mai purta, cu gândul să le doneze asociațiilor de caritate. După ce aranjase hainele în cutii, căruse cutiile până la mașină și le aranjase în spate. În noaptea aceea se învârtise prin casă căutând ceva – orice s-ar mai fi putut face. În cele din urmă, când realizase că terminase, dar tot nu putea dormi, dăduse drumul la televizor. Tot schimbând canalele, se oprise asupra emisiunii Tonight, unde Linda Ronstadt dădea un interviu. Theresa fusese întotdeauna fermecată de muzica ei, dar, când Linda se apropiase de microfon ca să cânte o baladă lentă, Theresa începuse să plângă. Și nu se mai oprise din plâns aproape o oră.

În weekend-ul acela, ea și Kevin merseseră să vadă cum jucau Patriots, echipa din New England, contra celor de la Chicago Bears. Kevin o tot bătuse la cap să meargă încă de

când se terminase sezonul lui de fotbal, iar ea căzuse în cele din urmă de acord, deși nu înțelesese nimic din joc. Oricum au stat în tribune, deși respirația lor se prefăcea imediat în nori de abur, au sorbit ciocolată fierbinte și au încurajat echipa locală.

După aceea luaseră cina. Atunci îi spuse Theresa, cu multe șovăieli, că ea și Garrett nu aveau să se mai vadă.

— Mamă, s-a întâmplat ceva atunci când te-ai dus să-l vezi pe Garrett ultima dată? A făcut ceva care te-a infuriat?

— Nu, răspunse ea încet, n-a făcut nimic. Ezitase și apoi își ferise privirea. Pur și simplu n-a fost să fie.

Deși Kevin fusese nedumerit și nemulțumit de răspunsul ei, mai mult de atât nu-i putuse explica.

În săptămâna următoare tocmai lucra la calculator când sunase telefonul.

— Theresa?

— Da, eu sunt, răspunse ea, fără să recunoască glasul.

— Jeb Blake la telefon... tatăl lui Garrett. Știu că poate ți se pare ciudat, dar aș vrea să stau de vorbă cu tine.

— Oh, bună, se bălbăise ea. Păi... am acum câteva minute libere.

Bătrânul tăcuse câteva clipe.

— Aș vrea să stăm de vorbă față în față, dacă este cu putință. Nu e ceva ce pot discuta la telefon.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

— E vorba de Garrett, răspunse el pierit. Știu că-ți cer foarte mult, dar n-ai putea veni până aici? Nu ți-aș cere așa ceva dacă n-ar fi important.

Acceptând într-un final să meargă, Theresa plecase de la birou și se dusese la Kevin la școală. Îl luase mai devreme de la ore și îl dusese la niște prieteni de încredere, explicându-le că avea să lipsească probabil câteva zile. Kevin încercase s-o întrebe despre acea călătorie neașteptată, dar comportarea ei stranie și neatentă îl lămurise că trebuia să mai aștepte până să primească răspunsul.

— Salută-l și din partea mea, zisese el, atunci când o sărutase la despărțire.

Theresa încuviințase numai din cap și plecase la aeroport,

unde se urcase în primul avion disponibil. Ajunsă la Wilmington, se dusese direct la casa lui Garrett, unde o aștepta Jeb.

*

* *

— Mă bucur c-ai putut să vii, îi spusese Jeb imediat ce sosise.

— Ce se petrece aici? întrebasese ea, cercetând casa din priviri plină de curiozitate, căutând urme ale prezenței lui Garrett.

Jeb îi păruse mai bătrân decât își amintea. O condusese până la masa din bucătărie, trăsese un scaun și-o invitase să se așeze. Vorbindu-i cu blândețe, îi spusese tot ce aflase și el.

— Din câte am înțeles după ce am stat de vorbă cu diverși oameni, îi spusese încetișor, Garrett a ieșit în larg cu *Happenstance* mai târziu ca de obicei...

*

* *

Pur și simplu era ceva ce trebuia făcut. Garrett știa că norii negri și grei de la orizont arătau că se apropia furtuna. Dar păreau destul de departe ca să-i lase răstimpul necesar, în afară de asta, se avânta numai la câteva mile în larg. Chiar dacă furtuna se întetea, tot ar fi fost destul de aproape ca să ajungă teafăr înapoi în port. După ce-și trase bine mânușile, manevră vasul printre valurile înspumate, cu pânzele deja întinse.

Vreme de trei ani apucase pe aceeași rută de câte ori ieșise în larg, condus de instinct și de amintirea lui Catherine. În noaptea aceea, prima noapte de când *Happenstance* era gata, fusese ideea ei să meargă drept spre est. În imaginația ei, navigau spre Europa, un loc unde dorise mereu să ajungă. Câteodată se întorcea de la magazin cu reviste de călătorie pe care le răsfoia și admira pozele în vreme ce el stătea alături de ea. Ce mult voise să vadă totul – faimosul castel din valea Loarei, Parthenonul, înălțimile Scoției, Basilica – toate

locurile despre care doar citise. Idealul ei de vacanță trecea de la obișnuit la exotic, schimbându-se de fiecare dată când citea câte o revistă.

Dar, desigur, nu ajunseseră niciodată în Europa.

Acesta era unul dintre marile lui regrete. Când privea înapoi la viața petrecută cu ea, știa că era ceva ce ar fi trebuit să facă. Ar fi putut să-i dăruiască măcar atât și, dacă se gândea bine, ar fi putut s-o fi făcut. După ce făcuseră economii câțiva ani, avuseseră destui bani și se jucaseră cu planurile de călătorie, dar în cele din urmă folosiseră banii aceia ca să cumpere magazinul. Când ea realizase că responsabilitățile afacerilor nu aveau să le permită destul timp ca să plece, visul ei începuse să pălească. Nu mai venise după aceea la fel de des cu revistele de călătorii. Iar după un timp, aproape că nu mai adusesese vorba despre Europa.

Însă, în prima noapte când ieșiseră cu *Happenstance*, el observase că visul ei rămăsese la fel de viu. Catherine stătuse la prova, ținându-l de mână, privind pierdută în depărtare.

— Oare o să mergem vreodată? îl întrebese ea cu blândețe, și imaginea ei de atunci avea să-i rămână săpată în amintire; cu părul ciufulit de vânt și cu expresia aceea plină de speranță, radioasă, de parcă ar fi fost un înger.

— Da, îi promisese el, imediat ce-o să avem timp.

La mai puțin de un an după aceea, chiar în vreme ce era însărcinată cu copilul lor, Catherine murise la spital, avându-l pe Garrett alături.

După aceea, când începuse să o viseze, nu știuse ce să facă. O vreme încercase să-și alunge sentimentele chinuitoare. Apoi, într-un moment de disperare, într-o dimineață, dorise să-și găsească alinarea încercând să-și exprime sentimentele în cuvinte scrise pe hârtie. Scrisese repede, fără să se oprească, iar prima scrisoare era lungă de aproape cinci pagini. După ce terminase, luase scrisoarea cu el la ieșirea în larg și, când o recitise, îi și venise o idee. Cum curentul din golf, care venea din nordul coastei Statelor Unite, o cotea în cele din urmă spre est atunci când atingea apele reci ale Atlanticului, cu puțin noroc, sticla ar fi putut ajunge în Europa, fiind adusă la mal pe pământul pe care

visase ea mereu să-l viziteze. Imediat ce ajunsese la o hotărâre, sigilase scrisoarea într-o sticlă pe care o aruncase peste bord, sperând astfel să își țină promisiunea făcută. Devenise un fel de obicei pe care îl păstrase.

De atunci, mai scrisese alte șaisprezece asemenea scrisori – șaptesprezece dacă o punea la socoteală și pe cea pe care o avea la el. În vreme ce stătea la cârmă, îndreptând ambarcațiunea spre est, atinse absent sticla din buzunarul hainei. O scrisese în acea dimineață, de cum se trezise.

Cerul devenise ca de plumb, dar Garrett mergea mai departe în larg, spre linia orizontului. Lângă el, radioul pâraia și emitea tot felul de avertizări de furtună. Ezită o clipă, îl închise și întoarse capul ca să aprecieze singur cerul. Decise că mai avea încă vreme. Vântul era puternic și stabil, nu era încă imprevizibil.

După ce-i scrisese acea scrisoare lui Catherine, mai scrisese încă una. De aceea se îngrijise deja. Din cauza acelei scrisori, cea de-a doua, simțea el că trebuia s-o trimită tot în ziua aceea și pe cea pentru Catherine. Furtunile agitau deja Atlanticul, mișcându-se încet dinspre vest într-un fel de marș amenințător către coasta estică. După rapoartele pe care le văzuse la televizor, se părea că nu va mai putea ieși în larg cel puțin o săptămână, ceea ce însemna că trebuia să aștepte prea mult. Până atunci, probabil că avea să fie de mult plecat.

Apa era foarte agitată: valurile se spărgeau mai sus și tangajul se simțea destul de puternic. Pânzele se întinseră sub vântul puternic, deși încă stabil. Garrett își evaluă poziția. Apa era destul de adâncă acolo, deși nu foarte adâncă. Gulf Stream-ul – un fenomen al verii – dispăruse, și singura cale prin care sticla aceea avea șansa să ajungă pe celălalt mal al oceanului era să fie aruncată cât mai departe în larg. Altfel, furtuna ar fi putut s-o aducă înapoi la mal în numai câteva zile – și, dintre toate scrisorile pentru Catherine, pe aceasta o voia în mod deosebit ajunsă la destinație, în Europa. Deja decisese că era ultima.

La orizont, norii erau amenințători.

Puse pe el pelerina de ploaie și-o încheie cu grijă. Spera să-

l a pere măcar în parte când avea să înceapă ploaia.

Happenstauce începu să tresalte pe valuri atunci când se avântă mai departe în larg. Ținea de acum cârma cu amândouă mâinile, încercând s-o mențină pe curs. Când vântul schimbă direcția și se întări – semnalând că se apropiase frontul de furtună – întoarse nava pe diagonală față de valuri, în pofida pericolului. Menținerea cursului era dificilă în asemenea condiții, așa că începu să navigheze în zig-zag, deși așa înainta mai greu. Prefera să meargă acum împotriva vântului și nu pe drumul de întoarcere, dacă-l prindea furtuna.

Efortul îl extenua. De câte ori rotea pânzele avea nevoie de toată puterea ca să nu piardă controlul. Deși avea mânuși, mâinile îl ardeau deja din cauza frecării cu odgoanele pânzelor. De două ori, surprindea câte o rafală neașteptată de vânt, aproape că-și pierduse echilibrul, și fusese salvat numai pentru că rafala fusese scurtă.

Vreme de aproape o oră continuă să navigheze în zig-zag, fiind foarte atent la furtuna din față. Părea să se fi domolit, dar el știa bine că era numai o iluzie. Avea să lovească țărmlul numai în câteva ore. Și, imediat ce atingea apele mai puțin adânci și mai calme, furtuna avea să sporească în intensitate, făcând ca oceanul să fie imposibil de navigat. Acum nu făcea decât să se alimenteze, pregătindu-se de explozie.

Garrett mai fusese și înainte prins în furtuni și știa că nu trebuia s-o subestimeze pe cea care se apropia. Cu o singură mișcare leneșă, oceanul putea să-l înghită, însă el era hotărât să nu lase să se întâmple așa ceva. Poate că era încăpățânat, dar nu risca prosteste. În clipa în care avea să simtă primejdia, avea să se întoarcă cu cea mai mare viteză în port.

Deasupra capului norii deveneau tot mai groși, rostogolindu-se și răsucindu-se în forme ciudate. Începu să plouă ușor. Garrett ridică privirea spre cer, știind că acesta era numai începutul.

— Mai lasă-mă numai câteva minute, murmură el. Avea nevoie numai de câteva minute în plus...

Fulgerul brăzdă cerul, iar Garrett începu să numere secunde până la tunet. Trecură două minute și jumătate până când îl auzi bubuind deasupra oceanului. În mare, centrul furtunii se afla cam la douăzeci și cinci de mile depărtare. La viteza de atunci, mai avea mai mult de oră înainte să lovească cu toată forța. Dar el plănuia să fie la țarm atunci.

Ploaia continua să cadă.

Cerul se întunecă și mai mult în vreme ce el gonia mai departe în larg. În timp ce soarele cobora mai jos spre asfințit, norii denși de deasupra estompau și puțină lumină rămasă, făcând să scadă cu rapiditate temperatura aerului. Zece minute mai târziu, ploaia se întetise și era mai rece.

La naiba! Nu mai avea timp, și tot n-ajunsesese unde voia.

Valurile deveniseră mai mari în vreme ce oceanul se agita, iar *Happenstance* înainta cu greu. Cârma era stabilă, dar valurile loveau acum în diagonală ca berbecii, legănând ambarcațiunea ușoară ca pe un fulg. Încăpățânat, continuă să înainteze.

Câteva minute mai târziu, fulgerul brăzdă iar cerul... pauză... tunet. Doar douăzeci de mile acum. Își verifică ceasul. Dacă furtuna avansa în același ritm, însemna să scape ca prin urechile acului. Dar tot putea să ajungă la vreme în port dacă vânturile continuau să sufle din aceeași direcție.

Dar dacă vântul se schimba...

Încercă să deruleze în minte un astfel de scenariu. Era pe mare de două ore și jumătate – dacă mergea pe vânt, atunci avea nevoie de o oră și jumătate cel mult ca să ajungă înapoi, dacă totul mergea conform planurilor lui. În care caz, furtuna avea să izbească țărnul cam în același timp cu el.

— La naiba, rosti tare. Trebuia să arunce sticla acum, chiar dacă nu se afla atât de departe pe cât dorise. Dar nu putea risca să meargă mai departe.

Prinse cu o mână cârma care tremura și-i sălta în față, iar pe cealaltă o duse la buzunar ca să poată scoate sticla. Apăsă dopul ca să se asigure că fusese bine înfundată, apoi ridică sticla în lumina palidă. Putea vedea scrisoarea

înfășurată strâns înăuntru.

Privind la ea, avu sentimentul împlinirii, de parcă o călătorie lungă se sfârșise în sfârșit.

— Mulțumesc, șopti, fără să se audă din cauza mugetului scos de valuri.

Aruncă sticla cu toată puterea și-i urmări apoi zborul, pierzând-o atunci când atinse apa. O făcuse și pe asta.

Acum trebuia să întoarcă ambarcațiunea.

În clipa aceea, două fulgere despicară bolta simultan. Centrul furtunii se afla la nici cincisprezece mile depărtare. Ezită, îngrijorat.

Nu putea să se apropie așa de repede, se gândi deodată. Dar furtuna câștigase în forță și viteză, umflându-se ca un balon și venind drept spre el.

Se folosi de lanțuri ca să blocheze cârma și se întoarse la prova. Pierzând minute prețioase, luptă cu furie ca să păstreze controlul asupra catargului. Vergile pânzelor îi ardeau mâinile, sfâșiindu-i mânușile. În cele din urmă reuși cu succes să strângă pânzele, în vreme ce ambarcațiunea tanga puternic pe-un bord atunci când fu prinsă de vânt. În vreme ce el revenea la cârmă, o altă rafală de vânt rece trecu peste punte, venită din altă direcție.

Aerul cald se ciocnește de cel rece.

Dădu drumul la radio la timp ca să audă un buletin informativ pentru ambarcațiunile ușoare. Dădu mai tare, ascultând cu atenție informațiile care descriau modificările rapide ale vremii. „Repetăm... buletin informativ pentru ambarcațiuni mici... se formează vânturi periculoase... se așteaptă ploaie puternică.“

Furtuna își aduna forțele.

Cum temperatura scădea rapid, vânturile își uniseră forțele periculos de puternice. În ultimele trei minute forța lor sporise în viteză de douăzeci și cinci de noduri.

Se lăsă cu greutate pe cârmă, neliniștit și agitat.

Nu se întâmplă nimic.

Realiză deodată că valurile înalte ridicau și prova din apă, motiv pentru care nu mai răspundea nici transmisia cârmei. Ambarcațiunea părea încremenită pe direcția proastă,

clătinându-se periculos. Urcă pe coama unui alt val, iar carena plesni apa cu putere, marginile aproape scufundându-se.

— Haide... fă priză, șopti, în timp ce primele semne ale panicii îi încleștau inima. Dura mult prea mult. Cerul devenea tot mai negru cu fiecare minut care trecea, iar ploaia lovea lateral în rafale dese.

Un minut mai târziu, cârma făcu priză și barca începu să se întoarcă.

Încet... încet... încă se înclina destul de tare pe ambele borduri...

Cu spaimă crescândă, văzu cum din ocean se ridică un val uriaș care, mugind, se repezea direct spre el.

Nu avea să reușească.

Se prinse bine, în vreme ce apa se prăvălea peste carena expusă, împrăștiind spumă peste tot. *Happenstance* se lăsă și mai tare pe un bord, iar Garrett aproape că pierdu controlul picioarelor, dar se prinsese bine de cârmă. Se ridică iar în picioare chiar în clipa în care un alt val mare îl lovea.

Puntea era inundată de apă.

Ambarcațiunea lupta să-și păstreze echilibrul sub rafalele de vânt, luând multă apă la bord. Timp de aproape un minut apa curgea pe punte ca un râu. Vântul cedă un moment, și, miraculos, *Happenstance* începu să se îndrepte, catargul ridicându-se încet spre cerul plumburiu. Transmisia cârmei funcționa bine și Garrett profită de pauză ca să rotească ambarcațiunea complet.

Fulgeră din nou. Șapte mile depărtare.

Radioul pârâi. „Repetăm... către toate ambarcațiunile mici... se așteaptă ca vântul să atingă patruzeci de noduri... repetăm... vânturi la patruzeci de noduri cu rafale la cincizeci...”

Garrett știa că se afla în mare primejdie. N-avea nicio șansă să mai controleze *Happenstance* sub vânt așa de puternic.

Ambarcațiunea continua să plutească, luptându-se cu greutatea în plus și cu valurile sălbătice. Apa de la picioarele lui ajunsese de-o palmă și mai bine. Încă puțin...

Vânturi puternice începură să sufle din direcția opusă, oprind rotirea și legănând ambarcațiunea ca pe-o jucărie. Exact în clipa în care era mai vulnerabilă, un val imens lovi în plin carena. Catargul se lăsă într-o parte, paralel cu oceanul.

De această dată vântul nu încetă.

Rafale de ploaie înghețată veneau dintr-o parte, orbindu-l. *Happenstance*, în loc să-și revină, se apleca și mai tare, cu pânzele îngreunate de ploaie. Garrett își pierdu iar echilibrul, unghiul în care se înclinase bordul zădărnicipându-i eforturile de a se ridica. Dacă o mai lovea vreun val...

Garrett nici măcar nu-l văzu venind.

Ca și satârul unui călău, valul se zdrobi de ambarcațiune cu o forță teribilă, forțând-o să se culce pe-un bord, catargul și pânzele lovind apa. Era pierdută. Garrett rămase agățat de cârmă, știind că, dacă-i dădea drumul, avea să fie măturat de valuri.

Happenstance începu să ia apă rapid, îngreunându-se ca un monstru pe cale să se înece.

Trebuia să ajungă la trusa de urgențe unde avea și o plută – era singura lui șansă. Garrett o porni chinuit spre ușa cabinei, agățându-se de ce-i ieșea în cale, luptându-se cu ploaia care-l orbea, încercând să supraviețuiască.

Fulger și tunet din nou, aproape simultan.

Ajunse la ușa cabinei și se prinse de clanță. Nu voia să se miște. Disperat, se propti pe picioare pentru a avea mai multă forță și trase iar. Când ușa se deschise, apa năvăli înăuntrul cabinei, iar el își dădu seama că făcuse o greșală cumplită.

Oceanul năvăli înăuntru, făcând invizibil interiorul cabinei. Garrett văzu pentru o clipă cum trusa, prinsă bine de perete, se afla deja sub apă. Nu mai era nimic, realiză el, care să împiedice oceanul să-i înghită barca.

Cuprins de panică, se chinui să trântescă la loc ușa cabinei, dar apa care curgea peste tot și lipsa lui de forță făceau acest lucru imposibil. *Happenstance* începu să se scufunde rapid. În câteva secunde, jumătate de carenă era deja în plină submersiune. În mintea lui se făcu o clipă de

lumină.

Vestele de salvare...

Erau așezate sub scaunele de la prova.

Întoarse capul. Se aflau încă deasupra apei.

Chinuindu-se, ajunse până la parâmele de susținere de la balustrade, singurele care mai erau deasupra apei. Atunci când se prinse de ele, apa îi ajungea până la piept și picioarele loveau direct oceanul. Se blestemă, știind c-ar fi trebuit să-și fi pus vesta de salvare de când plecase la drum.

Nava se afla trei sferturi sub apă, și continua să se scufunde.

Luptând să ajungă acolo unde erau banchetele, punea o mână în fața celeilalte, încordându-se sub greutatea valurilor și a mușchilor care deveniseră ca de plumb. La jumătatea drumului văzu că apa-i ajunsese până la gât și inutilitate a strădaniilor lui îl lovi în plin.

Nu avea să reușească.

Apa-i ajunsese până la bărbie atunci când încetă să mai încerce. Privind în sus, cu trupul extenuat, încă refuza să creadă că avea să sfârșească în felul acesta.

Dădu drumul parâmei și începu să înoate cât mai departe de locul scufundării. Haina de ploaie și pantofii îl trăgeau în adânc cu greutatea lor. Călca apa, ridicându-se o dată cu valurile în vreme ce privea cum *Happenstance* aluneca sub ocean, scufundându-se în adâncul lui. Apoi, cu simțurile amortite de frig și oboseală, se întoarse și începu să înoate încet, chinuitor, spre țarm.

*

* *

Theresa continua să stea cu Jeb la masă. Vorbind cu greutate și întrerupându-se des, lui Jeb îi trebuise multă vreme ca să-i spună și ei ceea ce aflase.

Mai târziu, Theresa avea să-și amintească că-i ascultase povestirea nu cu teama în suflet, ci mai mult animată de curiozitate. Atunci crezuse că Garrett reușise să supraviețuiască. Era un marinar cu experiență și un înotător

excelent. Era prea grijuliu, prea plin de viață ca să fie doborât de așa ceva. Dacă cineva ar fi putut să reușească să se salveze, atunci acela era el.

Întinsese mâna spre Jeb, nedumerită.

— Nu înțeleg... De ce-a ieșit în larg dacă știa că vine furtuna?

— Nu știu, îi răspunse el încet. Nu fusese capabil s-o privească în ochi. Theresa se încruntase, cu impresia că ceea ce se petrecea era desprins cu totul de realitate.

— Ție nu ți-a spus nimic înainte să plece?

Jeb scuturase din cap. Devenise cenușiu la față și, așa cum stătea cu ochii plecați, arăta de parcă-i ascundea ceva. Absentă, Theresa privise prin bucătărie. Totul era curat, de parcă ar fi fost curățat cu câteva clipe înainte de venirea ei. Prin ușa deschisă a dormitorului văzuse cuvertura lui Garrett întinsă cu meticulozitate peste pat. Ciudat, dar două aranjamente florale fuseseră așezate deasupra.

— Nu mai înțeleg nimic – el e bine, nu?

— Theresa, rostise Jeb în cele din urmă cu lacrimi în ochi, l-au găsit ieri dimineață.

— E la spital?

— Nu, răspunse bătrânul sfârșit.

— Și atunci unde e? întrebuse ea, refuzând să accepte ceea ce subconștientul ei știa deja.

Jeb nu-i mai răspunse.

Atunci i se tăia respirația. Începând de la vârfurile degetelor, tot corpul începuse să-i tremure spasmodic. Garrett! cugetase. Ce s-a întâmplat? De ce nu ești aici? Jeb plecase capul ca să nu-i vadă lacrimile, dar tot îi putuse auzi suspinele înfundate.

— Theresa... începuse el.

— Unde este? întrebuse deodată, sărind de pe scaun din cauza adrenalinei care i se revărsase în sânge de spaimă. Auzise scaunul lovind podeaua de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare.

Jeb o privise mut. Apoi, cu o mișcare înceată, își șterse ochii de lacrimi cu dosul mâinii.

— I-au găsit corpul ieri dimineață.

Theresa simțise cum i se strânsese pieptul, sufocând-o.
— A murit, Theresa.

*

* *

Pe plaja unde începuse totul, Theresa își îngădui să-și amintească de evenimentele petrecute cu un an înainte.

Îl îngropaseră alături de Catherine, într-un cimitir mic aproape de casă. Jeb și Theresa stătuseră alături la slujba ținută lângă mormânt, înconjurați de oamenii care-l cunoscuseră pe Garrett – prieteni de liceu, foști elevi, angajați de la magazin. Fusese o ceremonie simplă, și, deși începuse să plouă aproape imediat ce pastorul terminase slujba, cei prezenți rămaseră pe loc multă vreme după aceea.

Priveghiul se ținuse acasă la Garrett. Unul după altul, oamenii veniseră acolo, oferind condoleanțe și povestind diverse întâmplări. Când ultimii dintre ei plecaseră, lăsându-i pe Jeb și pe Theresa singuri, Jeb scosese o cutie din debara și-i ceruse să stea cu el în vreme ce sortau ce era acolo.

În cutie erau sute de fotografii. În următoarele câteva ore, privise cum în fața ei se desfășura copilăria și adolescența lui Garrett – toate elementele lipsă din viața lui pe care ea doar le imaginase. Erau și poze din anii de maturitate – pozele de absolvire de la liceu și facultate, *Happenstance* renovată; Garrett în fața magazinului refăcut, chiar înainte de deschidere. În fiecare dintre acele fotografii zâmbetul lui rămăsese același, observase ea. Zâmbind cu el, constatase că nu numai zâmbetul, dar nici garderoba lui nu se schimbaseră. În afară de o singură fotografie făcută cu o ocazie specială, în copilărie, era îmbrăcat cam la fel – în blugi sau pantaloni scurți, cămăși ușoare și sandale fără ciorapi.

Existau și vreo duzină de fotografii cu Catherine. La început, Jeb fusese oarecum stânjenit atunci când le văzuse ea, dar, ciudat, n-o afectaseră deloc. Nu simțise nici tristețe și nici furie din cauza lor. Făceau pur și simplu parte dintr-o altă perioadă a vieții lui.

Ceva mai târziu în seara aceea, în vreme ce priveau

ultimele fotografii, îl descoperise pe acel Garrett de care se îndrăgostise ea. O poză îi atrase atenția în mod special, și o privise vreme îndelungată. Observându-i expresia, Jeb îi explicase că fusese făcută de Ziua Memorială, cu câteva săptămâni înainte ca sticla să apară pe plaja de la Cape. În ea, Garrett era pe terasa din spate, arătând aproape la fel ca atunci când ea venise prima dată la el acasă.

Când putuse în sfârșit s-o lase din mână, o luase Jeb.

A doua zi dimineață îi dăduse un plic. Când îl deschisese, văzuse că-i dăruise fotografia aceea, laolaltă cu altele. Alături de ele, erau și cele trei scrisori care făcuseră posibilă dragostea lor.

— Cred că el ar vrea să ai tu toate astea.

Prea tristă ca să-i mai răspundă, îi mulțumise numai, dând din cap.

*

* *

Theresa nu-și mai putea aminti prea multe despre primele zile când revenise la Boston, și, privind retrospectiv, știa că nici nu voia. Își amintea însă că Deanna o așteptase la aeroportul Logan atunci când avionul aterizase. Deanna o privise numai o clipă și fugise să-și sune soțul, instruindu-l să-i aducă niște haine la Theresa acasă pentru că intenționa să rămână câteva zile la ea. Theresa petrecuse mare parte a acestui răstimp în pat, fără să se scoale nici măcar atunci când Kevin se întorcea de la școală.

— Mama o să-și revină vreodată? întrebasese Kevin.

— Are nevoie numai de puțin timp, Kevin, răspunsese Deanna. Știu că și pentru tine e greu, dar până la urmă o să fie bine.

Visele Theresei, atunci când și le mai amintea, erau fragmentate și tulburate. Uimitor, dar Garrett nu apăruse în niciunul dintre ele. Nu știa nici acum dacă fusese vreun semn sau dacă trebuia să încerce să le găsească vreun înțeles. Iar în starea de atunci, îi fusese foarte greu să se gândească clar la ceva, mai ales că se culca devreme și

rămânea în pat, ascunsă în întunericul alinător cât mai mult cu putință.

Câteodată, imediat ce se trezea, trăia o secundă de irealitate confuză, când totul apărea ca o greșeală teribilă, prea absurdă ca să fi avut loc cu adevărat. În acea secundă totul era așa cum ar fi trebuit. Se trezea încordându-și auzul ca să asculte sunetele făcute de Garrett prin apartament, sigură că patul gol însemna doar că el era deja în bucătărie, sorbindu-și tacticos cafeaua și citind ziarul. Se gândea atunci că imediat avea să se așeze lângă el și să-i spună scuturând din cap: *Am avut un vis îngrozitor...*

Din săptămâna aceea nu-și mai amintea decât nevoia acută de a înțelege cum de se putuse întâmpla așa ceva. Înainte să plece din Wilmington îl făcuse pe Jeb să-i promită că o s-o sune imediat ce afla ceva despre ziua în care Garrett ieșise cu *Happenstance*. Printr-o logică sucită, crezuse că dacă avea să cunoască detaliile – acel de ce – durerea avea să i se mai aline. Și refuzase cu încăpățănare să creadă că Garrett intrase în furtună pentru că n-avusese de gând să se mai întoarcă. De câte ori suna telefonul, spera mereu să audă glasul lui Jeb la telefon. „Înțeleg“, se și vedea spunând. „Da... am priceput. Absolut, acum are sens...”

Desigur, undeva în străfundul sufletului știa că așa ceva n-avea să se întâmple niciodată, și nici Jeb n-o sună în săptămâna aceea cu o explicație, nici nu află răspunsul în momentele de meditație. Nu, răspunsul ajunsese la ea într-un mod cu totul neprevăzut.

*

* *

Un an mai târziu, pe plajă la Cape Cod, reflecta fără amărăciune la turnura pe care o luaseră evenimentele care o conduseseră până acolo. În fine pregătită, Theresa căută în geantă. Scoase de acolo obiectul pe care-l adusese cu ea, îl privi, retrăind ora în care primise răspunsul. Spre deosebire de ce mai ținea minte despre săptămâna care urmasese după întoarcerea de la Boston, amintirea acelei ore avea o claritate

de cristal.

După ce Deanna plecase, Theresa încercase să revină la vechea rutină. În confuzia din săptămâna precedentă, ignorase cu totul unele aspecte ale vieții. Iar dacă Deanna o ajutase cu Kevin și cu gospodăria, corespondența adunată o trântise pur și simplu într-un colț al sufrageriei. După cină, într-o seară în care Kevin era la cinema, Theresa se apucase absentă să sorteze mormanul.

Găsise duzini de scrisori, trei reviste și două pachete. Un pachet îl recunoscuse ca fiind cadoul pe care-l comandase dintr-un catalog pentru ziua lui Kevin. Cel de-al doilea însă, era împachetat în hârtie maro simplă și nu avea adresă de returnare.

Acel al doilea pachet era lung, dreptunghiular și lipit cu multă bandă adezivă. Existau două ștampile care menționau că era fragil – una lângă adresă și cealaltă în capătul cutiei – plus o altă mențiune că trebuia manevrate cu atenție. Curioasă, se hotărâse să-l deschidă primul.

De abia atunci văzuse ștampila poștei din Wilmington, Carolina de Nord, fiind datată cu două săptămâni înainte. Verificase iute adresa trecută pe partea din față.

Scrisul lui Garrett.

Nu... pusese pachetul deoparte, simțind cum i strângea stomacul.

Găsise într-un sertar o foarfecă și începuse să taie banda adezivă trăgând cu grijă de hârtie. Știa deja ce avea să găsească înăuntru.

După ce ridicase obiectul și verificase pachetul, să nu fi rămas ceva înăuntru, se apucase să desfacă cu grijă învelitoarea de plastic. Fusese strânsă bine la ambele capete și trebuise să se folosească iar de foarfecă. După ce scăpase de ultimele rămășițe, pusese obiectul pe birou și-l privise îndelung, incapabilă să mai facă o mișcare. Când îl ridicase spre lumină, își zărise numai propria imagine reflectată.

Sticla fusese astupată cu un dop, iar scrisoarea rulată se afla la marginea lui. După ce-i scoase dopul – el îl pusese lejer – întorsese sticla și scrisoarea căzuse cu ușurință. Ca și cea pe care o găsisese cu câteva luni înainte, fusese răsucită cu

atenție și prinsă cu un elastic. O desfăcu cu grijă, atentă să n-o rupă.

Fusese scrisă cu un stilou. În colțul din dreapta sus era imaginea unei corăbii, cu pânzele umflate de vânt.

*
* *

*Dragă Theresa,
Vei putea să mă ierți?*

*
* *

Pusese scrisoarea pe birou. Avea un nod în gât și nu mai putea respira din cauza lacrimilor. Lumina de deasupra se reflecta ciudat în lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. Se întinsese spre cutia cu șervețele și se frecase bine la ochi. Când își recăpătase cumpătul, începuse să citească din nou.

*
* *

Vei putea să mă ierți?

Într-o lume pe care cu greu o înțeleg, există rafale ale destinului care ajung să te lovească când te aștepti mai puțin. Uneori au forța unui uragan. Alteori sunt ca o briză blândă ce abia-ți atinge obrazul. Dar aceste rafale ca de vânt nu pot fi negate, aducând adesea, așa cum se întâmplă, un viitor imposibil de ignorat. Tu, draga mea, ești ca o rafală de vânt pe care n-am prevăzut-o, o rafală mai puternică decât mi-am putut imagina c-ar fi posibil. Tu ești destinul meu.

M-am înșelat amarnic, când am ignorat ceea ce era evident, și pentru asta îți implor iertarea. Ca un călător precaut, am încercat să mă apăr de vânt și mi-am pierdut în schimb sufletul. Am fost un prost să-mi ignor destinul, dar până și proștii au sentimente, și am ajuns să-mi dau seama că tu ești cea mai importantă persoană pentru mine pe lumea asta.

Știu că nu sunt perfect. În ultimele câteva luni am făcut mai multe greșeli decât fac alții într-o viață întreagă. Am greșit că m-am purtat așa când am găsit scrisorile, tot așa cum am greșit atunci când am ascuns adevărul despre ceea ce simțeam în legătură cu trecutul. Când am alergat după mașină, după ce ai plecat de la mine, și când te-am privit din terminalul aeroportului, am știut că ar fi trebuit să mă fi străduit mai mult ca să te opresc. Dar mai presus de toate, am greșit când am negat ceea ce era evident în inima mea: că nu mai pot continua fără tine.

Ai avut dreptate în toate privințele. Când am stat în bucătărie, am încercat să neg tot ceea ce-mi spuneai, chiar dacă știam că erau adevăruri. Ca un om care privește numai înapoi în timpul unui drum, am ignorat ceea ce mă aștepta în față. Am pierdut frumusețea răsăritului de soare, minunea așteptării care face ca viața să merite să fie trăită. A fost greșit din partea mea să procedez așa, ceea ce s-a întâmplat a fost produsul tulburărilor mele și tare mult mi-aș dori să fi înțeles toate astea mai devreme.

Dar acum, cu privirea îndreptată spre viitor, îți văd chipul și-ți aud glasul, sigur fiind că aceasta e calea pe care trebuie s-o urmez. Cea mai mare dorință a mea este să-mi acorzi o a doua șansă. După cum probabil deja ai ghicit, sper ca sticla să-și facă efectul magic, cum s-a mai întâmplat o dată înainte și, într-un fel sau altul, să ne aducă iar împreună.

În primele câteva zile după plecarea ta, am vrut să cred că puteam continua să trăiesc ca și înainte. Dar n-am izbutit. De fiecare dată când priveam cum apune soarele, gândurile îmi fugeau la tine. De fiecare dată când treceam pe lângă telefon, tânjeam să te sun. Chiar și atunci când ieșeam în larg, nu mă puteam gândi decât la tine și la momentele minunate pe care le-am trăit împreună. În adâncul sufletului știu că viața mea nu va mai fi niciodată la fel. Te voiam înapoi mai mult decât aș putea să-ți spun, cu toate astea, de câte ori îți revedeam imaginea, auzeam mereu cuvintele pe care mi le-ai spus ultima oară. Indiferent de cât de mult te-aș fi iubit, știam că nu era posibil decât dacă noi – amândoi – eram siguri că eu mă voi devota cu totul drumului întins în fața noastră.

Astfel de gânduri m-au chinuit până noaptea târziu, când în fine am găsit răspunsul. Sper ca, după ce-ți voi povesti, să însemne și pentru tine ceea ce a însemnat pentru mine:

În vis, m-am văzut cu Catherine pe plajă, chiar în același loc în care te-am dus și pe tine, după ce am luat prânzul la Hank's. Era multă lumină în jur, mai ales că razele soarelui se reflectau pe nisip. În vreme ce ne plimbam împreună, m-a ascultat cu atenție cât i-am povestit despre tine, despre noi, despre momentele minunate pe care le petrecuserăm împreună. În cele din urmă, cu multe ezitări, am admis că te iubeam și că mă simțeam teribil de vinovat. Ea n-a spus nimic pe moment, ci a continuat să mai meargă o clipă, înainte să se în toarcă și să mă întrebe: „De ce?”

„Din cauza ta”, i-am răspuns.

Auzindu-mă, mi-a zâmbit cu răbdare și cu umor, așa cum zâmbea când era în viață. „Doamne, Garrett”, mi-a spus în cele din urmă, mângâindu-mă ușor pe față, „dar cine crezi că a dus sticla aia până la ea?”

*

* *

Theresa se oprise din citit. Zumzetul înfundat al frigiderului părea să sublinieze cuvintele acelea din scrisoare:

Dar cine crezi tu c-a dus sticla aia până la ea?

Atunci se lăsase pe spate în scaun și închisese ochii, încercând să își rețină un nou val de lacrimi.

— Garrett, murmurase, Garrett... Dinspre geamuri auzise zgomotul făcut de mașinile care treceau pe strada de dedesubt. Încet, începuse să citească mai departe.

*

* *

Când m-am trezit, m-am simțit pustiu și singur. Visul nu mi-a adus nicio alinare. Mai degrabă m-a îndurerat profund pentru ceea ce am făcut cu noi, așa c-am început să plâng. Când am reușit să-mi revin, știam ce aveam de făcut. Cu

măinile tremurânde, am scris două scrisori: cea pe care o ții acum în mână, și una pentru Catherine, în care îmi iau în fine adio de la ea. Azi o să ies cu Happenstance în larg ca s-o trimit, la fel ca pe celelalte. Aceasta va fi ultima scrisoare – Catherine mi-a spus în felul ei că trebuie să merg mai departe, iar eu vreau s-o ascult. Dar nu ascult numai de sfatul ei, ci și de imboldul inimii care mă împinge spre tine.

Doamne, Theresa, îmi pare rău, îmi pare așa de rău că te-am făcut să suferi. O să vin săptămâna viitoare la Boston cu speranța că vei găsi o cale să mă ierți. Poate că e deja prea târziu. Nu știu.

Theresa, te iubesc acum și pentru totdeauna. M-am săturat să mai fiu singur. Văd copiii jucându-se în nisip, râzând și plângând, și îmi dau seama că vreau și eu să am copii cu tine. Vreau să-l văd pe Kevin cum se transformă în bărbat. Vreau să te țin de mână și să te văd plângând atunci când se va însura, vreau să te sărut atunci când își va împlini visurile. Dacă vrei, mă voi muta eu la Boston, pentru că nu mai pot continua la fel. Sunt bolnav și trist fără tine. Stând acum în bucătărie, mă rog să mă lași să mă întorc la tine, de această dată pentru totdeauna.

Garrett.

*

* *

Se înserase deja, iar cerul cenușiu se întuneca repede. Deși citise scrisoarea de o mie de ori, tot îi mai stârnea aceleași emoții ca și prima dată când o avusese în fața ochilor, în anul care trecuse, acele sentimente și emoții o urmăriseră în fiecare zi, de cum se trezea.

Stând pe plajă, încercă să și-l închipuie în timp ce scrisese paginile acelea. Își trecu degetul peste cuvinte, mângâind conturul paginii, știind că și mâna lui fusese acolo înainte. Luptându-se cu lacrimile, privi scrisoarea, așa cum făcea mereu după ce o citea. În unele locuri se vedeau pete, de parcă stiloul ar fi curs atunci când scrisese, petele acelea îi dădeau paginii o înfățișare ușor dezordonată, dar cu totul

aparte. Șase cuvinte fuseseră tăiate. Și pe acelea le privi cu mare atenție, întrebându-se ce voise să spună. Dar, ca întotdeauna, nu-și putu da seama. Ca multe alte lucruri legate de ultima lui zi, era un secret pe care-l luase cu el. Spre partea de jos a paginii, observă că scrisul era mai greu de citit, de parcă ar fi strâns prea tare stiloul în mână.

Când termină, rulă iar scrisoarea și o înfășură cu un elastic pentru ca, astfel, să arate întotdeauna la fel. O puse la loc în sticlă, iar sticla o așeză într-o parte, alături de geantă. Știa că, atunci când avea să ajungă acasă, avea s-o așeze la loc pe birou, unde o păstrase mereu. Noaptea, când luminile din stradă se strecurau pe fereastră, sticla lucea în întuneric și era ultimul lucru pe care-l vedea înainte să adoarmă.

Căută după aceea fotografiile pe care i le dăduse Jeb. Își amintea că, după ce se întorsese la Boston, se uitase la fiecare în parte. Atunci când mâinile începuseră să-i tremure, le așezase în sertar și nu le mai privise.

Le răsflora acum, găsind-o în cele din urmă pe cea în care el se afla pe terasă. Ținând-o în fața ochilor, își aminti totul despre el – felul în care arăta și se mișca, zâmbetul generos, ridurile din colțurile ochilor. Poate mâine, își spuse singură, voi lua negativul să-mi fac o copie mărită, una de opt pe zece care să stea pe noptieră, așa cum a procedat el cu fotografia lui Catherine. Zâmbi apoi cu tristețe, dându-și seama că n-avea să facă așa ceva. Nu, fotografiile aveau să ajungă iar în sertar, ca și înainte, sub teancuri de lenjerie, alături de cerceii cu perle pe care-i primise de la bunica ei. Ar fi fost mult prea dureros să-i vadă chipul în fiecare zi și nu era pregătită încă pentru așa ceva.

De la înmormântare, păstrase contactul cu Jeb, deși sporadic, sunându-l din când în când ca să-l întrebe ce mai face. Prima oară când îl sunase îi explicase că descoperise de ce ieșise Garrett în ziua aceea cu *Happenstance*, și amândoi începuseră să plângă la telefon. În timpul următoarelor luni, discutaseră despre el fără să mai plângă, iar Jeb îi vorbise despre Garrett așa cum fusese în copilărie, sau îi spusese ce anume îi povestise Garrett despre ea.

În iulie, Theresa și Kevin se duseseră în Florida și făcuseră

scufundări. Apa de acolo, ca și cea din Carolina de Nord, era caldă, dar mult mai limpede. Stătuseră acolo opt zile, făcând scufundări în fiecare dimineață și zăcând pe plajă după-amiezele. Pe drumul de întoarcere spre Boston, amândoi se hotărâseră să repete experiența și anul următor. De ziua lui, Kevin ceruse un abonament la o revistă despre scufundări.

Culmea ironiei, primul exemplar primit includea și un articol despre epavele de pe coasta Carolinei de Nord, inclusiv cea pe care o vizitaseră ei cu Garrett.

Deși fusese invitată, nu se mai întâlnise cu nimeni de la moartea lui Garrett. Colegii de la redacție, cu excepția Deannei, încercaseră de nenumărate ori s-o scoată în oraș cu diverși bărbați, dar ea refuzase politicos toate invitațiile. Uneori își auzise colegii șoptind: „Nu înțeleg de ce-a renunțat“ sau, „E încă tânără și atrăgătoare“. Alții, mult mai buni observatori, declaraseră pur și simplu că avea să-și revină cu timpul.

Ceea ce-o adusese înapoi la Cape Cod fusese telefonul pe care-l primise de la Jeb cu trei săptămâni în urmă. Când îi ascultase glasul blajin care-i sugera că venise momentul să-și vadă mai departe de viață, pereții pe care-i ridicase în jurul inimii începuseră să se prăbușească. Plânsese toată noaptea, dar a doua zi dimineață știa ce avea de făcut. Făcuse toate aranjamentele necesare întoarcerii acolo – o treabă ușoară, pentru că nu era sezon aglomerat. De atunci, începuse procesul de tămăduire a inimii.

Așa cum stătea pe plajă, se întrebă dacă o vedea cineva. Privi dintr-o parte în alta, dar plaja era pustie. Numai oceanul se mișca, atrăgând-o cu mânia lui. Apa părea furioasă și periculoasă: nu mai era locul romantic pe care și-l amintea. Privi oceanul multă vreme, gândindu-se la Garrett, până când auzi tunetul bubuind peste cerul de iarnă.

Vântul se înteeți iar ea-și simți gândurile fugind pe aripile lui. De ce, se întrebă, se terminase totul așa? Nu știa. Veni o altă rafală, iar ea îl simți deodată alături, dându-i la o parte părul de pe față. Același gest îl făcuse atunci când își spusese adio, iar acum îi simțea iar atingerea. Așa de multe lucruri pe care ar fi vrut să le schimbe din ziua aceea,

atâtea regrete...

Acum, singură cu gândurile ei, continua să-l iubească. Știa că-l va iubi mereu. O știuse din clipa în care-l văzuse pe docuri, și o știa și acum. Nici trecerea vremii și nici moartea lui nu aveau cum să schimbe ce simțea pentru el. Închise ochii și șopti pentru el:

— Mi-e tare dor de tine, Garrett Blake. Și, pentru o clipă, își imaginează că el o auzise cumva, pentru că vântul se stinse deodată, iar aerul rămase încremenit.

Începuseră să cadă primii stropi de ploaie atunci când trase dopul de la sticla simplă pe care o strângea în brațe și scoase din ea scrisoarea pe care i-o scrisese cu o zi înainte, scrisoarea pentru care venise până acolo ca să i-o trimită. După ce o desfășură, o ridică în fața ochilor, tot așa cum făcuse și cu prima scrisoare pe care o găsisese. Puțina lumină rămasă de abia îi permitea să deslușească cuvintele, dar oricum le cunoștea pe dinafară. Măinile începură să-i tremure ușor atunci când începu să citească.

*

* *

Dragul meu,

A trecut un an de când am stat cu tatăl tău în bucătărie. E noaptea târziu și, deși cuvintele vin cu greutate, nu mă pot scutura de sentimentul c-a venit momentul să-ți răspund la întrebare.

Sigur că te iert. Te iert și acum, așa cum te-am iertat din clipa în care ți-am citit scrisoarea. Nici nu aveam de ales în inima mea. Și așa mi-a fost foarte greu să te părăsesc o dată; să o fac și a doua oară mi-ar fi fost imposibil. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci din nou. Deși încă mai plâng după ceea ce am fi putut avea, trebuie să fiu recunoscătoare pentru că ai intrat în viața mea chiar și pentru un răstimp așa de scurt. La început, am presupus că am fost aduși laolaltă ca să te ajut să treci mai ușor peste perioada ta de jale. Dar acum, un an mai târziu, am ajuns să cred că, de fapt, a fost invers.

Ironia sorții, am ajuns în aceeași situație în care erai tu,

prima dată când ne-am întâlnit. În vreme ce scriu, mă lupt cu fantoma celui pe care l-am iubit și l-am pierdut. Acum înțeleg mai bine toate greutățile prin care ai trecut, și îmi dau seama cât de dureros a fost pentru tine să-ți continui viața, să mergi mai departe. Câteodată mă copleșește tristețea și, deși înțeleg foarte bine că nu ne vom mai putea vedea vreodată, o parte din mine ar vrea să se agațe de tine pentru totdeauna. Mi-ar fi mai ușor așa pentru că, dacă aș iubi pe altcineva, atunci amintirile s-ar estompa. Cu toate astea, iată și paradoxul: deși îmi lipsești enorm, datorită ție, nu mi-e groază de viitor. Pentru că tu ai putut să te îndrăgostești de mine, mi-ai dăruit speranță, dragul meu. Tu m-ai învățat că este posibil să-ți vezi mai departe de viață, oricât de mare ar fi durerea și jalea. Și, în felul tău, m-ai făcut să cred că dragostea adevărată nu poate fi negată.

Nu cred că sunt pregătită în clipa asta, dar așa am ales. Nu da vina pe tine. Datorită ție, am speranța că, într-o bună zi, tristețea mea va fi înlocuită de ceva frumos. Datorită ție am tăria de a merge mai departe.

Nu știu dacă morții se pot întoarce pe pământul ăsta ca să se miște nevăzuți printre cei dragi, dar dacă pot, atunci sunt sigură că tu vei fi mereu alături de mine. Când voi asculta oceanul, voi asculta de fapt șoaptele tale; când briza răcoroasă îmi va mângâia obraji, va fi spiritul tău care trece pe lângă mine. Tu nu vei dispărea niciodată, indiferent cine va mai fi în viața mea. Alături de Dumnezeu, stai și tu în sufletul meu, ajutând la călăuzirea mea spre un viitor pe care n-am cum să-l prevăd.

Acesta nu este un adio, dragul meu, ci este o scrisoare de mulțumire. Îți mulțumesc că ai intrat în viața mea și mi-ai dăruit atâta bucurie, îți mulțumesc pentru că m-ai iubit și ai primit în schimb dragostea mea. Îți mulțumesc pentru amintirile pe care le voi păstra mereu aproape. Dar, mai presus de toate, îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat că va veni o vreme când, în cele din urmă, te voi lăsa să te odihnești în pace.

*Te iubesc,
T.*

*
* *

După ce citi pentru ultima oară scrisoarea, Theresa o rulă și o sigilă în sticlă. Răsuci sticla în mâini de câteva ori, știind că în drumul ei făcuse un cerc complet. În cele din urmă, cum nu mai avea rost să mai aștepte, o aruncă cât de departe putu.

În momentul următor, vântul se intensifică și ceața începu să se risipească ușor. Theresa rămase tăcută, privind sticla care plutea pe apă. Deși știa că era imposibil, își imagina că sticla nu avea să ajungă niciodată la mal. Că avea să călătorească pentru totdeauna prin lume, plutind prin locuri îndepărtate pe care ea n-avea să le vadă niciodată.

Câteva minute mai târziu, când sticla dispăruse din vedere, Theresa o porni înapoi spre mașină. Cum mergea tăcută, prin ploaie, Theresa zâmbi blând. Nu știa când sau unde sau dacă sticla va apărea vreodată, dar nici nu conta, într-un fel sau altul, Garrett avea să primească mesajul.

25 mai, 1996 – 6 august, 1997

CUPRINS

Capitolul 1	4
Capitolul 2	19
Capitolul 3	35
Capitolul 4	39
Capitolul 5	50
Capitolul 6	66
Capitolul 7	79
Capitolul 8	106
Capitolul 9	127
Capitolul 10	154
Capitolul 11	168
Capitolul 12	202
Capitolul 13	253
Capitolul 14	267